ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 136

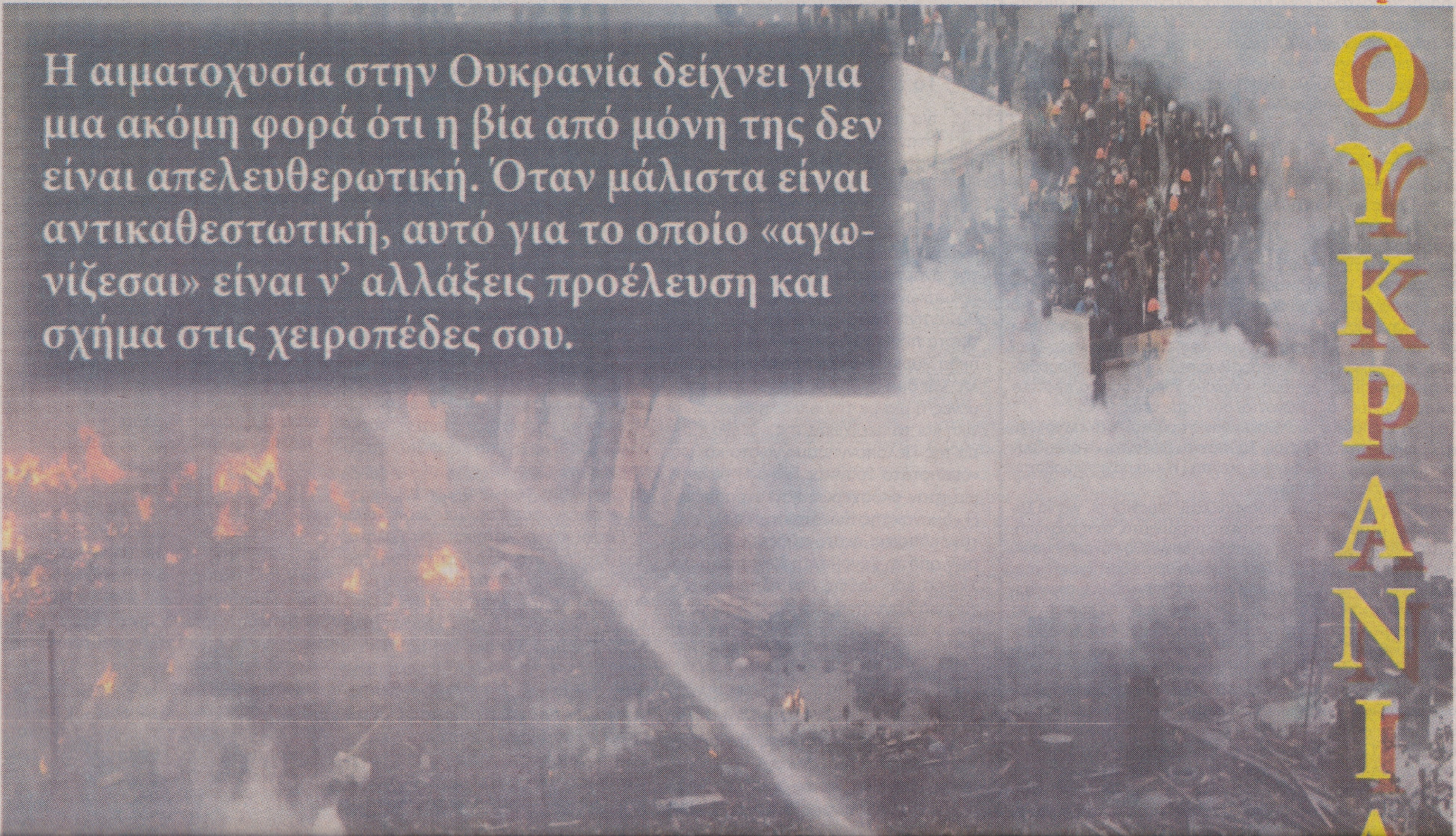
ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η αιματοχυσία στην Ουκρανία δείχνει για μια ακόμη φορά ότι η βία από μόνη της δεν είναι απελευθερωτική. Όταν μάλιστα είναι αντικαθεστωτική, αυτό για το οποίο «αγωνίζεσαι» είναι ν' αλλάξεις προέλευση και σχήμα στις χειροπέδες σου.

Η αιματοχυσία στην Ουκρανία δείχνει για μια ακόμη φορά ότι η βία από μόνη της δεν είναι απελευθερωτική. Όταν μάλιστα είναι αντικαθεστωτική, αυτό για το οποίο «αγωνίζεσαι» είναι ν' αλλάξεις προέλευση και σχήμα στις χειροπέδες σου.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Μεσόγειος:

Χώρος εναπόθεσης

Μεσόγειος:

Χώρος εναπόθεσης και καταστροφής τοξικών αποβλήτων

Από τις αρχές του έτους γνωστοποιήθηκε η πρόθεση του ΟΗΕ –για τους περιοσσότερους ειλημμένη απόφαση– για την καταστροφή του χημικού οπλοστασίου που «ανακαλύφθηκε» στην Συρία, εν πλω, στη θαλάσσια περιοχή ανάμεσα στην Κρήτη και τη Σικελία...

συνέχεια στη σελ. 5

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Εχει ειπωθεί ότι όταν δύει ένας «κόσμος» αρχίζει να ανατέλλει ένας καινούργιος, ότι στην φυσιολογική πορεία των «πραγμάτων» την ακμή, όσο και αν διαρκεί, την ακολουθεί το γήρας και ο θάνατος. Και τι σηματοδοτεί την παρακμή; Η λατρεία της ποσότητας, της ύλης και της ισχύος, η «στιγΗ Ανατολική Μεσόγειος, η Β. Αφρική, η Μέση Ανατολή, η Αραβική Χερσόνησος, τα Βαλκάνια και ο Καύκασος φλέγονται ενώ οι κυρίαρχοι σε μια φρενήρη κατάσταση φαίνεται να «δοκιμάζουν» κάθε πιθανό συνδυασμό συμμαχιών, συγκρούσεων, σκληρών ανταγωνισμών, που την μια «στιγμή» διαλύονται και την άλλη ανασυγκροτούνται διαλύοντας και την τελευταία αυταπάτη ότι στα κυριαρχικά «παιχνίδια» υφίσταται έστω και κατά διάνοια το «ανέφικτο» ή το «αδιανόητο». Η επόμενη ημέρα είναι ήδη εδώ με τις περιφέρειες της «νέας Ευρώπης» να συγκλονίζονται από αιματηρές εξεγέρσεις που, ω του θαύματος, δεν χαρακτηρίζονται αποσταθεροποιητικές, αλλά ελπιδοφόρες για τους λαούς και την δημοκρατία. Την ίδια στιγμή που τα «ενδιαφερόμενα μέρη» υπόσχονται ότι η μοιρασιά θα είναι δίκαιη στην περίπτωση της Ουκρανίας, στην Συρία ένα ακόμη αιματοκύλισμα που θα φέρει πιο κοντά στο κατώφλι της «νέας Μ. Ανατολής» συνεχίζεται με 130.000 νεκρούς, ένα εκατομμύριο πρόσφυγες σε μια ερειπωμένη χώρα, ενώ τα «νέα» από την Λιβύη έχουν εξαφανιστεί ως δια μαγείας από την λεγόμενη επικαιρότητα. Σε ένα οργουελιανό σκηνικό οι μάχες ξεκινούν και τελειώνουν σε απροσδιόριστο χρόνο, με απροσδιόριστες συνέπειες, με τους παλαιούς τυράννους να πέφτουν και τους νέους να σηκώνονται σαν μαριονέτες.

Τα πάντα μοιάζουν αναλώσιμα όπως προστάζει το τεχνολογικό όραμα της νέας εποχής. Τα «πάντα» βιάζονται να αλλάξουν με την ταχύτητα του φωτός, εκεί που η κυριαρχία οπισθοχωρεί σε έναν «νέο» μεσαίωνα.

Ο «παλιός κόσμος» αναποδογυρίζεται, τεμαχίζεται, για να ξαναενωθεί μέσα από τα ενεργειακά περάσματα, τα πραξικοπήματα «νέου» τύπου, τους νέους κυριαρχικούς συνασπισμούς, την αποπομπή των παλαιών ηγεμόνων που εξοντώνονται παραδειγματικά και την συνδιαχείριση της παγκόσμιας οικονομικής «κρίσης» εκ μέρους των συνδαιτυμόνων της κυριαρχίας. «Αν οι κυβερνήσεις της ευρωζώνης επιθυμούν να προχωρήσουν προς μια συλλογικοποίηση των κινδύνων, θα πρέπει να **αποχωριστούν ένα μέρος της εθνικής κυριαρχίας,** δήλωνε πριν από ενάμισυ περίπου χρόνο ο τότε επικεφαλής της Bundesbank, Jens Weidmann, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος βρέθηκε και το μέλος του δ.σ. της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), Γιέργκ Ασμουσεν, βεβαιώνοντας ότι σήμερα **η μόνη οδός για την εμβάθυνση της ένωσης στην ευρωζώνη είναι η εκχώρηση κυριαρχίας.**

Η νέα ταυτότητα έχει προσδιοριστεί. Η παλαιά πρέπει να ξεθωριάσει. Δεν πρόκειται για εναλλακτική πρόταση αλλά για

Το τέλος ενός άρχοντα

Λίγο πριν την «Άλωση» της Κωνσταντινούπολης το 1453, η πάλαι ποτέ «Βασιλεύουσα» δεν αριθμούσε περισσότερους από 40.000 κατοίκους, βαθύτατα διαιρεμένους από μακροχρόνιες εμφύλιες διαμάχες με κυριότερη αυτήν ανάμεσα στα δύο κόμματα, των «ενωτικών» και των «ανθενωτικών». Η Βυζαντινή «αυτοκρατορία» δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μερικά οικόπεδα γύρω από την Κωνσταντινούπολη, και δύο ακόμα περιοχές, αποκομμένες ή μία με την άλλη: η Θεσσαλονίκη και τα περίχωρα της και ένα τμήμα της Πελοποννήσου γνωστό και ως «δεσποτάτο του Μορέως». Η οικονομία ήταν ολοσχερώς κατεστραμμένη. Η «άμυνα» της Κωνσταντινούπολης ήταν κάποιες εκατοντάδες μισθοφόρων από τη Γένοβα, τη Βενετία και τη Σκωτία και, καθώς δεν πληρώνονταν τακτικά λόγω των άδειων αυτοκρατορικών ταμείων, αναπλήρωναν τα οφειλόμενα λεηλατώντας τούς ήδη ρημαγμένους κατοίκους της Πόλης.

Στον εναπομείναντα πληθυσμό ήταν στερεωμένη η αντίληψη ότι ξανά ένα Θαύμα της Παναγίας θα σώσει την Πόλη από τους Μωαμεθανούς όπως σώθηκε και άλλες φορές στο παρελθόν. Οι προσευχές και οι λιτανείες ήταν το βασικότερο όπλο της «παλλα-

παλιόσκυλο, απάνθρωπε μηχανορράφε και παμπόνηρε, είχες τόσο πλούτο και δεν βοήθησες το βασιλέα και αφέντη σου, και την Πόλη την πατρίδα σου; Και τώρα με πονηριές και πανουργίες που ξέρεις από τα νιάτα σου θέλεις να με τουμπάρεις και μένα και να γλιτώσεις την τιμωρία που σου αξίζει; Πες μου, ασεβέστατε, ποιος μου χαρίζει τον πλούτο σου και την Πόλη αυτή;». Του λέει τότε ο Νοταράς: *«Ο Θεός».* Κι ο αμιράς του απαντά: *«Αφού ο Θεός μού τα χαρίζει αυτά, και σένα και τους άλλους όλους τους έκανε δούλους μου, τι λες λοιπόν και φλυαρείς, πονηρέ; Γιατί δεν μου τα 'στελνες πριν καταπιαστώ με τον πόλεμο εναντίον σας ή πριν νικήσω την Πόλη, για να σου χρωστώ χάρη και ανταμοιβή; Τώρα δεν είσαι συ που μου τα χάρισες αυτά, αλλά ο Θεός».* Και διέταξε αμέσως τους δήμιους να τον βάλουν φυλακή και να τον φρουρούν αυστηρά. Την επαύριο έδωσε προσταγή και τον ξανάφεραν μπροστά του. Του λέει: *«Αφού δεν θέλησες να βοηθήσεις το βασιλέα και την πατρίδα σου με τόσο αναρίθμητο θησαυρό που είχες, γιατί τότε όταν του έστειλα μήνυμα δεν συμβούλεψες το βασιλέα να μου δώσει ειρηνικά και φιλικά την Πόλη, και εγώ να του δώσω αντί γι' αυτήν άλλον τόπο, με αγάπη και φιλία, για να μη γίνουν τόσοι σκοτωμοί ανάμεσά μας;».* Αυτός του αποκρίνεται: *«Εγώ δε φταίω γι' αυτή την υπόθεση, αλλά οι Ενετοί και οι κάτοικοι του Γαλατά, που έταζαν στο βασιλέα ότι θα του στείλουν στόλο και στρατό να τον βοηθήσουν».* Κι' ο αμιράς του λέει: *«Πολλά ψεύτικα εφευρήματα ξέρεις, αλλά τώρα δεν υπάρχει ψεύδος που να σε βοηθήσει».* Και διέταξε την άλλη μέρα στην αγορά του Ξηρού λόφου να θανατώσουν πρώτα τα δύο παιδιά του μπροστά του (που κάποτε ζητούσε από τον αυτοκράτορα να τιμήσει τον έναν με το αξίωμα του μεγάλου κοντόσταβλου και τον άλλο με του μεγάλου λογοθέτη), και κατόπιν να θανατώ-

ο Αλέξιος Τσίπρας θα νυμφευθεί την 11η Μαΐου δηλαδή στην κορύφωση της προεκλογικής περιόδου και μάλιστα στην Μητρόπολη των Αθηνών, θα πρόκειται για την κίνηση-ματ της αριστεράς που θα επισφραγίσει τη συμμαχία με τα πιο συντηρητικά στρώματα. Για την επιλογή των κουμπάρων θα συνεδριάσει η Κεντρική Πολιτική Επιτροπή του Συριζα ώστε να δωθεί το αντίστοιχο πολιτικό μήνυμα στην κοινωνία. Αν πετύχει ο Τσίπρας να τον παντρέψουν οι τρεις εκπρόσωποι των Δανειστών, (του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) και ο Λαφαζάνης ως εκπρόσωπος του Αριστερού Ρεύματος, τότε η αυτοδυναμία του είναι εγγυημένη και ο Αντώνης Σαμαράς θα αυτοεξοριστεί στο Παρίσι.

Sex and the city of Athens

Μπορεί ο Σαμαράς να προσπαθεί να συνεγείρει το χριστεπώνυμο πλήρωμα με προσευχές και ως καλός αυτοκράτωρ να διαλαλεί ότι όπου να 'ναι θα ανοίξει τις σιταποθήκες για να μοιράσει το «πρωτογενές πλεόνασμα» στους φτωχούς, ο Γρηγόρης ο Βαλιανάτος, όμως, επενδύει στην διαφήμιση της ακολασίας για τον ίδιο ευγενικό σκοπό: **την ψήφο.** Ο μόνιμος τρόφιμος της τρας-τιβί που σταδιοδρόμησε ως προστάτης άγιος της συγκεκριμένης «μειονότητας», πονηρός όντας, έχει καταλάβει ότι δεν περνάει πια αυτή η μπογιά (μια ματιά αν ρίξετε σε κάποιους από τους συνυποψήφιούς του στο Δήμο της Αθήνας θα καταλαβετε το γιατί...) και ρίχνει όλα του τα «χαρτιά». Πρώτον, ανακοινώνει ότι είναι ορθετικός χωρίς να τον ρωτήσει κανένας, έχοντας ως άλλος κουτσαβάκης λυμένο το ζωνάρι για ξεκατίνιασμα. Άδικος κόπος, όμως. Σχεδόν κανείς δεν έδωσε σημασία. Το μόνο θύμα του ήταν ο Νέστορας της ακροδεξιάς και θεωρητικός του εθνικοσοσιαλισμού Κωνσταντίνος Πλεύρης, που περενέβη εκτάκτως σε εκπομπή παρακμιακού καναλιού για να εξηγήσει στον κύ-

νταγωνισμών, που την μια «στιγμή» διαλύονται και την άλλη ανασυγκροτούνται διαλύοντας και την τελευταία αυταπάτη ότι στα κυριαρχικά «παιχνίδια» υφίσταται έστω και κατά διάνοια το «ανέφικτο» ή το «αδιανόητο». Η επόμενη ημέρα είναι ήδη εδώ με τις περιφέρειες της «νέας Ευρώπης» να συγκλονίζονται από αιματηρές εξεγέρσεις που, ω του θαύματος, δεν χαρακτηρίζονται αποσταθεροποιητικές, αλλά ελπιδοφόρες για τους λαούς και την δημοκρατία. Την ίδια στιγμή που τα «ενδιαφερόμενα μέρη» υπόσχονται ότι η μοιρασιά θα είναι δίκαιη στην περίπτωση της Ουκρανίας, στην Συρία ένα ακόμη αιματοκύλισμα που θα φέρει πιο κοντά στο κατώφλι της «νέας Μ. Ανατολής» συνεχίζεται με 130.000 νεκρούς, ένα εκατομμύριο πρόσφυγες σε μια ερειπωμένη χώρα, ενώ τα «νέα» από την Λιβύη έχουν εξαφανιστεί ως δια μαγείας από την λεγόμενη επικαιρότητα. Σε ένα οργουελιανό σκηνικό οι μάχες ξεκινούν και τελειώνουν σε απροσδιόριστο χρόνο, με απροσδιόριστες συνέπειες, με τους παλαιούς τυράννους να πέφτουν και τους νέους να σηκώνονται σαν μαριονέτες.

Τα πάντα μοιάζουν αναλώσιμα όπως προστάζει το τεχνολογικό όραμα της νέας εποχής. Τα «πάντα» βιάζονται να αλλάξουν με την ταχύτητα του φωτός, εκεί που η κυριαρχία οπισθοχωρεί σε έναν «νέο» μεσαίωνα.

Ο «παλιός κόσμος» αναποδογυρίζεται, τεμαχίζεται, για να ξαναενωθεί μέσα από τα ενεργειακά περάσματα, τα πραξικοπήματα «νέου» τύπου, τους νέους κυριαρχικούς συνασπισμούς, την αποπομπή των παλαιών ηγεμόνων που εξοντώνονται παραδειγματικά και την συνδιαχείριση της παγκόσμιας οικονομικής «κρίσης» εκ μέρους των συνδαιτυμόνων της κυριαρχίας.

«Αν οι κυβερνήσεις της ευρωζώνης επιθυμούν να προχωρήσουν προς μια συλλογικοποίηση των κινδύνων, θα πρέπει να **αποχωριστούν ένα μέρος της εθνικής κυριαρχίας,** δήλωνε πριν από ενάμισυ περίπου χρόνο ο τότε επικεφαλής της Bundesbank, Jens Weidmann, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος βρέθηκε και το μέλος του δ.σ. της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), Γιέργκ Ασμουσεν, βεβαιώνοντας ότι σήμερα **η μόνη οδός για την εμβάθυνση της ένωσης στην ευρωζώνη είναι η εκχώρηση κυριαρχίας.**

Η νέα ταυτότητα έχει προσδιοριστεί. Η παλαιά πρέπει να ξεθωριάσει. Δεν πρόκειται για εναλλακτική πρόταση αλλά για κυριαρχική απαίτηση. Η κυριαρχική συγκρότηση μέσω της επιβολής για συλλογική ταύτιση με το έθνος-κράτος, που διήρκεσε από τον 16ο έως τον 20ο αιώνα, δίνει δια πυρός και σιδήρου την θέση της στο «νέο» ιστό της «αράχνης», που συνεχίζει να κατασκευάζεται με το υφάδι της ενοποιητικής διαδικασίας της κυριαρχίας.

Η κυριαρχία μοιάζει ανίκητη όσο ποτέ, εξοπλισμένη με πυρηνικά σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μοιάζει με παιχνίδι το να καταλήξει η γη να γίνει ο πλανήτης των κατσαρίδων, μοιάζει να ελέγχει το παραμικρό, να προλαβαίνει την κάθε αντίδραση εναντίον της και μάλιστα εν τη γενέσει, να προχωρά στην χρήση τεχνολογιών που κάνουν κάθε ιστορία επιστημονικής φαντασίας να ωχριά μπροστά στην πραγματικότητα.

Πράγματι ο «θαυμαστός καινούργιος κόσμος» δεν επινοήθηκε για πρώτη φορά, ούτε τα όνειρα κάθε εξουσίας για την κατασκευή του «νέου ανθρώπου» δια μέσου της επιβολής του τρόμου και αποδοχής της ολοκληρωτικής καθυπόταξης: Το παγκόσμιο κράτος οι Μεγάλοι Διαχειριστές, που θα καθορίζουν ακόμη και την βιολογική ταυτότητα όσων πρόκειται να γεννηθούν, η λατρεία του πανομοιότυπου μέσα από την ισοπέδωση κάθε ιδιαιτερότητας στ' όνομα ενός και μόνου παγκόσμιου πολιτισμού, ο απόλυτος προκαθορισμός της σκέψης και της δράσης, η απόλυτη διαμεσολάβηση των λέξεων και η εξαφάνιση της νόησης, η περιθωριοποίηση ή και δίωξη κάθε

Το τέλος ενός άρχοντα

Λίγο πριν την «Άλωση» της Κωνσταντινούπολης το 1453, η πάλαι ποτέ «Βασιλεύουσα» δεν αριθμούσε περισσότερους από 40.000 κατοίκους, βαθύτατα διαιρεμένους από μακροχρόνιες εμφύλιες διαμάχες με κυριότερη αυτήν ανάμεσα στα δύο κόμματα, των «ενωτικών» και των «ανθενωτικών». Η Βυζαντινή «αυτοκρατορία» δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μερικά οικόπεδα γύρω από την Κωνσταντινούπολη, και δύο ακόμα περιοχές, αποκομμένες ή μία με την άλλη: η Θεσσαλονίκη και τα περίχωρα της και ένα τμήμα της Πελοποννήσου γνωστό και ως «δεσποτάτο του Μορέως». Η οικονομία ήταν ολοσχερώς κατεστραμμένη. Η «άμυνα» της Κωνσταντινούπολης ήταν κάποιες εκατοντάδες μισθοφόρων από τη Γένοβα, τη Βενετία και τη Σκωτία και, καθώς δεν πληρώνονταν τακτικά λόγω των άδειων αυτοκρατορικών ταμείων, αναπλήρωναν τα οφειλόμενα λεηλατώντας τούς ήδη ρημαγμένους κατοίκους της Πόλης.

Στον εναπομείναντα πληθυσμό ήταν στερεωμένη η αντίληψη ότι ξανά ένα Θαύμα της Παναγίας θα σώσει την Πόλη από τους Μωαμεθανούς όπως σώθηκε και άλλες φορές στο παρελθόν. Οι προσευχές και οι λιτανείες ήταν το βασικότερο όπλο της «παλλαϊκής άμυνας» με αποκορύφωμα την καταφυγή του ανυπεράσπιστου κόσμου στην Αγία Σοφία για να προστατευθεί –θεία χάριτι– από το γιαταγάνι των Οθωμανών. Το αποτέλεσμα ήταν μια ανομολόγητη σφαγή που στοιχειώνει έκτοτε τον θρύλο και τις προλήψεις.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι αρκετοί εύποροι βυζαντινοί άρχοντες και επιχειρηματίες την είχαν ήδη εγκαταλείψει για τη Δύση, μεταφέροντας τις περιουσίες και τις καταθέσεις τους στις τράπεζες της Βενετίας και της Γένοβας, ενώ όσοι είχαν παραμείνει, ενωτικοί ή ανθενωτικοί, είχαν συνθηκολογήσει από καιρό και κατάστρωναν τα σχέδια τους για την «επόμενη μέρα»...

«Ο αμιράς (σσ. Ο Μωάμεθ ο Β΄), επηρμένος για τη μεγάλη νίκη, και γεμάτος κενοδοξία, φάνηκε ωμός και ανελεήμων και φλυαρείς, πονηρέ; *Γιατί δεν μου τα 'στελνες πριν καταπιαστώ με τον πόλεμο εναντίον σας ή πριν νικήσω την Πόλη, για να σου χρωστώ χάρη και ανταμοιβή; Τώρα δεν είσαι συ που μου τα χάρισες αυτά, αλλά ο Θεός*». Και διέταξε αμέσως τους δήμιους να τον βάλουν φυλακή και να τον φρουρούν αυστηρά. Την επαύριο έδωσε προσταγή και τον ξανάφεραν μπροστά του. Του λέει: «*Αφού δεν θέλησες να βοηθήσεις το βασιλέα και την πατρίδα σου με τόσο αναρίθμητο θησαυρό που είχες, γιατί τότε όταν του έστειλα μήνυμα δεν συμβούλεψες το βασιλέα να μου δώσει ειρηνικά και φιλικά την Πόλη, και εγώ να του δώσω αντί γι' αυτήν άλλον τόπο, με αγάπη και φιλία, για να μη γίνουν τόσοι σκοτωμοί ανάμεσά μας;*». Αυτός του αποκρίνεται: «*Εγώ δε φταίω γι' αυτή την υπόθεση, αλλά οι Ενετοί και οι κάτοικοι του Γαλατά, που έταζαν στο βασιλέα ότι θα του στείλουν στόλο και στρατό να τον βοηθήσουν*». Κι' ο αμιράς του λέει: «*Πολλά ψεύτικα εφευρήματα ξέρεις, αλλά τώρα δεν υπάρχει ψεύδος που να σε βοηθήσει*». Και διέταξε την άλλη μέρα στην αγορά του Ξηρού λόφου να θανατώσουν πρώτα τα δυο παιδιά του μπροστά του (που κάποτε ζητούσε από τον αυτοκράτορα να τιμήσει τον έναν με το αξίωμα του μεγάλου κοντόσταβλου και τον άλλο με του μεγάλου λογοθέτη), και κατόπιν να θανατώσουν και αυτόν τον ίδιο· όπως και έγινε. Έτσι τελείωσε η υπόθεση του Λουκά Νοταρά.»

(από το χρονικό της άλωσης του Γ.Φραντζή)

Ο Σαμαράς κάνει την προσευχή του

Τα φλέγοντα εκκλησιαστικά ζητήματα είναι το θέμα και αυτού το σημειώματος, αφού ο άρχοντας της στήλης μας και τελευταίος Αυτοκράτορας του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, ο Χριστιανοδημοκράτης Αντώνης ο Σαμαράς επισκέφτηκε το Άγιον Όρος μαζί με μια κουστωδία από γαλονάδες, υπουργούς, υποψήφιους δημάρχους και πολιτευτές και είπε το «Πάτερ Ημών» σε απ' ευθείας τηλεοπτική σύνδεση από τον Ιερό Ναό του Πρωτάτου στις Καρυές του Αγίου Όρους. Βέβαια, οι παραλληλισμοί έχουν και αυζάνης ως εκπρόσωπος του Αριστερού Ρεύματος, τότε η αυτοδυναμία του είναι εγγυημένη και ο Αντώνης Σαμαράς θα αυτοεξοριστεί στο Παρίσι.

Sex and the city of Athens

Μπορεί ο Σαμαράς να προσπαθεί να συνεγείρει το χριστεπώνυμο πλήρωμα με προσευχές και ως καλός αυτοκράτωρ να διαλαλεί ότι όπου να 'ναι θα ανοίξει τις σιταποθήκες για να μοιράσει το «πρωτογενές πλεόνασμα» στους φτωχούς, ο Γρηγόρης ο Βαλιανάτος, όμως, επενδύει στην διαφήμιση της ακολασίας για τον ίδιο ευγενικό σκοπό: **την ψήφο.** Ο μόνιμος τρόφιμος της τρας-τιβί που σταδιοδρόμησε ως προστάτης άγιος της συγκεκριμένης «μειονότητας», πονηρός όντας, έχει καταλάβει ότι δεν περνάει πια αυτή η μπογιά (μια ματιά αν ρίξετε σε κάποιους από τους συνυποψήφιούς του στο Δήμο της Αθήνας θα καταλαβετε το γιατί...) και ρίχνει όλα του τα «χαρτιά». Πρώτον, ανακοινώνει ότι είναι οροθετικός χωρίς να τον ρωτήσει κανένας, έχοντας ως άλλος κουτσαβάκης λυμένο το ζωνάρι για ξεκατίνιασμα. Άδικος κόπος, όμως. Σχεδόν κανείς δεν έδωσε σημασία. Το μόνο θύμα του ήταν ο Νέστορας της ακροδεξιάς και θεωρητικός του εθνικοσοσιαλισμού Κωνσταντίνος Πλεύρης, που περενέβη εκτάκτως σε εκπομπή παρακμιακού καναλιού για να εξηγήσει στον κύριο Βαλιανάτο την μόνη φυσιολογική λειτουργία του άκρου του παχέως εντέρου! Αυτή ήταν και η μοναδική αναλαμπή στην καθοδική πορεία του Βαλιανάτου προς το σκότος.

Τώρα ο Βαλιανάτος αποκάλυψε και μια άλλη πτυχή της προσωπικότητάς του, ότι δηλαδή έχει διατελέσει, εκτός όλων των άλλων, και συνοδός ανδρών επι χρήμασι, οπότε, σε συνδυασμό με την πρώτη αποκάλυψη προφανώς ελπίζει να ανακηρυχθεί σε Νο 1 Δημόσιο Κίνδυνο για την υγεία, ίσα-ίσα για να προκαλέσει τον Άδωνι Γεωργιάδη...

Δεν ξεχνώ (ξανά)

Όταν ο οικονομικός «Αττίλας» των Μεγάλων Δυνάμεων εισέβαλλε στην Κύπρο πριν λίγους μήνες, είχαμε γράψει ότι το «κυπριακό ζήτημα» ουσιαστικά λύθηκε με την de facto κατάλυση της «Κυπριακής Δημοκρατίας». Τώρα α-

ναενωθεί μέσα από τα ενεργειακά περάσματα, τα πραξικοπήματα «νέου» τύπου, τους νέους κυριαρχικούς συνασπισμούς, την αποπομπή των παλαιών ηγεμόνων που εξοντώνονται παραδειγματικά και την συνδιαχείριση της παγκόσμιας οικονομικής «κρίσης» εκ μέρους των συνδαιτυμόνων της κυριαρχίας. «Αν οι κυβερνήσεις της ευρωζώνης επιθυμούν να προχωρήσουν προς μια συλλογικοποίηση των κινδύνων, θα πρέπει να **αποχωριστούν ένα μέρος της εθνικής κυριαρχίας**, δήλωνε πριν από ενάμισυ περίπου χρόνο ο τότε επικεφαλής της Bundesbank, Jens Weidmann, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος βρέθηκε και το μέλος του δ.σ. της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), Γιέργκ Ασμουσεν, βεβαιώνοντας ότι σήμερα **η μόνη οδός για την εμβάθυνση της ένωσης στην ευρωζώνη είναι η εκχώρηση κυριαρχίας.**

Η νέα ταυτότητα έχει προσδιοριστεί. Η παλαιά πρέπει να ξεθωριάσει. Δεν πρόκειται για εναλλακτική πρόταση αλλά για κυριαρχική απαίτηση. Η κυριαρχική συγκρότηση μέσω της επιβολής για συλλογική ταύτιση με το έθνος-κράτος, που διήρκεσε από τον 16ο έως τον 20ο αιώνα, δίνει δια πυρός και σιδήρου την θέση της στο «νέο» ιστό της «αράχνης», που συνεχίζει να κατασκευάζεται με το υφάδι της ενοποιητικής διαδικασίας της κυριαρχίας.

Η κυριαρχία μοιάζει ανίκητη όσο ποτέ, εξοπλισμένη με πυρηνικά σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μοιάζει με παιχνίδι το να καταλήξει η γη να γίνει ο πλανήτης των κατσαρίδων, μοιάζει να ελέγχει το παραμικρό, να προλαβαίνει την κάθε αντίδραση εναντίον της και μάλιστα εν τη γενέσει, να προχωρά στην χρήση τεχνολογιών που κάνουν κάθε ιστορία επιστημονικής φαντασίας να ωχριά μπροστά στην πραγματικότητα.

Πράγματι ο «θαυμαστός καινούργιος κόσμος» δεν επινοήθηκε για πρώτη φορά, ούτε τα όνειρα κάθε εξουσίας για την κατασκευή του "νέου ανθρώπου" δια μέσου της επιβολής του τρόμου και αποδοχής της ολοκληρωτικής καθυπόταξης: Το παγκόσμιο κράτος οι Μεγάλοι Διαχειριστές, που θα καθορίζουν ακόμη και την βιολογική ταυτότητα όσων πρόκειται να γεννηθούν, η λατρεία του πανομοιότυπου μέσα από την ισοπέδωση κάθε ιδιαιτερότητας στ' όνομα ενός και μόνου παγκόσμιου πολιτισμού, ο απόλυτος προκαθορισμός της σκέψης και της δράσης, η απόλυτη διαμεσολάβηση των λέξεων και η εξαφάνιση της νόησης, η περιθωριοποίηση ή και δίωξη κάθε πραγματικής ζωής που εξελίσσεται εκτός οθόνης και ο θρίαμβος της εικονικής πραγματικότητας, η εξάρτηση από κάθε λογής υποκατάστατα.

Οι «πυξίδες» παραμένουν σπασμένες;

«Αργά, πολύ αργά, δυο πόδια (του Άγριου που έχει εξαφανιστεί, αιωρούμενα κάτω από την καμάρα της αψίδας του Φάρου που είχε καταφύγει για να γλιτώσει από τους πολιτισμένους) γύριζαν σαν δυο μαγνητικές βελόνες προς τα δεξιά, από βόρεια, βορειανατολικά, ανατολικά, νοτιοανατολικά. Μετά σταμάτησαν για λίγο κι άρχισαν αργά να γυρίζουν αντίστροφα προς τ' αριστερά. Νοτιοδυτικά, νότια, νοτιοανατολικά, ανατολικά...».

Ας ξέρουν ότι ο θρίαμβος θα παραμένει το ίδιο κοντά στην καταστροφή, όσο το φως θα μπορεί να διαπερνά κάθε σκοτάδι...

Μάρτιος 2014

Η «άμυνα» της Κωνσταντινούπολης ήταν κάποιες εκατοντάδες μισθοφόρων από τη Γένοβα, τη Βενετία και τη Σκωτία και, καθώς δεν πληρώνονταν τακτικά λόγω των άδειων αυτοκρατορικών ταμείων, αναπλήρωναν τα οφειλόμενα λεηλατώντας τούς ήδη ρημαγμένους κατοίκους της Πόλης.

Στον εναπομείναντα πληθυσμό ήταν στερεωμένη η αντίληψη ότι ξανά ένα Θαύμα της Παναγίας θα σώσει την Πόλη από τους Μωαμεθανούς όπως σώθηκε και άλλες φορές στο παρελθόν. Οι προσευχές και οι λιτανείες ήταν το βασικότερο όπλο της «παλλαϊκής άμυνας» με αποκορύφωμα την καταφυγή του ανυπεράσπιστου κόσμου στην Αγία Σοφία για να προστατευθεί –θεία χάριτι– από το γιαταγάνι των Οθωμανών. Το αποτέλεσμα ήταν μια ανομολόγητη σφαγή που στοιχειώνει έκτοτε τον θρύλο και τις προλήψεις.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι αρκετοί εύποροι βυζαντινοί άρχοντες και επιχειρηματίες την είχαν ήδη εγκαταλείψει για τη Δύση, μεταφέροντας τις περιουσίες και τις καταθέσεις τους στις τράπεζες της Βενετίας και της Γένοβας, ενώ όσοι είχαν παραμείνει, ενωτικοί ή ανθενωτικοί, είχαν συνθηκολογήσει από καιρό και κατάστρωναν τα σχέδια τους για την «επόμενη μέρα»...

«Ο αμιράς (σσ. Ο Μωάμεθ ο Β΄), επηρμένος για τη μεγάλη νίκη, και γεμάτος κενοδοξία, φάνηκε ωμός και ανελέητος. Ήρθε σ' αυτόν ο μέγας δουξ Λουκάς ο Νοταράς, τον προσκύνησε και του έδειξε ένα μεγάλο θησαυρό που είχε κρυμμένο, λίθους πολύτιμους και μαργαριτάρια, και άλλα λάφυρα αντάξια βασιλέων, που όταν τα είδαν ο αμιράς και όλοι οι σύμβουλοί του θαύμασαν. Ο Νοταράς είπε στον αμιρά: «*όλα αυτά τα φύλαγα για τη Μεγαλειότητά σου και να, τώρα στα κάνω δώρο. Σε παρακαλώ μόνο δέξου την παράκληση του δούλου σου*». Είχε την ελπίδα ότι μ' αυτά θα κέρδιζε την ελευθερία του, αυτός και η οικογένειά του. Ο αμιράς του απάντησε λέγοντας: «*Ω* ... *οι Ενετοί και οι κάτοικοι του Γαλατά, που έταζαν στο βασιλέα ότι θα του στείλουν στόλο και στρατό να τον βοηθήσουν*». Κι' ο αμιράς του λέει: «*Πολλά ψεύτικα εφευρήματα ξέρεις, αλλά τώρα δεν υπάρχει ψεύδος που να σε βοηθήσει*». Και διέταξε την άλλη μέρα στην αγορά του Ξηρού λόφου να θανατώσουν πρώτα τα δύο παιδιά του μπροστά του (που κάποτε ζητούσε από τον αυτοκράτορα να τιμήσει τον έναν με το αξίωμα του μεγάλου κοντόσταβλου και τον άλλο με του μεγάλου λογοθέτη), και κατόπιν να θανατώσουν και αυτόν τον ίδιο· όπως και έγινε. Έτσι τελείωσε η υπόθεση του Λουκά Νοταρά.»

(από το χρονικό της άλωσης του Γ.Φραντζή)

Ο Σαμαράς κάνει την προσευχή του

Τα φλέγοντα εκκλησιαστικά ζητήματα είναι το θέμα και αυτού το σημειώματος, αφού ο άρχοντας της στήλης μας και τελευταίος Αυτοκράτορας του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, ο Χριστιανοδημοκράτης Αντώνης ο Σαμαράς επισκέφτηκε το Άγιον Όρος μαζί με μια κουστωδία από γαλονάδες, υπουργούς, υποψήφιους δημάρχους και πολιτευτές και είπε το «Πάτερ Ημών» σε απ' ευθείας τηλεοπτική σύνδεση από τον Ιερό Ναό του Πρωτάτου στις Καρυές του Αγίου Όρους. Βέβαια, οι παραλληλισμοί έχουν και αυτοί τα όρια τους. Το τηλεοπτικό αυτό συμβάν δεν συγκρίνεται, βέβαια, με την τελευταία λειτουργία στην Αγία Σοφιά για το απλό λόγο ότι η όποια «Άλωση», όπως και να την κατανοεί ο καθένας, έχει ήδη συντελεστεί. Περισσότερο ταιριάζει η εικόνα των Corleone να προσεύχονται, ενώ την ίδια στιγμή πληρωμένοι δολοφόνοι εκτελούν τους αντιπάλους τους, στη θρυλική ταινία, «Ο Νονός» του Φράνσις Φορντ Κόπολλα...

Οι γάμοι του Τσίπρα

Αν τελικά ευσταθεί η πληροφορία, ότι ... ποιους από τους συνυποψήφιούς του στο Δήμο της Αθήνας θα καταλαβετε το γιατί...) και ρίχνει όλα του τα «χαρτιά». Πρώτον, ανακοινώνει ότι είναι ορθετικός χωρίς να τον ρωτήσει κανένας, έχοντας ως άλλος κουτσαβάκης λυμένο το ζωνάρι για ξεκατίνιασμα. Άδικος κόπος, όμως. Σχεδόν κανείς δεν έδωσε σημασία. Το μόνο θύμα του ήταν ο Νέστορας της ακροδεξιάς και θεωρητικός του εθνικοσοσιαλισμού Κωνσταντίνος Πλεύρης, που περενέβη εκτάκτως σε εκπομπή παρακμιακού καναλιού για να εξηγήσει στον κύριο Βαλιανάτο την μόνη φυσιολογική λειτουργία του άκρου του παχέως εντέρου! Αυτή ήταν και η μοναδική αναλαμπή στην καθοδική πορεία του Βαλιανάτου προς το σκότος.

Τώρα ο Βαλιανάτος αποκάλυψε και μια άλλη πτυχή της προσωπικότητάς του, ότι δηλαδή έχει διατελέσει, εκτός όλων των άλλων, και συνοδός ανδρών επι χρήμασι, οπότε, σε συνδυασμό με την πρώτη αποκάλυψη προφανώς ελπίζει να ανακηρυχθεί σε Νο 1 Δημόσιο Κίνδυνο για την υγεία, ίσα-ίσα για να προκαλέσει τον Άδωνι Γεωργιάδη...

Δεν ξεχνώ (ξανά)

Όταν ο οικονομικός «Αττίλας» των Μεγάλων Δυνάμεων εισέβαλλε στην Κύπρο πριν λίγους μήνες, είχαμε γράψει ότι το «κυπριακό ζήτημα» ουσιαστικά λύθηκε με την de facto κατάλυση της «Κυπριακής Δημοκρατίας». Τώρα απομένει να πέσουν και οι υπογραφές προκειμένου να ιδρυθεί το νέο ομόσπονδο κράτος που η μία του συνιστώσα θα είναι η ελληνοκυπριακή πλευρά...

Πρόκειται για την επαναφορά του ρατσιστικού σχεδίου Ανάν; Υπό μία έννοια ναι, αφού επαναφέρεται ξανά η παλιά βρετανική αποικιοκρατική συνταγή της «διζωνικής δικοινοτικής ομοσπονδίας» (περισσότερα γι' αυτήν θα γράψουμε προσεχώς). Και μάλιστα υπό πολύ χειρότερες συνθήκες για τους ελληνοκύπριους, αφού ο οικονομικός στραγγαλισμός δημιουργεί

Η «ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ» ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ...

«Ο Πλίνιος αναφέρεται στους χριστιανούς που είχε θανατώσει ως εκείνους «που προσήχθησαν ενώπιον μου με την κατηγορία ότι ήταν χριστιανοί» («qui ad me tamquam Christiani deferebantur»), και λέει ότι η μόνη ερώτηση που απηύθυνε σε αυτούς τους ομολογητές ήταν αν παραδέχονταν την κατηγορία («interrogavi ipsos, an essent Christiani») [...] Όσο για τους κατήγορους (delatores), που πρώτοι κατηγόρησαν τους χριστιανούς ενώπιον του Πλίνιου επειδή ήταν χριστιανοί, δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι (όπως θα δούμε) ότι ο Πλίνιος θα συγκατετίθετο να λάβει έστω και γνώση του ζητήματος, και, ακόμη λιγότερο, ότι θα επέβαλλε τη θανατική ποινή. Εφόσον νόμιζαν ότι «άξιζε να προσπαθήσουν», προφανώς γνώριζαν ότι υπήρξαν στο παρελθόν άλλοι αξιωματούχοι διατεθειμένοι να τιμωρήσουν του χριστιανούς για το Όνομα».

Τζέφρυ ντε Σαίντ Κρουά, ***Ο Χριστιανισμός και η Ρώμη, Διωγμοί, Αιρέσεις και Ήθη.***

Η «εγκληματοποίηση του αναρχικού χώρου», η «εγκληματοποίηση της πολιτικής ανυπακοής», η «εγκληματοποίηση και απονοηματοδότηση του αναρχικού αγώνα», η «εγκληματοποίηση και διαστρέβλωση του αναρχικού αγώνα» αποτελούν το τελευταίο διάστημα εκ νέου τις τυποποιημένες «εξηγήσεις» που διατυπώνονται για να εξηγήσουν (;) συλλήψεις, διώξεις, παρακολουθήσεις, κατ' οίκον έρευνες, υποδικίες ή και φυλακίσεις. Ο όρος «εγκληματοποίηση» προβάλλεται σε τέτοιο βαθμό ως ο κατεξοχήν ενδεδειγμένος για τον χαρακτηρισμό των κρατικών προθέσεων, που φαντάζει από ένα σημείο και μετά ως η λέξη «κλειδί» για την αποκρυπτογράφηση ακόμη και των πλέον «σκοτεινών» εξουσιαστικών σχεδίων.

Ταυτόχρονα φαίνεται να λειτουργεί ως ο κώδωνας του κινδύνου στ' όνομα του οποίου δικαιολογείται μέχρι ...νεωτέρας η αποφυγή κάθε προβληματισμού, διαλόγου, αντιπαράθεσης ή και σύγκρουσης πάνω σε απόψεις και καταστάσεις, η αφόρητη δυσοσμία των οποίων θυμίζει την γνωστή παροι-

τώρα στις «δύσκολες» στιγμές τους κινηματικούς τεμενάδες σε απόψεις, που απαιτούσαν, και όχι απλά προπαγάνδιζαν, την (αυτό)»εγκληματοποίηση» της αναρχικής δράσης ως τον απαραίτητο πυροδοτικό μηχανισμό για τον ονομαζόμενο ευρύτερο επαναστατικό χώρο και ελιξήριο για μιαν αριστερά που αποζητούσε την άμεση πολιτική και όχι μόνο ανάνηψή της.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, εν προκειμένω για μια απλώς ανέμπνευστη αντιμετώπιση των όποιων προβλημάτων έχουν ανακύψει, ούτε για μια ιδεολογική αγκύλωση στην οποία έχουν περιέλθει για διάφορους λόγους άπειροι άνθρωποι, που βρήκαν έτοιμα πέντε έξι τσιτάτα και μ' αυτά αντιμετωπίζουν, έστω με έναν άκαμπτο τρόπο, μια πράγματι συνολικότερα δύσκολη εποχή.

Αλλά ας δούμε ορισμένα ζητήματα πιο συγκεκριμένα.

Το έγκλημα είναι έννοια νομική παρ' ότι συνηθίζεται εν γένει να χρησιμοποιείται ο όρος για να χαρακτηριστεί ως ανήθικη, αμαρτωλή ή αντικοινωνική μια συμπεριφορά. Σύμφωνα με τους νομικούς, έγκλημα είναι το αδίκημα (=πράξη άδικη και καταλογιστή) που προβλέπεται και τιμωρείται από κάποιο νόμο με ορισμένη ποινή, που περιέχει και τον ανταποδοτικό και τους προληπτικούς σκοπούς. Ο ΠΚ (Ποινικός Κώδικας) δίνει στο άρθρο 14 έναν πλήρη νομικό - δογματικό ορισμό του εγκλήματος.

Ο ορισμός αυτός θεωρείται συμμόρφωση του νομοθέτη με τη συνταγματική επιταγή **«κανένα έγκλημα καμία ποινή χωρίς νόμο»** του άρθρου 7 παρ. 1 του Συντάγματος. Η πράξη που προβλέπει το άρθρο 14 σημαίνει εξωτερική ανθρώπινη συμπεριφορά. Το στοιχείο του «αδίκου» μαζί με το στοιχείο του τιμωρούμενου αντιστοιχεί στην προσβολή έννομων αγαθών που είναι ιδιαζόντως αντικοινωνική, δηλαδή ιδιαίτερα επικίνδυνη και έχει κοινωνικοηθική απαξία.

Μα, θα παρατηρήσει κάποιος και μάλιστα όχι κατ' ανάγκην αναρχικός, το έγκλημα δεν ταυτίζεται προ πολλού με την αντικοινωνική συμπεριφορά, αφού είναι γενικά αποδεκτό, ότι με τους νόμους ρυθμίζονται οι σχέσεις

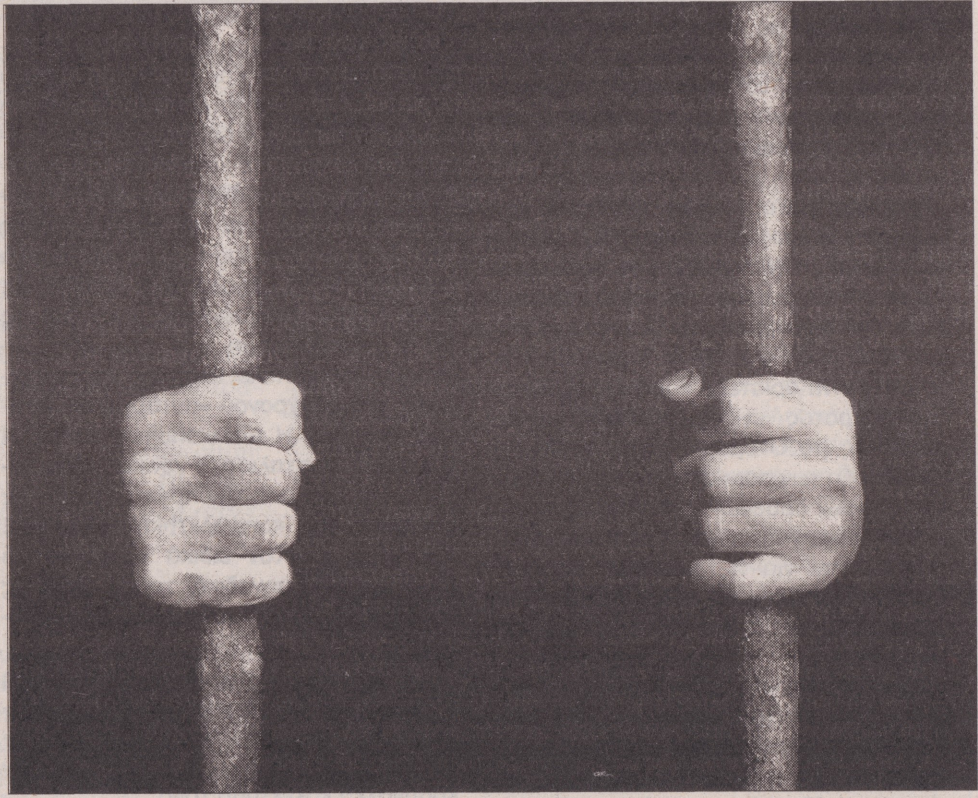

διαφόρων κοινωνικών ομάδων και μάλιστα σε κάθε τόπο και κάθε εποχή. Είναι χαρακτηριστικό, ότι μετά την εξάπλωση της επιδημίας της πανούκλας σε ολόκληρη την Ευρώπη τον 14ο αιώνα, με αποτέλεσμα εκτός των άλλων την μείωση του εργατικού δυνα-

ριζε την ελεημοσύνη στους ζητιάνους ως ποινικό αδίκημα και νόμος που ποινικοποιούσε τις μετακινήσεις των ικανών να εργαστούν σε άλλες περιοχές.

Αυτό, λοιπόν, που ορίζεται ως έγκλημα είναι εκείνοι οι τρόποι συμπεριφοράς που

Η «ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ» ΚΑΙ Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ...

«Ο Πλίνιος αναφέρεται στους χριστιανούς που είχε θανατώσει ως εκείνους «που προσήχθησαν ενώπιον μου με την κατηγορία ότι ήταν χριστιανοί» («qui ad me tamquam Christiani deferebantur»), και λέει ότι η μόνη ερώτηση που απηύθυνε σε αυτούς τους ομολογητές ήταν αν παραδέχονταν την κατηγορία («interrogavi ipsos, an essent Christiani») [...] Όσο για τους κατήγορους (delatores), που πρώτοι κατηγόρησαν τους χριστιανούς ενώπιον του Πλίνιου επειδή ήταν χριστιανοί, δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι (όπως θα δούμε) ότι ο Πλίνιος θα συγκατετίθετο να λάβει έστω και γνώση του ζητήματος, και, ακόμη λιγότερο, ότι θα επέβαλλε τη θανατική ποινή. Εφόσον νόμιζαν ότι «άξιζε να προσπαθήσουν», προφανώς γνώριζαν ότι υπήρξαν στο παρελθόν άλλοι αξιωματούχοι διατεθειμένοι να τιμωρήσουν του χριστιανούς για το Όνομα».

Τζέφρυ ντε Σαίντ Κρουά, ***Ο Χριστιανισμός και η Ρώμη, Διωγμοί, Αιρέσεις και Ήθη.***

Η «εγκληματοποίηση του αναρχικού χώρου», η «εγκληματοποίηση της πολιτικής ανυπακοής», η «εγκληματοποίηση και απονοηματοδότηση του αναρχικού αγώνα», η «εγκληματοποίηση και διαστρέβλωση του αναρχικού αγώνα» αποτελούν το τελευταίο διάστημα εκ νέου τις τυποποιημένες «εξηγήσεις» που διατυπώνονται για να εξηγήσουν (;) συλλήψεις, διώξεις, παρακολουθήσεις, κατ' οίκον έρευνες, υποδικίες ή και φυλακίσεις. Ο όρος «εγκληματοποίηση» προβάλλεται σε τέτοιο βαθμό ως ο κατεξοχήν ενδεδειγμένος για τον χαρακτηρισμό των κρατικών προθέσεων, που φαντάζει από ένα σημείο και μετά ως η λέξη «κλειδί» για την αποκρυπτογράφηση ακόμη και των πλέον «σκοτεινών» εξουσιαστικών σχεδίων.

Ταυτόχρονα φαίνεται να λειτουργεί ως ο κώδωνας του κινδύνου στ' όνομα του οποίου δικαιολογείται μέχρι ...νεωτέρας η αποφυγή κάθε προβληματισμού, διαλόγου, αντιπαράθεσης ή και σύγκρουσης πάνω σε απόψεις και καταστάσεις, η αφόρητη δυσοσμία των οποίων θυμίζει την γνωστή παροιμία: «***ο κόσμος το 'χει τούμπανο και εμείς κρυφό καμάρι***». Ποιος να θυμάται, βέβαια, τώρα στις «δύσκολες» στιγμές τους κινηματικούς τεμενάδες σε απόψεις, που απαιτούσαν, και όχι απλά προπαγάνδιζαν, την (αυτό)«εγκληματοποίηση» της αναρχικής δράσης ως τον απαραίτητο πυροδοτικό μηχανισμό για τον ονομαζόμενο ευρύτερο επαναστατικό χώρο και ελιξήριο για μιαν αριστερά που αποζητούσε την άμεση πολιτική και όχι μόνο ανάνηψή της.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, εν προκειμένω για μια απλώς ανέμπνευστη αντιμετώπιση των οποιων προβλημάτων έχουν ανακύψει, ούτε για μια ιδεολογική αγκύλωση στην οποία έχουν περιέλθει για διάφορους λόγους άπειροι άνθρωποι, που βρήκαν έτοιμα πέντε έξι τσιτάτα και μ' αυτά αντιμετωπίζουν, έστω με έναν άκαμπτο τρόπο, μια πράγματι συνολικότερα δύσκολη εποχή.

Αλλά ας δούμε ορισμένα ζητήματα πιο συγκεκριμένα.

Το έγκλημα είναι έννοια νομική παρ' ότι συνηθίζεται εν γένει να χρησιμοποιείται ο όρος για να χαρακτηριστεί ως ανήθικη, αμαρτωλή ή αντικοινωνική μια συμπεριφορά. Σύμφωνα με τους νομικούς, έγκλημα είναι το αδίκημα (=πράξη άδικη και καταλογιστή) που προβλέπεται και τιμωρείται από κάποιο νόμο με ορισμένη ποινή, που περιέχει και τον ανταποδοτικό και τους προληπτικούς σκοπούς. Ο ΠΚ (Ποινικός Κώδικας) δίνει στο άρθρο 14 έναν πλήρη νομικό - δογματικό ορισμό του εγκλήματος.

Ο ορισμός αυτός θεωρείται συμμόρφωση του νομοθέτη με τη συνταγματική επιταγή «**κανένα έγκλημα καμία ποινή χωρίς νόμο**» του άρθρου 7 παρ. 1 του Συντάγματος. Η πράξη που προβλέπει το άρθρο 14 σημαίνει εξωτερική ανθρώπινη συμπεριφορά. Το στοιχείο του «αδίκου» μαζί με το στοιχείο του τιμωρούμενου αντιστοιχεί στην προσβολή έννομων αγαθών που είναι ιδιαζόντως αντικοινωνική, δηλαδή ιδιαίτερα επικίνδυνη και έχει κοινωνικοηθική απαξία.

Μα, θα παρατηρήσει κάποιος και μάλιστα όχι κατ' ανάγκην αναρχικός, το έγκλημα δεν ταυτίζεται προ πολλού με την αντικοινωνική συμπεριφορά, αφού είναι γενικά αποδεκτό, ότι με τους νόμους ρυθμίζονται οι σχέσεις συνδιαλλαγής ανάμεσα στα κρατικά και στα ατομικά συμφέροντα ή ανάμεσα σ' εκείνα διαφόρων κοινωνικών ομάδων και μάλιστα σε κάθε τόπο και κάθε εποχή. Είναι χαρακτηριστικό, ότι μετά την εξάπλωση της επιδημίας της πανούκλας σε ολόκληρη την Ευρώπη τον 14ο αιώνα, με αποτέλεσμα εκτός των άλλων την μείωση του εργατικού δυναμικού τόσο στις πόλεις όσο και στην ύπαιθρο, θεσπίστηκε στην Αγγλία νόμος που όριζε την ελεημοσύνη στους ζητιάνους ως ποινικό αδίκημα και νόμος που ποινικοποιούσε τις μετακινήσεις των ικανών να εργαστούν σε άλλες περιοχές.

Αυτό, λοιπόν, που ορίζεται ως έγκλημα είναι εκείνοι οι τρόποι συμπεριφοράς που

συνέχεια στη σελίδα 4

προβάλλεται σε τέτοιο βαθμό ως ο κατεξοχήν ενδεδειγμένος για τον χαρακτηρισμό των κρατικών προθέσεων, που φαντάζει από ένα σημείο και μετά ως η λέξη «κλειδί» για την αποκρυπτογράφηση ακόμη και των πλέον «σκοτεινών» εξουσιαστικών σχεδίων.

Ταυτόχρονα φαίνεται να λειτουργεί ως ο κώδωνας του κινδύνου στ' όνομα του οποίου δικαιολογείται μέχρι ...νεωτέρας η αποφυγή κάθε προβληματισμού, διαλόγου, αντιπαράθεσης ή και σύγκρουσης πάνω σε απόψεις και καταστάσεις, η αφόρητη δυσοσμία των οποίων θυμίζει την γνωστή παροιμία: «***ο κόσμος το 'χει τούμπανο και εμείς κρυφό καμάρι***». Ποιος να θυμάται, βέβαια, του άρθρου 7 παρ. 1 του Συντάγματος. Η πράξη που προβλέπει το άρθρο 14 σημαίνει εξωτερική ανθρώπινη συμπεριφορά. Το στοιχείο του «αδίκου» μαζί με το στοιχείο του τιμωρούμενου αντιστοιχεί στην προσβολή έννομων αγαθών που είναι ιδιαζόντως αντικοινωνική, δηλαδή ιδιαίτερα επικίνδυνη και έχει κοινωνικοηθική απαξία.

Μα, θα παρατηρήσει κάποιος και μάλιστα όχι κατ' ανάγκην αναρχικός, το έγκλημα δεν ταυτίζεται προ πολλού με την αντικοινωνική συμπεριφορά, αφού είναι γενικά αποδεκτό, ότι με τους νόμους ρυθμίζονται οι σχέσεις συνδιαλλαγής ανάμεσα στα κρατικά και στα ατομικά συμφέροντα ή ανάμεσα σ' εκείνα

διαφόρων κοινωνικών ομάδων και μάλιστα σε κάθε τόπο και κάθε εποχή. Είναι χαρακτηριστικό, ότι μετά την εξάπλωση της επιδημίας της πανούκλας σε ολόκληρη την Ευρώπη τον 14ο αιώνα, με αποτέλεσμα εκτός των άλλων την μείωση του εργατικού δυναμικού τόσο στις πόλεις όσο και στην ύπαιθρο, θεσπίστηκε στην Αγγλία νόμος που όριζε την ελεημοσύνη στους ζητιάνους ως ποινικό αδίκημα και νόμος που ποινικοποιούσε τις μετακινήσεις των ικανών να εργαστούν σε άλλες περιοχές.

Αυτό, λοιπόν, που ορίζεται ως έγκλημα είναι εκείνοι οι τρόποι συμπεριφοράς που

συνέχεια στη σελίδα 4

πρόσφορο έδαφος για παντοειδείς εξαγορές και πλουσιοπάροχες υποσχέσεις για οικονομική βοήθεια και προνόμια, προκειμένου να αποσπαστεί η ελληνοκυπριακή συναίνεση στην τελική άλωση του νησιού.

Οι ομοιότητες, όμως, σταματούν εδώ. Το σχέδιο Ανάν, τυπικά ήταν η πρόταση του ΟΗΕ (που εξέφραζε ασφαλώς τη βούληση των Μεγάλων Δυνάμεων) προς τον τότε πρόεδρο της τυπικά ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας, και οι τότε διαβουλεύσεις, επισήμως τουλάχιστον, δεν εμφάνιζαν ως ισότιμο μέρος το «ψευδοκράτος» που άλλως τε δεν αναγνωριζόταν από τον ΟΗΕ.

Αντίθετα, σημερα εγκαινιάζεται μια νέα τακτική, αυτή των απ' ευθείας «δικοινοτικών» διαπραγματεύσεων με εγγυητή τις Μεγάλες Δυνάμεις και τον απαραίτητο Αντώνη Σαμαρά...

Ο δεξιός πρόεδρος Αναστασιάδης και η εξουσιαστική κλίκα του, που πολλοί είχαν βιαστεί να την ξεγράψουν μετά την συντριπτική απόρριψη του Σχεδίου Ανάν αφού υποστήριξε ανεπιφύλακτα το «ΝΑΙ», αποτελεί μοναδική, στα παγκόσμια χρονικά, περίπτωση ηγέτη που αυτο-υποβιβάστηκε από αρχηγός κράτους σε κοινοτάρχη μέσα σε ένα άλλο κράτος. Ταυτόχρονα αναγνώρισε ως νόμιμη την Κατοχή του 1974, την εθνοκάθαρση και αγνόησε τους αγνοούμενους. Αναγνώρισε τον κατοχικό διοικητή ως τον νόμιμο εκπρόσωπο των τουρκοκυπρίων και ισότιμο συνομιλητή του στις «δικοινοτικές» συνομιλίες του Φεβρουαρίου 2014. Και ας στενάζουν οι γηγενείς τουρκοκύπριοι από την τυραννική κατοχική διοίκηση και την τρομοκρατία των εποίκων, αναγκάζοντας πάνω από 200.000 να πάρουν το δρόμο της αυτο-εξορίας.

Όλες ανεξαιρέτως οι ελληνικές και ελληνοκυπριακές εξουσιαστικές συμμορίες, σε πλήρη ευθυγράμμιση με τις επιταγές των Ισχυρών, προετοίμασαν το έδαφος για αυτήν την εξέλιξη. Μηδέ του Τάσσου Παπαδόπουλου εξαιρούμενου που, ενώ υποστήριξε το ΟΧΙ, ταυτόχρονα παρέδωσε την Κύπρο στον ζυγό της ΕΕ, δηλαδή στον απ' ευθείας έλεγχο αυτών που σήμερα καταστρέφουν ό,τι έχει απομείνει όρθιο στο νησί.

Και οι απαραίτητοι συμβολισμοί

Είναι κανόνας απαράβατος, κάθε ταπεινωτική συμφωνία να συνοδεύεται και από τους απαραίτητους συμβολισμούς, ώστε το αποτέλεσμα της να εντυπωθεί καλύτερα στις συνειδήσεις. Έτσι και τώρα, οι δύο κοινοτάρχες, Αναστασιάδης και Έρογλου, επικύρωσαν το «Κοινό Ανακοινωθέν» στο παλιό αεροδρόμιο της Λευκωσίας που φυλάσσεται από το 1974 από στρατεύματα του ΟΗΕ. Κατά την τουρκική εισβολή ήταν το θέατρο φονικών μαχών ανάμεσα σε ένα ολιγάριθμο σώμα υπερασπιστών του και σε υπέρτερες τουρκικές δυνάμεις που επιχειρούσαν, κατά κύματα, την κατάληψή του. Οι τουρκικές επιθέσεις αποκρούστηκαν με επιτυχία, το αεροδρόμιο, όμως, καταλήφθη λίγο μετά, χωρίς μάχη από έναν άλλο εισβολέα, τον στρατό του ΟΗΕ. Οι δυνάμεις που το υπεράσπιζαν πήραν τη διαταγή να παραδώσουν το αεροδρόμιο στον ΟΗΕ και να αποχωρήσουν αμέσως. Άλλως τε, η τύχη της Κύπρου είχε ήδη κριθεί και πάντως όχι στο πεδίο της μάχης...

Και όμως το είπε!

Εδώ και καιρό κυκλοφορεί ως ανέκδοτο. Τώρα, όμως, ήρθε η ώρα να μπουν τα πράγματα στη θέση τους.

Ο υποψήφιος δήμαρχος Αθηναίων με τον Σύριζα, ο Γιάννης Σακελλαρίδης είπε στην πρώτη του συνέντευξη ότι «όταν πάρει την εξουσία ο ΣΥΡΙΖΑ ο λαός δεν θα έχει λόγο να διαδηλώνει». Και αν, λέμε αν, προκύψει κάποιος λόγος, τότε τί θα κάνει ο Σύριζα; Πολύ σωστά, αυτό που φανταζόμαστε όλοι. Και δεν θα είναι καθόλου δύσκολο να γίνει η Αθήνα, Κίεβο, αν με εννοείτε...

Όταν τα ρολόγια σταμάτησαν το 1991

Οι οργανώσεις της ΚΝΕ στη Νέα Φοιτητική Εστία του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου διοργανώνουν εκδήλωση-συζήτηση στην εστία την Τετάρτη 26 Φλεβάρη, ώρα 20.30 με θέμα «Τι σήμαινε να μένεις σε φοιτητική εστία στο Σοσιαλισμό».

Το κράτος των βιομηχάνων και των εφοπλιστών δεν μπορεί και δεν θέλει να λύσει αυτά τα ζητήματα.[...] Αυτά όμως τα ζητήματα ο σοσιαλισμός τον 20ο αιώνα τα είχε λύσει. Όχι απλά παρέχοντας τα βασικά: σίτιση, στέγαση, αθλητισμό, ψυχαγωγία, δουλειά, αλλά και το κράτος έπαιρνε μέτρα ώστε η ποιότητα της παρεχόμενης μέριμνας συνεχώς να αναβαθμίζεται.

Θα μιλήσουν πρώην σπουδαστές που ζούσαν σε φοιτητικές εστίες στη Σοβιετική Ένωση και στη Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία απαντώντας σε ερωτήσεις για τις συνθήκες διαβίωσης και σπουδών στις σοσιαλιστικές χώρες.

Εδώ εγείρεται ένα ερώτημα: Είναι δυνατόν να είναι τόσο αφελείς εκεί στον Περισσό ώστε να πιστεύουν ότι οι σημερινοί εικοσάρηδες που παίζουν στα δάχτυλα τις «touch» συσκευές και τα συναφή γκάτζετ θα ενθουσιαστούν από την μαυρόασπρη μιζέρια του «Υπαρκτού»; Προφανώς όχι! Άλλος είναι ο στόχος, λοιπόν. Να αποτραπεί η νεολαία να πλησιάσει, έστω και κατα λάθος, αυτούς τους ιδιόρρυθμους του ΚΚΕ ώστε το ποσοστό του να μην ξεπεράσει το 3% που όπως έχουμε ξαναπεί, εξασφαλίζει μια μα ανώδυνη, χωρίς ευθύνες, κοινοβουλευτική θητεία...

Λεόν

συνέχεια από τη σελίδα 3

θεωρούνται επιβλαβείς από εκείνες τις ομάδες πολιτικών, οικονομικών και θρησκευτικών συμφερόντων οι οποίες έχουν την απαραίτητη ισχύ ή πρόσβαση στους εξουσιαστικούς θύλακες, ώστε να επηρεάζουν την νομοθεσία.

Ένας από τους θεωρούμενους πρωτοπόρους στην κριτική εγκληματολογία, ο Quinney (1970), έβλεπε τη διαδικασία ορισμού των δράσεων που θα τους αποδοθεί η ταυτότητα του εγκλήματος σαν μια εγγενώς πολιτική διαδικασία. Θεωρούσε δε, ότι ο ποινικός νόμος είναι αξιολογικά πολωμένος με την «ουδετερότητα» του να αποτελεί βολικό μύθο, καταπιεστικός και προκατειλημμένος με το τι είναι έγκλημα, να σχεδιάζεται και να εφαρμόζεται από αυτούς που έχουν την δύναμη να μετατρέπουν τα συμφέροντά τους σε κρατικές πολιτικές.

Τα προβλήματα, λοιπόν, σχετικά με την λεγόμενη «εγκληματοποίηση του αναρχικού χώρου», την περίοδο που διανύουμε και όχι μόνον, είναι κάτι παραπάνω από εμφανή, ενώ η σύγχυση που διαχέεται με τον όρο κάτι παραπάνω από δεδομένη. Ζητούμενο είναι να οριστεί ο «οριακός» χρόνος που το κράτος «εγκληματοποιεί» τους αναρχικούς (το Όνομα), ζητούμενο είναι η αναδιάταξη των ποινικοποιημένων ή ποινικοποιήσιμων δράσεων, δηλαδή λόγου χάρη η αφαίρεση πολλών από τις ποινές, που προορίζονται για τις διαφόρων μορφών δράσεις αγωνιζόμενων ανθρώπων από μια ενδεχομένως επόμενη προοδευτική κυβέρνηση;

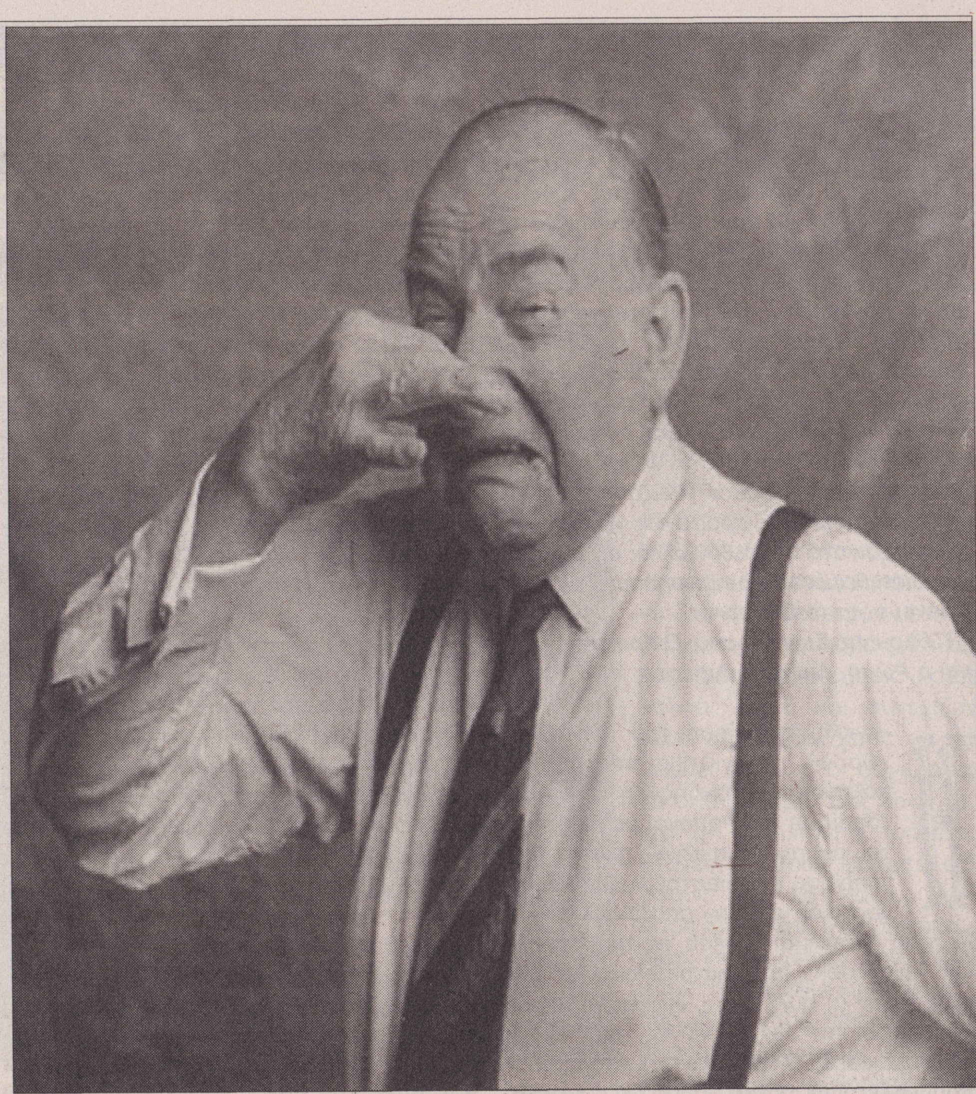
Όπως έχουμε γράψει, «σύμφωνα με αυτήν την άποψη, **το κλειδί για την πολιτική είναι η διάχυση της εξουσίας μέσω συμβιβασμών και όχι η διαρκής σύγκρουση κοινωνικών ομάδων ή συμφερόντων που κατέχουν εξουσία.** Έτσι, **η ενδυνάμωση ενός κόμματος από πολιτικά δίκτυα, κινηματικές διαδικασίες και δομές, όχι μόνο αναγνωρίζει το δίκτυο των σχέσεων του συνόλου των κομμάτων, το οποίο και αποτελεί** φρονήματος;

Ας πάμε, όμως, ορισμένες δεκαετίες πίσω για να διαβάσουμε κάποιες απόψεις αριστερών για το ζήτημα και συγκεκριμένα στο περιοδικό Θέσεις, τευχ. 18 περ. Ιαν-Φεβρ. 1987, στο άρθρο *Πολιτική, Εξουσία και Καταστολή*, που υπογράφουν οι Α. Μαυρομάτη - Γ. Μηλιός:

«Η έννομη τάξη που οργανώνεται από το δίκαιο δεν αφήνει περιθώρια για να διαμορφωθεί μια «πολιτική» ή «οικονομική» ή «ιδεολογική» παραβατικότητα. Η παράβαση του δικαίου και του νόμου προσλαμβάνει δηλαδή εξ ορισμού το χαρακτήρα του ποινικού αδικήματος, ενός αδικήματος που δεν έχει άλλο κοινωνικό πρόσημο πέρα από το ότι διαπράττεται στο επίπεδο του δικαίου και του ποινικού νόμου και ως τέτοιο καταστέλλεται. Η ανοιχτή πολιτική καταστολή δεν μπορεί έτσι να αναφέρεται παρά σε καθεστώτα και νομοθεσίες έκτακτης ανάγκης. Αντίθετα, η καταστολή στα πλαίσια της έννομης τάξης του «κράτους δικαίου» έχει αποκλειστικά ποινικό δηλαδή «μη πολιτικό» χαρακτήρα. **Είναι, λοιπόν, λανθασμένος ο ισχυρισμός ότι η ποινικοποίηση των πολιτικών συγκρούσεων αποτελεί ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του σύγχρονου «αυταρχικού» αστικού κράτους. Η ποινικοποίηση αποτελεί τον ειδικά καπιταλιστικό γενικό τρόπο καταστολής ήδη από την πρώτη στιγμή της γέννησης της καπιταλιστικής εξουσίας. Πρόκειται για τον ειδικά καπιταλιστικό (δηλ. ιστορικά μοναδικό) τρόπο άσκησης της αποτρεπτικής λειτουργίας της εξουσίας».**

Είναι φανερό ότι ακόμα και αυτές, οι μη αναρχικές, απόψεις είναι πολύ πιο «προχωρημένες» από εκείνες, που απλά πρόχειρα τις αντιγράφουν ή που αποτελούν κραυγαλέα κακέκτυπά τους.

Ας θυμίσουμε απλά, αφού πήγαμε έτσι κι αλλιώς μερικές δεκαετίες πίσω, ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έσπευσε αμέσως μετά την εκλογική της νίκη, το 1981, να αναγγείλει την κατάργηση του αντιδραστικού Νόμου 4000 «κατά του τεντυμποϊσμού»

φτιαγμένο από πίσσα. Ο λαγός είδε το μωρό από πίσσα και θέλησε να ξεκινήσει μια συζήτηση μαζί του. Όσο όμως και αν μιλούσε ο λαγός στο μωρό από πίσσα δεν έβρισκε φυσικά καμία ανταπόκριση, με αποτέλεσμα ο θυμός του να μεγαλώνει διαρκώς. «*Καλημέρα! Ωραία μέρα σήμερα*», είπε ο λαγός. Καμία απάντηση. «Είσαι κουφό; Γιατί, αν είσαι, μπορώ να φωνάξω πιο δυνατά». Καμία απάντηση. «*Αν δεν βγάλεις το καπέλο σου και δεν μου πεις καλημέρα, θα σε χτυπήσω.*» Καμία απάντηση.

φαντασία πογκρόμ, αλλά σε πραγματικές κινήσεις που προσιδιάζουν σ' αυτόν τον προσανατολισμό.

Δεν υπάρχει, επίσης, κανένας λόγος εφησυχασμού, όταν οι εξουσιαστές δεν σηκώνουν «παρά πάνω» τους τόνους και μάλιστα εκεί που, όπως λέγεται στην καθομιλουμένη, «τους παίρνει»: **πληρωμένα συμβόλαια, μετανοιωμένοι και «μετανοιωμένοι», συνεργαζόμενοι και «συνεργαζόμενοι», εμπόριο «ευγενών» ουσιών (εκείνα τα περίφημα πογκρόμ κατά των εξαρτημένων**

μένος με την «ουδετερότητα» του να αποτελεί βολικό μύθο, καταπιεστικός και προκατειλημμένος με το τι είναι έγκλημα, να σχεδιάζεται και να εφαρμόζεται από αυτούς που έχουν την δύναμη να μετατρέπουν τα συμφέροντά τους σε κρατικές πολιτικές.

Τα προβλήματα, λοιπόν, σχετικά με την λεγόμενη «εγκληματοποίηση του αναρχικού χώρου», την περίοδο που διανύουμε και όχι μόνον, είναι κάτι παραπάνω από εμφανή, ενώ η σύγχυση που διαχέεται με τον όρο κάτι παραπάνω από δεδομένη. Ζητούμενο είναι να οριστεί ο «οριακός» χρόνος που το κράτος «εγκληματοποιεί» τους αναρχικούς (το Όνομα), ζητούμενο είναι η αναδιάταξη των ποινικοποιημένων ή ποινικοποιήσιμων δράσεων, δηλαδή λόγου χάρη η αφαίρεση πολλών από τις ποινές, που προορίζονται για τις διαφόρων μορφών δράσεις αγωνιζόμενων ανθρώπων από μια ενδεχομένως επόμενη προοδευτική κυβέρνηση;

Όπως έχουμε γράψει, «σύμφωνα με αυτήν την άποψη, **το κλειδί για την πολιτική είναι η διάχυση της εξουσίας μέσω συμβιβασμών και όχι η διαρκής σύγκρουση κοινωνικών ομάδων ή συμφερόντων που κατέχουν εξουσία.** Έτσι, **η ενδυνάμωση ενός κόμματος από πολιτικά δίκτυα, κινηματικές διαδικασίες και δομές, όχι μόνο αναγνωρίζει το δίκτυο των σχέσεων του συνόλου των κομμάτων, το οποίο και αποτελεί κατά περίπτωση το κομματικό σύστημα, αλλά το ενισχύει ουσιαστικά, προσδίδοντάς του την απαραίτητη κοινωνική νομιμοποίηση, ιδιαίτερα σε περιόδους πολιτικής «κρίσης»,** (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας, Ιανουάριος 2013 *Η «πολιτική διέξοδος» και η χαμένη «πανοπλία» του κινήματος*...).

Μήπως η «εγκληματοποίηση» στοχεύει στο φρόνημα, στις σκέψεις ή απλά στις προθέσεις για δράση; Μα τότε προς τι αυτή η αριστερή σιωπή (που αποδεικνύει όχι απλά την βαθιά συναίνεση αλλά την συνδιαχείριση της δίωξης) όταν αυτό ακριβώς εφαρμόζεται εδώ και τώρα, εκτός των άλλων στην περίπτωση των διώξεων ενάντια στην Χ.Α. και μάλιστα με την απλή κατηγορία της κατοχής αρχειακού υλικού; Ή μήπως, με αφορμή την περίπτωση της Χ.Α., δεν προωθείται με τον καλύτερο τρόπο, δηλαδή χωρίς αντιδράσεις και η δίωξη του

κήματος που δεν έχει άλλο κοινωνικό πρόσημο πέρα από το ότι διαπράττεται στο επίπεδο του δικαίου και του ποινικού νόμου και ως τέτοιο καταστέλλεται. Η ανοιχτή πολιτική καταστολή δεν μπορεί έτσι να αναφέρεται παρά σε καθεστώτα και νομοθεσίες έκτακτης ανάγκης. Αντίθετα, η καταστολή στα πλαίσια της έννομης τάξης του «κράτους δικαίου» έχει αποκλειστικά ποινικό δηλαδή «μη πολιτικό» χαρακτήρα. **Είναι, λοιπόν, λανθασμένος ο ισχυρισμός ότι η ποινικοποίηση των πολιτικών συγκρούσεων αποτελεί ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του σύγχρονου «αυταρχικού» αστικού κράτους. Η ποινικοποίηση αποτελεί τον ειδικά καπιταλιστικό γενικό τρόπο καταστολής ήδη από την πρώτη στιγμή της γέννησης της καπιταλιστικής εξουσίας. Πρόκειται για τον ειδικά καπιταλιστικό (δηλ. ιστορικά μοναδικό) τρόπο άσκησης της αποτρεπτικής λειτουργίας της εξουσίας».**

Είναι φανερό ότι ακόμα και αυτές, οι μη αναρχικές, απόψεις είναι πολύ πιο «προχωρημένες» από εκείνες, που απλά πρόχειρα τις αντιγράφουν ή που αποτελούν κραυγαλέα κακέκτυπά τους.

Ας θυμίσουμε απλά, αφού πήγαμε έτσι κι αλλιώς μερικές δεκαετίες πίσω, ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έσπευσε αμέσως μετά την εκλογική της νίκη, το 1981, να αναγγείλει την κατάργηση του αντιδραστικού Νόμου 4000 «κατά του τεντυμποϊσμού», για να επαναφέρει, βέβαια, τη νομοθεσία κατά των «αντικοινωνικών ομάδων» τμηματικά με τους νόμους για την απρόκλητη εξύβριση, την απρόκλητη σωματική βλάβη και απρόκλητη φθορά κ.ά., τόσο γνωστές σε χιλιάδες διωκόμενους διαδηλωτές.

Πρόκειται για νομοθεσία που «κρατικοποιεί» το «δίκαιο»; Όχι βέβαια το «δίκαιο» είναι εξ αρχής κρατικοποιημένο.

Το χειρότερο, βέβαια, θα είναι να καταλήξει αυτή η εμμονή περί «εγκληματοποίησης του χώρου» σε κάποιου είδους αυτόεκπληρούμενη προφητεία, όπως αυτή που περιγράφει ένας παλιός μύθος για τον λαγό και το μωρό από πίσσα, και που μάλλον έχει ενδιαφέρον να θυμηθούμε.

Μια μέρα, λοιπόν, η αλεπού αποφάσισε να παγιδέψει τον αιώνιο εχθρό της, τον λαγό, φτιάχνοντας ένα ομοίωμα μωρού

φτιαγμένο από πίσσα. Ο λαγός είδε το μωρό από πίσσα και θέλησε να ξεκινήσει μια συζήτηση μαζί του. Όσο όμως και αν μιλούσε ο λαγός στο μωρό από πίσσα δεν έβρισκε φυσικά καμία ανταπόκριση, με αποτέλεσμα ο θυμός του να μεγαλώνει διαρκώς. «*Καλημέρα! Ωραία μέρα σήμερα*», είπε ο λαγός. Καμία απάντηση. «Είσαι κουφό; Γιατί, αν είσαι, μπορώ να φωνάξω πιο δυνατά». Καμία απάντηση. «*Αν δεν βγάλεις το καπέλο σου και δεν μου πεις καλημέρα, θα σε χτυπήσω.*» Καμία απάντηση. Ο λαγός δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει τα νεύρα του. Έριξε μια γροθιά στη μύτη του μωρού από πίσσα, με αποτέλεσμα να κολλήσει το χέρι του και να θυμώσει περισσότερο. Στην συνέχεια, επιμένοντας χτυπάει το μωρό από πίσσα με το άλλο χέρι με αποτέλεσμα να κολλήσει και αυτό στην πίσσα. Τις γροθιές ακολούθησαν κλοτσιές και σε λίγο ο λαγός δεν μπορούσε πια να κουνηθεί, αφού όσο περισσότερο προσπαθούσε να απελευθερωθεί τόσο πιο πολύ κολλούσε στην πίσσα!

«*Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί*», λέει μία άλλη παροιμία. Και αν θεωρούμε ότι το «*σπίτι του κρεμασμένου*» δεν είναι και δικό μας σπίτι θα απαντήσουν ορισμένοι;

Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα θα απαντήσουμε.

Και ας μη ξεχνά κανείς, ότι ακόμη και οι μεγαλύτεροι διωγμοί προϋπέθεταν να έ-

φαντασία πογκρόμ, αλλά σε πραγματικές κινήσεις που προσιδιάζουν σ' αυτόν τον προσανατολισμό.

Δεν υπάρχει, επίσης, κανένας λόγος εφησυχασμού, όταν οι εξουσιαστές δεν σηκώνουν «παρά πάνω» τους τόνους και μάλιστα εκεί που, όπως λέγεται στην καθημιλουμένη, «τους παίρνει»: **πληρωμένα συμβόλαια, μετανοιωμένοι και «μετανοιωμένοι», συνεργαζόμενοι και «συνεργαζόμενοι», εμπόριο «ευγενών» ουσιών (εκείνα τα περίφημα πογκρόμ κατά των εξαρτημένων τα θυμάται κανείς;) σ' ένα «ζωτικό χώρο» (Εξάρχεια) που μοιάζει προ πολλού χωρίς καμία ζωή...**

Γιατί **η μπόχα**, όχι μόνο δεν περνάει απαρατήρητη, όχι μόνον είναι ανυπόφορη, αλλά **έχει καταστεί ένα με το προσκείμενο σ' αυτήν περιβάλλον**.

Η αριστερή καβάτζα παραμένει μεγάλη «αγκαλιά»; Μπορεί. Το «κουρμπέτι», όμως, παραμένει μεγάλο και οι αναλώσιμοι, όπως πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις, θα είναι αρκετοί.

Η συνέχεια αναμένεται συναρπαστική, Σύντροφοι και «σύντροφοι» προσδεθείτε!!!

Συσπείρωση Αναρχικών

δράσεις αγωνιζόμενων ανθρώπων από μια ενδεχομένως επόμενη προοδευτική κυβέρνηση;

Όπως έχουμε γράψει, «σύμφωνα με αυτήν την άποψη, **το κλειδί για την πολιτική είναι η διάχυση της εξουσίας μέσω συμβιβασμών και όχι η διαρκής σύγκρουση κοινωνικών ομάδων ή συμφερόντων που κατέχουν εξουσία.** Έτσι, **η ενδυνάμωση ενός κόμματος από πολιτικά δίκτυα, κινηματικές διαδικασίες και δομές, όχι μόνο αναγνωρίζει το δίκτυο των σχέσεων του συνόλου των κομμάτων, το οποίο και αποτελεί κατά περίπτωση το κομματικό σύστημα, αλλά το ενισχύει ουσιαστικά, προσδίδοντάς του την απαραίτητη κοινωνική νομιμοποίηση, ιδιαίτερα σε περιόδους πολιτικής «κρίσης»,** (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας, Ιανουάριος 2013 *Η «πολιτική διέξοδος» και η χαμένη «πανοπλία» του κινήματος*...).

Μήπως η «εγκληματοποίηση» στοχεύει στο φρόνημα, στις σκέψεις ή απλά στις προθέσεις για δράση; Μα τότε προς τι αυτή η αριστερή σιωπή (που αποδεικνύει όχι απλά την βαθιά συναίνεση αλλά την συνδιαχείριση της δίωξης) όταν αυτό ακριβώς εφαρμόζεται εδώ και τώρα, εκτός των άλλων στην περίπτωση των διώξεων ενάντια στην Χ.Α. και μάλιστα με την απλή κατηγορία της κατοχής αρχειακού υλικού; Ή μήπως, με αφορμή την περίπτωση της Χ.Α., δεν προωθείται με τον καλύτερο τρόπο, δηλαδή χωρίς αντιδράσεις και η δίωξη του **(σημ. ιστορικά μοναδικό) τρόπο άσκησης της αποτρεπτικής λειτουργίας της εξουσίας».**

Είναι φανερό ότι ακόμα και αυτές, οι μη αναρχικές, απόψεις είναι πολύ πιο «προχωρημένες» από εκείνες, που απλά πρόχειρα τις αντιγράφουν ή που αποτελούν κραυγαλέα κακέκτυπά τους.

Ας θυμίσουμε απλά, αφού πήγαμε έτσι κι αλλιώς μερικές δεκαετίες πίσω, ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έσπευσε αμέσως μετά την εκλογική της νίκη, το 1981, να αναγγείλει την κατάργηση του αντιδραστικού Νόμου 4000 «κατά του τεντυμποϊσμού», για να επαναφέρει, βέβαια, τη νομοθεσία κατά των «αντικοινωνικών ομάδων» τμηματικά με τους νόμους για την απρόκλητη εξύβριση, την απρόκλητη σωματική βλάβη και απρόκλητη φθορά κ.ά., τόσο γνωστές σε χιλιάδες διωκόμενους διαδηλωτές.

Πρόκειται για νομοθεσία που «κρατικοποιεί» το «δίκαιο»; Όχι βέβαια το «δίκαιο» είναι εξ αρχής κρατικοποιημένο.

Το χειρότερο, βέβαια, θα είναι να καταλήξει αυτή η εμμονή περί "εγκληματοποίησης του χώρου" σε κάποιου είδους αυτοεκπληρούμενη προφητεία, όπως αυτή που περιγράφει ένας παλιός μύθος για τον λαγό και το μωρό από πίσσα, και που μάλλον έχει ενδιαφέρον να θυμηθούμε.

Μια μέρα, λοιπόν, η αλεπού αποφάσισε να παγιδέψει τον αιώνιο εχθρό της, τον λαγό, φτιάχνοντας ένα ομοίωμα μωρού φτιαγμένο από πίσσα. Ο λαγός είδε το μωρό από πίσσα και θέλησε να ξεκινήσει μια συζήτηση μαζί του. Όσο όμως και αν μιλούσε ο λαγός στο μωρό από πίσσα δεν έβρισκε φυσικά καμία ανταπόκριση, με αποτέλεσμα ο θυμός του να μεγαλώνει διαρκώς. «*Καλημέρα! Ωραία μέρα σήμερα*», είπε ο λαγός. Καμία απάντηση. «Είσαι κουφό; Γιατί, αν είσαι, μπορώ να φωνάξω πιο δυνατά». Καμία απάντηση. «*Αν δεν βγάλεις το καπέλο σου και δεν μου πεις καλημέρα, θα σε χτυπήσω.*» Καμία απάντηση. Ο λαγός δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει τα νεύρα του. Έριξε μια γροθιά στη μύτη του μωρού από πίσσα, με αποτέλεσμα να κολλήσει το χέρι του και να θυμώσει περισσότερο. Στην συνέχεια, επιμένοντας χτυπάει το μωρό από πίσσα με το άλλο χέρι με αποτέλεσμα να κολλήσει και αυτό στην πίσσα. Τις γροθιές ακολούθησαν κλοτσιές και σε λίγο ο λαγός δεν μπορούσε πια να κουνηθεί, αφού όσο περισσότερο προσπαθούσε να απελευθερωθεί τόσο πιο πολύ κολλούσε στην πίσσα!

«*Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί*», λέει μία άλλη παροιμία. Και αν θεωρούμε ότι το «*σπίτι του κρεμασμένου*» δεν είναι και δικό μας σπίτι θα απαντήσουν ορισμένοι;

Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα θα απαντήσουμε.

Και ας μη ξεχνά κανείς, ότι ακόμη και οι μεγαλύτεροι διωγμοί προϋπέθεταν να έχουν πεισθεί τα πλήθη, ότι ο χαρακτηρισμένος ως αποδιοπομπαίος τράγος είναι «ένοχος», αποτελεί το απόλυτο κακό, ότι η εξόντωση του ταυτίζεται με το μυθολογικό «γενικό καλό». Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι η διαδικασία αυτή ουδέποτε ήταν εύκολη για την εξουσία, εφ' όσον βέβαια επέλεγε να κρατά τα προσχήματα, εφ' όσον έκρινε ότι είχε ανάγκη την κοινωνική νομιμοποίηση.

Επίσης, δεν υπάρχει λόγος εφησυχασμού, όταν η εξουσία φαντάζει διστακτική να προχωρήσει, όχι στα κατά κινηματική φαντασία πογκρόμ, αλλά σε πραγματικές κινήσεις που προσιδιάζουν σ' αυτόν τον προσανατολισμό.

Δεν υπάρχει, επίσης, κανένας λόγος εφησυχασμού, όταν οι εξουσιαστές δεν σηκώνουν "παρά πάνω" τους τόνους και μάλιστα εκεί που, όπως λέγεται στην καθομιλουμένη, "τους παίρνει": **πληρωμένα συμβόλαια, μετανοιωμένοι και «μετανοιωμένοι», συνεργαζόμενοι και «συνεργαζόμενοι», εμπόριο «ευγενών» ουσιών (εκείνα τα περίφημα πογκρόμ κατά των εξαρτημένων τα θυμάται κανείς;) σ' ένα «ζωτικό χώρο» (Εξάρχεια) που μοιάζει προ πολλού χωρίς καμία ζωή...**

Γιατί **η μπόχα**, όχι μόνο δεν περνάει απαρατήρητη, όχι μόνον είναι ανυπόφορη, αλλά **έχει καταστεί ένα με το προσκείμενο σ' αυτήν περιβάλλον**.

Η αριστερή καβάτζα παραμένει μεγάλη «αγκαλιά»; Μπορεί. Το «κουρμπέτι», όμως, παραμένει μεγάλο και οι αναλώσιμοι, όπως πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις, θα είναι αρκετοί.

Η συνέχεια αναμένεται συναρπαστική, Σύντροφοι και «σύντροφοι» προσδεθείτε!!!

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
βρίσκεται στην οδό Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
και ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ.
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 79 92 07

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ και
το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 92 23 12 86

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 12ος, Φύλλο 136
ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Αιόλιος

Μεσόγειος: Χώρος εναπόθεσης και καταστροφής τοξικών αποβλήτων

Από τις αρχές του έτους γνωστοποιήθηκε η πρόθεση του ΟΗΕ –για τους περισσότερους ειλημμένη απόφαση– για την καταστροφή του χημικού οπλοστασίου που «ανακαλύφθηκε» στην Συρία, εν πλω, στη θαλάσσια περιοχή ανάμεσα στην Κρήτη και τη Σικελία. Είχαν προηγηθεί αρνήσεις από άλλες χώρες για την καταστροφή των χημικών όπλων εντός των συνόρων τους (Γαλλία, Γερμανία, Νορβηγία, Βέλγιο και Αλβανία), λόγω «έλλειψης υποδομών», οι οποίες ξεπεράστηκαν με την «λύση» της χρήσης των θαλάσσιων διεθνών υδάτων. Παρά τις διαβεβαιώσεις για την ασφάλεια της μεθόδου καταστροφής από τον ΟΗΕ και τον Οργανισμό για την Απαγόρευση των Χημικών Όπλων (OPCW), αρκετοί ειδικοί επιστήμονες και εμπειρογνώμονες κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Αυτό οφείλεται λόγω της περίπλοκης διαδικασίας καταστροφής που λαμβάνει χώρα κατ' ουσίαν πιλοτικά σε ασταθείς θαλάσσιες συνθήκες. Η συγκεκριμένη διαδικασία αναμένεται να διαρκέσει πάνω από 20 ημέρες, ενώ η μέθοδος ονομάζεται Field Deployable Hydrolysis System και η οποία έχει αναπτυχθεί μόνο κατά το τελευταίο έτος, χρησιμοποιώντας πληθώρα χημικών παραγώγων για την εξουδετέρωση των όπλων. Μέσω της συγκεκριμένης διαδικασίας παράγονται μεγάλες ποσότητες υγρών τοξικών αποβλήτων, γνωστές ως εκροές. Η συγκεκριμένη διαδικασία θα λάβει χώρα στο πολεμικό πλοίο των ΗΠΑ MV Cape Ray, στο οποίο έχει δοκιμαστεί μία φορά εν πλω, εξουδετέρωση μικρής ποσότητας χημικών όπλων, προφανώς στο πλαίσιο διερευνητικής καταγραφής της μεθόδου. Το MV Cape Ray είναι ένα πολεμικό πλοίο 36ετίας μη στεγανοποιημένων τοιχωμάτων, γεγονός που το καθιστά ακατάλληλο για επιχειρήσεις με υψηλή επικινδυνότητα λόγω αυξημένης πιθανότητας ατυχήματος. Είναι μονοπύθμενο, το μήκος του

ριβαλλοντικών επιπτώσεων σε περίπτωση ατυχίας. Ορισμένα διαχειριστικά ερωτήματα που μπορούν να τεθούν, μέσα στα πλαίσια της συμβατής περιβαλλοντικής διαχείρισης, είναι: Για ποιό λόγο, αφού προκρίθηκε η λύση της εν πλω εξουδετέρωσης στην κλειστή λεκάνη της Μεσογείου, ορίστηκε ως περιοχή δράσης η θαλάσσια ζώνη Κρήτης-Σικελίας και όχι τα διεθνή ύδατα ανοικτά της Συρίας; Για ποιό λόγο ένα πλοίο να μεταφέρει χημικά όπλα σε απόσταση πάνω από 1.000 μίλια; Ορισμένοι ισχυρίζονται και ίσως, όχι άδικα, ότι η θέση επιλέχθηκε όχι βάσει επιστημονικών κριτηρίων αλλά «δια της εις άτοπον απαγωγής». Αφού ορισμένες χώρες με γεωστρατηγική και γεωπολιτική ισχύ ή δορυφόροι αυτών, αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους στη διαδικασία εξουδετέρωσης.

Δεν χρειάζεται, πιστεύουμε, να επεκτα-

και καταστροφής τοξικών αποβλήτων

των θαλάσσιων διεθνών υδάτων. Παρά τις διαβεβαιώσεις για την ασφάλεια της μεθόδου καταστροφής από τον ΟΗΕ και τον Οργανισμό για την Απαγόρευση των Χημικών Όπλων (OPCW), αρκετοί ειδικοί επιστήμονες και εμπειρογνώμονες κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Αυτό οφείλεται λόγω της περίπλοκης διαδικασίας καταστροφής που λαμβάνει χώρα κατ' ουσίαν πιλοτικά σε ασταθείς θαλάσσιες συνθήκες. Η συγκεκριμένη διαδικασία αναμένεται να διαρκέσει πάνω από 20 ημέρες, ενώ η μέθοδος ονομάζεται Field Deployable Hydrolysis System και η οποία έχει αναπτυχθεί μόνο κατά το τελευταίο έτος, χρησιμοποιώντας πληθώρα χημικών παραγώγων για την εξουδετέρωση των όπλων. Μέσω της συγκεκριμένης διαδικασίας παράγονται μεγάλες ποσότητες υγρών τοξικών αποβλήτων, γνωστές ως εκροές. Η συγκεκριμένη διαδικασία θα λάβει χώρα στο πολεμικό πλοίο των ΗΠΑ MV Cape Ray, στο οποίο έχει δοκιμαστεί μία φορά εν πλω, εξουδετέρωση μικρής ποσότητας χημικών όπλων, προφανώς στο πλαίσιο διερευνητικής καταγραφής της μεθόδου. Το MV Cape Ray είναι ένα πολεμικό πλοίο 36ετίας μη στεγανοποιημένων τοιχωμάτων, γεγονός που το καθιστά ακατάλληλο για επιχειρήσεις με υψηλή επικινδυνότητα λόγω αυξημένης πιθανότητας ατυχήματος. Είναι μονοπύθμενο, το μήκος του πλησιάζει τα 200 μέτρα, διαθέτει πέντε καταστρώματα και έχει χρησιμοποιηθεί ως πλοίο μεταφοράς σε διάφορες θεομηνίες, όπως ήταν ο σεισμός στην Αϊτή, ο τυφώνας Κατρίνα, αλλά βέβαια και στις επεμβάσεις του αμερικανικού στρατού στο Ιράκ.

Ασφαλώς και δεν υπάρχει καμία δημοσιευμένη μελέτη για το μέγεθος των περιβαλλοντικών επιπτώσεων σε περίπτωση αστοχίας. Ορισμένα διαχειριστικά ερωτήματα που μπορούν να τεθούν, μέσα στα πλαίσια της συμβατής περιβαλλοντικής διαχείρισης, είναι: Για ποιό λόγο, αφού προκρίθηκε η λύση της εν πλω εξουδετέρωσης στην κλειστή λεκάνη της Μεσογείου, ορίστηκε ως περιοχή δράσης η θαλάσσια ζώνη Κρήτης-Σικελίας και όχι τα διεθνή ύδατα ανοικτά της Συρίας; Για ποιό λόγο ένα πλοίο να μεταφέρει χημικά όπλα σε απόσταση πάνω από 1.000 μίλια; Ορισμένοι ισχυρίζονται και ίσως, όχι άδικα, ότι η θέση επιλέχθηκε όχι βάσει επιστημονικών κριτηρίων αλλά «δια της εις άτοπον απαγωγής». Αφού ορισμένες χώρες με γεωστρατηγική και γεωπολιτική ισχύ ή δορυφόροι αυτών, αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους στη διαδικασία εξουδετέρωσης.

Δεν χρειάζεται, πιστεύουμε, να επεκταθούμε σε αναλύσεις που να προβάλλεται η άποψη της αντίθεσης και εναντίωσης της χρήσης χημικών και τοξικών ουσιών σε διάφορους τομείς είτε πολεμικούς είτε εμπορικούς. Άλλωστε το πολεμικό και το εμπορικό ταυτίζεται σημαντικά στις περισσότερες περιπτώσεις. Η χημική βιομηχανία, και το ισχυρότατο λόμπι που έχει δημιουργήσει, είναι εκείνη που ευθύνεται για την υποβάθμιση της υγείας και του οικοσυστήματος. Και, απ' ότι φαίνεται, αποτελεί το βαρέλι δίχως πάτο, ως προς τις επιπτώσεις που δημιουργούνται από τον φαύλο κύκλο χρήσης και απόθεσης αποβλήτων. Μια φαυλότητα η οποία έχει αποτυπωθεί ξεκάθαρα εδώ και δεκαετίες στη Γερμανία, με την μεταφορά και απόθεση τοξικών αποβλήτων. Και τα συγκεκριμένα απόβλητα, όπως οι πληροφορίες αναφέρουν, θα μεταφερθούν και αυτά στη Γερμανία. Από εκεί, δηλαδή, που ξεκίνησαν τη διαδρομή τους, ένα ποσοστό τουλάχιστον αυτών, αφού όπως έχει γίνει γνωστό η Γερμανία αλλά

των όσο και ρύπανσης. Σύμφωνα με τον κ. Νίκο Κατσαρό (Δημόκριτος, πρώην πρόεδρος ΕΦΕΤ), *«εάν πραγματοποιηθεί η εξουδετέρωση των χημικών όπλων της Συρίας με τη μέθοδο της υδρόλυσης τότε μιλάμε για ένα εφιαλτικό σενάριο. Είναι μια μέθοδος εξαιρετικά επικίνδυνη με απρόβλεπτες επιπτώσεις για το ευρύτερο περιβάλλον της Μεσογείου και για τους πληθυσμούς της Κρήτης, της Λιβύης και της Μάλτας.»* (**Σημείωση**: Ο κ. Νίκος Κατσαρός σε πρόσφατη εκδήλωση στη Χαλκίδα με θέμα τους αεροψεκασμούς, ισχυρίστηκε ότι τα chemtrails εφαρμόζονται για να ελεγχθεί η ηλιακή ακτινοβολία,

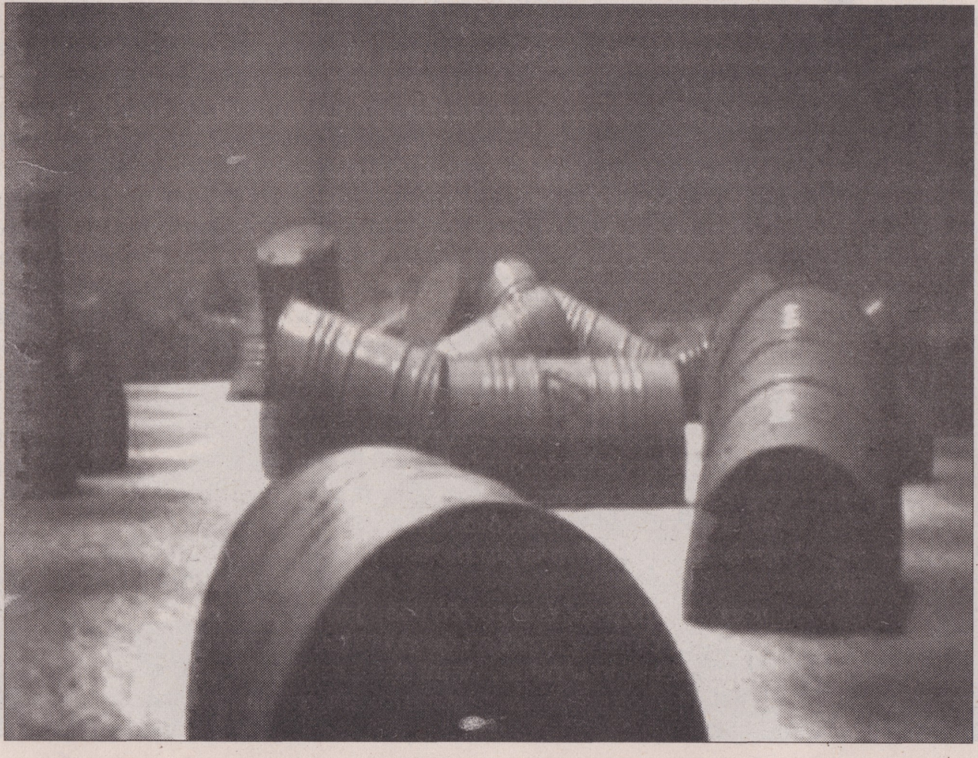

ποσότητας υγρών τοξικών αποβλήτων, γνωστές ως εκροές. Η συγκεκριμένη διαδικασία θα λάβει χώρα στο πολεμικό πλοίο των ΗΠΑ MV Cape Ray, στο οποίο έχει δοκιμαστεί μία φορά εν πλω, εξουδετέρωση μικρής ποσότητας χημικών όπλων, προφανώς στο πλαίσιο διερευνητικής καταγραφής της μεθόδου. Το MV Cape Ray είναι ένα πολεμικό πλοίο 36ετίας μη στεγανοποιημένων τοιχωμάτων, γεγονός που το καθιστά ακατάλληλο για επιχειρήσεις με υψηλή επικινδυνότητα λόγω αυξημένης πιθανότητας ατυχήματος. Είναι μονοπύθμενο, το μήκος του πλησιάζει τα 200 μέτρα, διαθέτει πέντε καταστρώματα και έχει χρησιμοποιηθεί ως πλοίο μεταφοράς σε διάφορες θεομηνίες, όπως ήταν ο σεισμός στην Αϊτή, ο τυφώνας Κατρίνα, αλλά βέβαια και στις επεμβάσεις του αμερικανικού στρατού στο Ιράκ.

Ασφαλώς και δεν υπάρχει καμία δημοσιευμένη μελέτη για το μέγεθος των πεσογείου, ορίστηκε ως περιοχή δράσης η θαλάσσια ζώνη Κρήτης-Σικελίας και όχι τα διεθνή ύδατα ανοικτά της Συρίας; Για ποιό λόγο ένα πλοίο να μεταφέρει χημικά όπλα σε απόσταση πάνω από 1.000 μίλια; Ορισμένοι ισχυρίζονται και ίσως, όχι άδικα, ότι η θέση επιλέχθηκε όχι βάσει επιστημονικών κριτηρίων αλλά «δια της εις άτοπον απαγωγής». Αφού ορισμένες χώρες με γεωστρατηγική και γεωπολιτική ισχύ ή δορυφόροι αυτών, αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους στη διαδικασία εξουδετέρωσης.

Δεν χρειάζεται, πιστεύουμε, να επεκταθούμε σε αναλύσεις που να προβάλλεται η άποψη της αντίθεσης και εναντίωσης της χρήσης χημικών και τοξικών ουσιών σε διάφορους τομείς είτε πολεμικούς είτε εμπορικούς. Άλλωστε το πολεμικό και το εμπορικό ταυτίζεται σημαντικά στις περισσότερες περιπτώσεις. Η χημική βιομηχανία, και το ισχυρότατο λόμπι που έχει δημιουργήσει, είναι εκείνη που ευθύνεται για την υποβάθμιση της υγείας και του οικοσυστήματος. Και, απ' ότι φαίνεται, αποτελεί το βαρέλι δίχως πάτο, ως προς τις επιπτώσεις που δημιουργούνται από τον φαύλο κύκλο χρήσης και απόθεσης αποβλήτων. Μια φαυλότητα η οποία έχει αποτυπωθεί ξεκάθαρα εδώ και δεκαετίες στη Γερμανία, με την μεταφορά και απόθεση τοξικών αποβλήτων. Και τα συγκεκριμένα απόβλητα, όπως οι πληροφορίες αναφέρουν, θα μεταφερθούν και αυτά στη Γερμανία. Από εκεί, δηλαδή, που ξεκίνησαν τη διαδρομή τους, ένα ποσοστό τουλάχιστον αυτών, αφού όπως έχει γίνει γνωστό η Γερμανία αλλά και άλλες χώρες (π.χ. Βρετανία) προμήθευαν επί σειρά ετών την Συρία με χημικά.

Όλα τα οικοσυστήματα έχουν ασφαλώς την αξία τους και τη σημασία τους αλλά ορισμένα παρουσιάζουν μοναδικά χαρακτηριστικά που η καταστροφή τους μέσω της ανθρώπινης παρέμβασης μπορεί να προκαλέσει αλυσιδωτές αντιδράσεις που απαξιώνουν ή αδρανοποιούν ένα οικοσύστημα. Η Μεσόγειος θάλασσα, λόγω της στενής λεκάνης που παρουσιάζει, βρίσκεται ήδη σε κατάσταση συναγερμού τόσο από άποψη ιχθυαποθεμάτων όσο και ρύπανσης. Σύμφωνα με τον κ. Νίκο Κατσαρό (Δημόκριτος, πρώην πρόεδρος ΕΦΕΤ), *«εάν πραγματοποιηθεί η εξουδετέρωση των χημικών όπλων της Συρίας με τη μέθοδο της υδρόλυσης τότε μιλάμε για ένα εφιαλτικό σενάριο. Είναι μια μέθοδος εξαιρετικά επικίνδυνη με απρόβλεπτες επιπτώσεις για το ευρύτερο περιβάλλον της Μεσογείου και για τους πληθυσμούς της Κρήτης, της Λιβύης και της Μάλτας.»* (**Σημείωση**: Ο κ. Νίκος Κατσαρός σε πρόσφατη εκδήλωση στη Χαλκίδα με θέμα τους αεροψεκασμούς, ισχυρίστηκε ότι τα chemtrails εφαρμόζονται για να ελεγθεί η ηλιακή ακτινοβολία, δηλαδή όχι μόνο η υπερθέρμανση του πλανήτη, αλλά και ο έλεγχος του κλίματος γενικότερα. Το επισημαίνουμε διότι άλλοι μη ειδικοί «ειδικεύονται» στο να ειρωνεύονται, καυτηριάσουν, χλευάσουν μη κυρίαρχες απόψεις. Δεν μπορούμε να αποδείξουμε εάν η άποψη του κ. Κατσαρού είναι σωστή ή λάθος, αλλά τουλάχιστον είναι εγκυρότερη επιστημονικά από κάθε «παπαγαλάκι» της δημοσιογραφίας και της πολιτικής. Να τονίσουμε, ωστόσο, ότι ένας νέος σχετικά κλάδος της επιστήμης είναι η Γεωμηχανική που ασχο-

συνέχεια στη σελίδα 6

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Όπως γνωρίζετε η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ξεκίνησε την πορεία της τον Μάρτιο του 2002 και από τότε διακινείται και μέσω πρακτορείου εφημερίδων σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Από τότε και μέχρι σήμερα τα εμπόδια στη διακίνησή της συνεχίζονται.

Υπάρχει, επομένως, μία διαρκής προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα σας, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, στην οποία η συμβολή σας είναι ουσιαστική και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη συμπαράστασή σας, η οποία εκφράζεται μέσω τηλεφωνημάτων ή του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου.

Εξ αιτίας αυτών των εμποδίων τα οποία προβάλλονται (από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους) και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα συνδρομής.

Η συνδρομή αφορά 10 τεύχη και για μεν το ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ είναι 20 ευρώ για δε την ΕΥΡΩΠΗ 30 ευρώ.

Επομένως, ορίζετε τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλετε να ισχύσει η συνδρομή στέλνοντας ταχυδρομική επιταγή στο όνομα: Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ, ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον ακόλουθο αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σαςμέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Θυμίζουμε, επίσης, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν. Επισημαίνουμε, ακόμη, ότι ανέκαθεν θεωρούσαμε και εκλαμβάνουμε το αντίτιμο της εφημερίδας που καταβάλλετε ως μία συμβολή (κάθ' ενός και κάθε μιας από εσάς) στην ενίσχυση για την συνέχεια της προσπάθειάς μας).

λείται αποκλειστικά με την παρατήρηση, ανάλυση και εφαρμογή νέων μεθόδων που αφορούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, υπερθέρμανσης κ.ά. και η οποία καθόλου δεν αντιτίθεται, αντιθέτως επιδιώκει, την διασπορά σωματιδίων στην στρατόσφαιρα, πιστεύοντας ότι έτσι θα ελέγξουν την κλιματική αλλαγή. Η προσθήκη της παρούσας σημείωσης κρίθηκε αναγκαία όχι ως προς τη συσχέτιση με το θέμα της υδρόλυσης αλλά με το ζήτημα της πληροφόρησης και της διαχείρισης της πληροφορίας και της επιστημονικής γνώσης από κυρίαρχους θεσμούς και μμε).

Επίσης όπως δήλωσε και ο κ. Γιδαράκος, καθηγητής του Εργαστηρίου Διαχείρισης Τοξικών και Επικίνδυνων Αποβλήτων του Πολυτεχνείου Κρήτης: *«Δεν είναι δυνατό τη στιγμή που απαιτείται εκπόνηση περιβαλλοντικής μελέτης και δημόσια διαβούλευση για την κατασκευή ενός απλού βιολογικού καθαρισμού, τέτοιου είδους και κλίμακας διαδικασίες επεξεργασίας επικίνδυνων αποβλήτων να παραμένουν ασαφείς και να γνωστοποιούνται σε κράτη και αρμόδιους φορείς μέσω δημοσιευμάτων του τύπου... Τα συγκεκριμένα χημικά αυτά είναι μείγματα επικίνδυνων και τοξικών ουσιών που δεν είναι σε θέση να αδρανοποιηθούν μόνο με τη χρήση αυτής της μεθόδου, ώστε να μην προκαλέσουν καταστροφές στους ζώντες οργανισμούς».*

Επί πλέον, σύμφωνα με δελτίο τύπου του Ινστιτούτου Θαλάσσιας Προστασίας «Αρχιπέλαγος», μέρος του κόστους της εν πλω διαδικασίας υδρόλυσης καλύπτει η ΕΕ («Λεφτά υπάρχουν» άλλωστε και υπολογίζονται σε 12εκατ. ευρώ). Ενώ οι μεγάλες διεθνείς περιβαλλοντικές οργανώσεις κρατούν μια ακαδημαϊκά «σιωπηρή» στάση (βλ. Greenpeace), είναι οξύμωρο από τη μια, η ΕΕ σε διάφορα θέματα να χρεώνει στις ΗΠΑ εχθρική στάση και συμπεριφορά εταίρου, όπως είναι οι υποκλοπές ηγετών, εμπορικός και νομισματικός πόλεμος και από την άλλη να επιτρέπεται σε αμερικάνικο στρατιωτικό πλοίο η καταστροφή των χημικών σε περιοχή που οι επιπτώσεις ενός ατυχήματος θα βαρύνουν την ΕΕ. Ασφαλώς και γνωρίζουμε τους ρόλους που έχουν μοιράσει οι συνεταίροι-συνεργάτες μεταξύ τους και ούτε αναμένουμε κάτι διαφορετικό, απλά σημειώνεται για να καταδείξει την έκταση της θεατρικότητας που μας περιβάλλει. Μια θεατρικότητα, που γίνεται ακόμη πιο εμφανής όταν είναι γνωστό ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν

στημα Εγκατάστασης Υδρόλυσης Πεδίου (Field Deployable Hydrolysis System, FDHS) για την προεπεξεργασία των ουσιών για χημικά όπλα, που αναπτύχθηκε από το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ σε συνεργασία με τη βιομηχανία, είναι πιλοτικό. Η μέθοδος αυτή παράγει απόβλητα 800 τόνων λάσπης για 500 τόνους χημικών, ενώ δεν έχει προσδιοριστεί το πώς και το πού θα καταστραφεί αυτή η λάσπη. Επίσης, από τον εξοπλισμό του πλοίου (φίλτρα αέρα) καθίσταται φανερό ότι θα υπάρχει και εκπομπή αερίων κατά τη διαδικασία της υδρόλυσης. Η συγκεκριμένη διαδικασία δεν είναι καινούργια, αυτό που είναι καινούργιο είναι η εν πλω υδρόλυση. Για κάθε λίτρο επικίνδυνης ουσίας προκύπτει με την υδρόλυση 14 φορές μεγαλύτερος όγκος εξουδετερωμένου υγρού. Υπολογίζεται ότι η συνολική ποσότητα χημικών ουσιών είναι περίπου 150.000 μετρικών τόνων. Συνήθως τα χημικά καταστρέφονται μέσω της καύσης σε ειδικούς χώρους. Αυτο επρόκειτο να γίνει και με τα χημικά της Συρίας τα οποία θα μεταφέρονταν στην Αλβανία και θα καταστρέφονταν μέσα σε ειδικούς κλίβανους. Όμως η μαζική αντίδραση των κατοίκων της γειτονικής χώρας οδήγησε την κυβέρνηση να αρνηθεί παρά τα γεναιόδωρα ανταποδοτικά οφέλη που τους προσφέρθηκαν και την αρχική θετική τους απάντηση. Για άλλους λόγους δεν έγινε δεκτή και η πρόταση της Πορτογαλίας για εν πλω υδρόλυση στις Αζόρες, όπου οι ΗΠΑ ήταν σφοδρά αντίθετες. Έτσι προκρίθηκε η συγκεκριμένη περιοχή, αρκετά κοντά στη νότια ζώνη της Αδριατικής, που η ιταλική μαφία είχε φτιάξει το λεγόμενο «νεκροταφείο χημικών», όπου βύθισε μέσα σε μία 20ετία περίπου 30 πλοία με διαφόρων τύπου απόβλητα χημικών βιομηχανιών και πυρηνικών εργοστασίων, λόγω αυστηροποίησης της νομοθεσίας. Επίσης η θάλασσα δεν κινδυνεύει μονάχα από τα τοξικά και τα χημικά αλλά και τα πλαστικά. Συγκεκριμένα σε έρευνα που διεξήχθη επί τρία χρόνια για τη διασπορά των μικροπλαστικών στις ελληνικές θάλασσες, σε συνεργασία του Πανεπιστημίου του Σουόνσι (Ουαλίας) και του Ινστιτούτου «Αρχιπέλαγος» τα αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά: από χιλιάδες δείγματα που λήφθηκαν από 167 ελληνικές παραλίες, ακόμη και από δυσπρόσιτες, δεν βρέθηκε ούτε ένα δείγμα που να μην περιέχει ίνες μικροπλαστικών. Το 100% των ψαριών και θαλάσσιων ασπόνδυλων οργανισμών που εξετάστηκαν βρέθηκαν να περιέχουν μικροπλα-

Εξ αιτίας αυτών των εμποδίων τα οποία προβάλλονται (από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους) και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα συνδρομής.
Η συνδρομή αφορά 10 τεύχη και για μεν το ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ είναι 20 ευρώ για δε την ΕΥΡΩΠΗ 30 ευρώ.
Επομένως, ορίζετε τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλετε να ισχύσει η συνδρομή στέλνοντας ταχυδρομική επιταγή στο όνομα: Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ, ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον ακόλουθο αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σαςμέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Θυμίζουμε, επίσης, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν. Επισημαίνουμε, ακόμη, ότι ανέκαθεν θεωρούσαμε και εκλαμβάνουμε το αντίτιμο της εφημερίδας που καταβάλλετε ως μία συμβολή (κάθ' ενός και κάθε μιας από εσάς) στην ενίσχυση για την συνέχεια της προσπάθειάς μας).

Είναι ευπρόσδεκτη η οικονομική ενίσχυση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια(πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ. και να συναρτώνται από ανιδιοτελή κίνητρα.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στην μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με το

«Δεν είναι δυνατό τη στιγμή που απαιτείται εκπόνηση περιβαλλοντικής μελέτης και δημόσια διαβούλευση για την κατασκευή ενός απλού βιολογικού καθαρισμού, τέτοιου είδους και κλίμακας διαδικασίες επεξεργασίας επικίνδυνων αποβλήτων να παραμένουν ασαφείς και να γνωστοποιούνται σε κράτη και αρμόδιους φορείς μέσω δημοσιευμάτων του τύπου... Τα συγκεκριμένα χημικά αυτά είναι μείγματα επικίνδυνων και τοξικών ουσιών που δεν είναι σε θέση να αδρανοποιηθούν μόνο με τη χρήση αυτής της μεθόδου, ώστε να μην προκαλέσουν καταστροφές στους ζώντες οργανισμούς».

Επί πλέον, σύμφωνα με δελτίο τύπου του Ινστιτούτου Θαλάσσιας Προστασίας «Αρχιπέλαγος», μέρος του κόστους της εν πλω διαδικασίας υδρόλυσης καλύπτει η ΕΕ («Λεφτά υπάρχουν» άλλωστε και υπολογίζονται σε 12εκατ. ευρώ). Ενώ οι μεγάλες διεθνείς περιβαλλοντικές οργανώσεις κρατούν μια ακαδημαϊκά «σιωπηρή» στάση (βλ. Greenpeace), είναι οξύμωρο από τη μια, η ΕΕ σε διάφορα θέματα να χρεώνει στις ΗΠΑ εχθρική στάση και συμπεριφορά εταίρου, όπως είναι οι υποκλοπές ηγετών, εμπορικός και νομισματικός πόλεμος και από την άλλη να επιτρέπεται σε αμερικάνικο στρατιωτικό πλοίο η καταστροφή των χημικών σε περιοχή που οι επιπτώσεις ενός ατυχήματος θα βαρύνουν την ΕΕ. Ασφαλώς και γνωρίζουμε τους ρόλους που έχουν μοιράσει οι συνεταίροι-συνεργάτες μεταξύ τους και ούτε αναμένουμε κάτι διαφορετικό, απλά σημειώνεται για να καταδείξει την έκταση της θεατρικότητας που μας περιβάλλει. Μια θεατρικότητα, που γίνεται ακόμη πιο εμφανής όταν είναι γνωστό ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν επικυρώσει τη σύμβαση για τον Ελεγχο της Διασυνοριακής Διακίνησης Επικίνδυνων Αποβλήτων και γι' αυτό προφανώς αναλαμβάνουν τη «βρώμικη» δουλειά στα διεθνή ύδατα.

Ας δούμε, όμως, την διαδικασία αναλυτικά, το Σύ-υγρού. Υπολογίζεται ότι η συνολική ποσότητα χημικών ουσιών είναι περίπου 150.000 μετρικών τόνων. Συνήθως τα χημικά καταστρέφονται μέσω της καύσης σε ειδικούς χώρους. Αυτο επρόκειτο να γίνει και με τα χημικά της Συρίας τα οποία θα μεταφέρονταν στην Αλβανία και θα καταστρέφονταν μέσα σε ειδικούς κλίβανους. Όμως η μαζική αντίδραση των κατοίκων της γειτονικής χώρας οδήγησε την κυβέρνηση να αρνηθεί παρά τα γενναιόδωρα ανταποδοτικά οφέλη που τους προσφέρθηκαν και την αρχική θετική τους απάντηση. Για άλλους λόγους δεν έγινε δεκτή και η πρόταση της Πορτογαλίας για εν πλω υδρόλυση στις Αζόρες, όπου οι ΗΠΑ ήταν σφοδρά αντίθετες. Έτσι προκρίθηκε η συγκεκριμένη περιοχή, αρκετά κοντά στη νότια ζώνη της Αδριατικής, που η ιταλική μαφία είχε φτιάξει το λεγόμενο «νεκροταφείο χημικών», όπου βύθισε μέσα σε μία 20ετία περίπου 30 πλοία με διαφόρων τύπου απόβλητα χημικών βιομηχανιών και πυρηνικών εργοστασίων, λόγω αυστηροποίησης της νομοθεσίας. Επίσης η θάλασσα δεν κινδυνεύει μονάχα από τα τοξικά και τα χημικά αλλά και τα πλαστικά. Συγκεκριμένα σε έρευνα που διεξήχθη επί τρία χρόνια για τη διασπορά των μικροπλαστικών στις ελληνικές θάλασσες, σε συνεργασία του Πανεπιστημίου του Σουόνσι (Ουαλίας) και του Ινστιτούτου «Αρχιπέλαγος» τα αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά: από χιλιάδες δείγματα που λήφθηκαν από 167 ελληνικές παραλίες, ακόμη και από δυσπρόσιτες, δεν βρέθηκε ούτε ένα δείγμα που να μην περιέχει ίνες μικροπλαστικών. Το 100% των ψαριών και θαλάσσιων ασπόνδυλων οργανισμών που εξετάστηκαν βρέθηκαν να περιέχουν μικροπλαστικές ίνες, γεγονός που επιβεβαιώνει ότι τα μικροπλαστικά σωματίδια εισέρχονται πλέον στην τροφική αλυσίδα. Κατά τ'άλλα, ο καρκίνος «θερίζει» αλλά οι επιστήμονες ψάχνουν να βρουν τι φταίει;Έλα ντε!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Θυμίζουμε, επίσης, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν. Επισημαίνουμε, ακόμη, ότι ανέκαθεν θεωρούσαμε και εκλαμβάνουμε το αντίτιμο της εφημερίδας που καταβάλλετε ως μία συμβολή (κάθ' ενός και κάθε μιας από εσάς) στην ενίσχυση για την συνέχεια της προσπάθειάς μας).

Είναι ευπρόσδεκτη η οικονομική ενίσχυση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια(πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ. και να συναρτώνται από ανιδιοτελή κίνητρα.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στην μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Οι αυτοί τρόποι επικοινωνίας ισχύουν για την περίπτωση που δεν μπορείτε να βρείτε την εφημερίδα στους χώρους διάθεσης και επιθυμείτε να μας ενημερώσετε. Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τηνΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

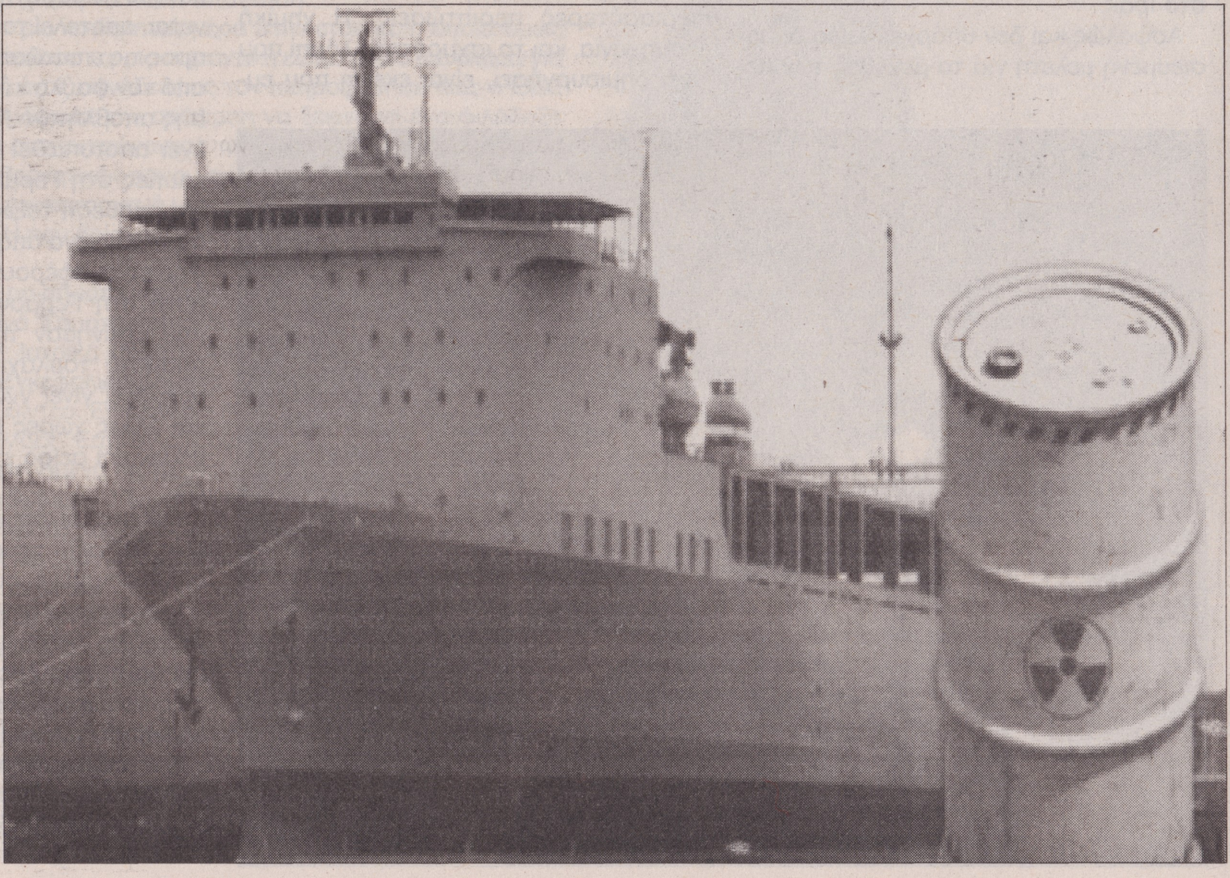
Όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ επιστολή ή δέμα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο στην ταχυδρομική μαςθυρίδα . Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

μωρο από τη μια, η ΕΕ σε διάφορα θέματα να χρεώνει στις ΗΠΑ εχθρική στάση και συμπεριφορά εταίρου, όπως είναι οι υποκλοπές ηγετών, εμπορικός και νομισματικός πόλεμος και από την άλλη να επιτρέπεται σε αμερικάνικο στρατιωτικό πλοίο η καταστροφή των χημικών σε περιοχή που οι επιπτώσεις ενός ατυχήματος θα βαρύνουν την ΕΕ. Ασφαλώς και γνωρίζουμε τους ρόλους που έχουν μοιράσει οι συνεταίροι-συνεργάτες μεταξύ τους και ούτε αναμένουμε κάτι διαφορετικό, απλά σημειώνεται για να καταδείξει την έκταση της θεατρικότητας που μας περιβάλλει. Μια θεατρικότητα, που γίνεται ακόμη πιο εμφανής όταν είναι γνωστό ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν επικυρώσει τη σύμβαση για τον Ελεγχο της Διασυνοριακής Διακίνησης Επικίνδυνων Αποβλήτων και γι' αυτό προφανώς αναλαμβάνουν τη «βρώμικη» δουλειά στα διεθνή ύδατα.

Ας δούμε, όμως, την διαδικασία αναλυτικά, το Σύ-

αυστηροποίησης της νομοθεσίας. Επίσης η θάλασσα δεν κινδυνεύει μονάχα από τα τοξικά και τα χημικά αλλά και τα πλαστικά. Συγκεκριμένα σε έρευνα που διεξήχθη επί τρία χρόνια για τη διασπορά των μικροπλαστικών στις ελληνικές θάλασσες, σε συνεργασία του Πανεπιστημίου του Σουόνσι (Ουαλίας) και του Ινστιτούτου «Αρχιπέλαγος» τα αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά: από χιλιάδες δείγματα που λήφθηκαν από 167 ελληνικές παραλίες, ακόμη και από δυσπρόσιτες, δεν βρέθηκε ούτε ένα δείγμα που να μην περιέχει ίνες μικροπλαστικών. Το 100% των ψαριών και θαλάσσιων ασπόνδυλων οργανισμών που εξετάστηκαν βρέθηκαν να περιέχουν μικροπλαστικές ίνες, γεγονός που επιβεβαιώνει ότι τα μικροπλαστικά σωματίδια εισέρχονται πλέον στην τροφική αλυσίδα. Κατά τ΄άλλα, ο καρκίνος «θερίζει» αλλά οι επιστήμονες ψάχνουν να βρουν τι φταίει;΄Ελα ντε!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Όταν οι Δίκαιοι μας μιλούν

Η φωνή του ποιητή ξεχωρίζει απ' τη φλυαρία, που με τον θόρυβό της θέλει να επικρατήσει. Ξεπερνά την πεζότητα του λόγου και δίνει στις λέξεις φτερά. Όταν όμως ο ποιητής δίνει τον προσωπικό αγώνα του για την ελευθερία, τότε ακόμη και οι λέξεις του υποκλίνονται σ' αυτόν που κοιτάζει με βλέμμα αγέρωχο τον ουρανό, όταν οι άλλοι έχουν τα μάτια καρφωμένα στη γη. Το κράτος πάντοτε έχει έτοιμο το ικρίωμα. Και οι ποιητές είναι αυτοί, που πρώτοι θα το περάσουν, όταν τολμήσουν να μιλήσουν για ελευθερία. Ο Καμύ στους «Δίκαιους» του μιλάει για την ένοπλη ομάδα «Οργάνωση Μάχης», που ανάμεσα στα μέλη της είχε και τον ποιητή Γιάνεκ ή Ιβάν Καλιάγεφ. Είναι ο πρώτος απ' την ομάδα που οδηγείται στην αγχόνη. Με αφορμή την παράσταση που ανέβασε η ομάδα «Ubu art crew» στη Θεσσαλονίκη εμπνευστήκαμε αυτό το κείμενο. Τον ίδιο ακριβώς δρόμο προς την αγχόνη ακολούθησε, άλλωστε, και ο ποιητής Χασέμ Σααμπάνι, πριν λίγο καιρό, γιατί τόλμησε να σκεφτεί την ελευθερία και να πράξει, σε ένα κράτος που επιδίδεται μεθοδικά στον στραγγαλισμό της. Δεν είναι, βέβαια, μόνο το ιρανικό κράτος που δείχνει αμείλικτη στάση στους αποστάτες του ονείρου· όπου υπάρχουν κράτη, φυτρώνουν οι δηλητηριασμένοι καρποί της καταστολής. Θα υπάρχουν όμως παντού και εκείνοι οι ποιητές που δεν εξωραΐζουν τον εφιάλτη της εξουσίας, αλλά με τη ζωή τους κάνουν τις λέξεις τους ακόμη πιο επικίνδυνες.

Η νύχτα είναι παγωμένη· το χιόνι βρώμικο· ο Γιάνεκ απόδετος, βαδίζει προς την αγχόνη. Στην καρδιά του μίσος δεν χωρά, γιατί οι δίκαιοι πεθαίνουν μόνο για

κούρασης στου κόσμου την αιματοβαμμένη ραστώνη. Τα γέρικα σανίδια βλασταίνουν, όταν τα ακροδάχτυλα του ποιητή αγγίζουν την υφή τους. Τα άνθη τους δεν θα τα κόψει ποτέ το σκελετωμένο χέρι της πόλης. Η μνήμη τους είναι ισχυρότερη απ' την θνητή ύλη.

Ο Γιάνεκ δεν πεθαίνει για να σώσει τον κόσμο απ' τις αμαρτίες του. Έτσι και αλλιώς στην αγάπη του για τον άνθρωπο δεν χωρούν άσχημες σκέψεις· η κρεμάλα είναι το τίμημά του γι' αυτό. Ο δήμιος περνά την θηλιά στον λαιμό του. Ο Γιάνεκ χαμογελά. Δεν έμαθε να μισεί και για

Το παρακάτω ποίημα είναι αφιερωμένο στη μνήμη του ποιητή Χασέμ Σααμπάνι, ο οποίος απαγχονίστηκε στις 27 Ιανουαρίου απ' τους κρατιστές του Ιράν με την κατηγορία πως ήταν «εχθρός του θεού»:

Μακάριοι όσοι ξενυχτούν, / κοιτώντας θλιμμένοι τον ουρανό. / Κι ο ήλιος πικρός, / κάρβουνο αναμμένο, / στα γαλάζια σου μάτια. / Το σώμα σου με βρύα / καλυμμένο, / αποχαιρετά την γη των ολίγων/ με παγωμένο το χέρι. / Μην κλαις / και 'μείς θα κάνουμε την αγχόνη σου / οδοφράγματα. / Μην κλαις / και θα κάνουμε τον πυρωμένο ήλιο / ανοιξιάτικη βροχή. / Μην κλαις / και το φως των αστεριών/ δεν μπαίνει στο ζύγι. / Εσύ, / που φίλεψες τον θάνατο/ με τους στίχους σου. / Εσύ, / που πέθανες, για να ζήσει τ' όνειρο / άλλη μια νύχτα. / Εσύ, / που έκανες τον φόβο μαξιλάρι, / να κοιμηθεί ο κόσμος. / Η γεωγραφία των τυράννων/ θα πάψει απ' τους χάρτες, / θα δεις. / Τα βρύα στο σώμα σου / θα γίνουν όμορφα κρίνα, / θα δεις. / Αγιόκλημα θα στεφανώνει / τις λέξεις μας, / θα δεις. / Και τότε / ο ήλιος της ελευθερίας / θα μας χαϊδεύει με τρυφερότητα. / Τα πάντα / θα γίνουν μια παιδική ζωγραφιά. / Κι οι άνθρωποι της αγάπης / θα χαμογελούν / με το είδωλο της ελευθερίας / στο νερό.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ <u>ΚΑΙ</u> ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

ελευθερία, τότε ακόμη και οι λέξεις του υποκλίνονται σ' αυτόν που κοιτάζει με βλέμμα αγέρωχο τον ουρανό, όταν οι άλλοι έχουν τα μάτια καρφωμένα στη γη. Το κράτος πάντοτε έχει έτοιμο το ικρίωμα. Και οι ποιητές είναι αυτοί, που πρώτοι θα το περάσουν, όταν τολμήσουν να μιλήσουν για ελευθερία. Ο Καμύ στους «Δίκαιους» του μιλάει για την ένοπλη ομάδα «Οργάνωση Μάχης», που ανάμεσα στα μέλη της είχε και τον ποιητή Γιάνεκ ή Ιβάν Καλιάγεφ. Είναι ο πρώτος απ' την ομάδα που οδηγείται στην αγχόνη. Με αφορμή την παράσταση που ανέβασε η ομάδα «Ubu art crew» στη Θεσσαλονίκη εμπνευστήκαμε αυτό το κείμενο. Τον ίδιο ακριβώς δρόμο προς την αγχόνη ακολούθησε, άλλωστε, και ο ποιητής Χασέμ Σααμπάνι, πριν λίγο καιρό, γιατί τόλμησε να σκεφτεί την ελευθερία και να πράξει, σε ένα κράτος που επιδίδεται μεθοδικά στον στραγγαλισμό της. Δεν είναι, βέβαια, μόνο το ιρανικό κράτος που δείχνει αμείλικτη στάση στους αποστάτες του ονείρου· όπου υπάρχουν κράτη, φυτρώνουν οι δηλητηριασμένοι καρποί της καταστολής. Θα υπάρχουν όμως παντού και εκείνοι οι ποιητές που δεν εξωραΐζουν τον εφιάλτη της εξουσίας, αλλά με τη ζωή τους κάνουν τις λέξεις τους ακόμη πιο επικίνδυνες.

Η νύχτα είναι παγωμένη· το χιόνι βρώμικο· ο Γιάνεκ απόδετος, βαδίζει προς την αγχόνη. Στην καρδιά του μίσος δεν χωρά, γιατί οι δίκαιοι πεθαίνουν μόνο για την αλήθεια. Οι πολιτισμένοι θεοί γελούν χαιρέκακα· κανείς τους δεν βάδισε την στράτα του ονείρου. Γιατί το όνειρο ξεκουράζεται μόνο στα χείλη των ποιητών, ακόμη και αν αυτοί δεν έχουν δει ποτέ τους φτερό και μελάνι. Η χαρά της δημιουργίας δεν χωρά σε τίτλους, όπως και η χαρά της καταστροφής δεν ανασαίνει σε μαύρες καρδιές. Ο Γιάνεκ είναι ποιητής. Η πένα του ζωντανεύει τον παγωμένο χρόνο. Ο Γιάνεκ είναι επικίνδυνος. Οι βόμβες του σκοτώνουν τυράννους. Το κράτος τον καταδικάζει εις θάνατον, για να κρύψει το χαμόγελό του απ' τον κόσμο. Το χρώμα του γέλιου του αποτελεί πρόκληση για την κρατική διαστροφή. Ο Γιάνεκ δεν προσπαθεί να είναι κάτι· απλώς είναι. Φεύγει καθαρός και ελαφρύς.

κούρασης στου κόσμου την αιματοβαμμένη ραστώνη. Τα γέρικα σανίδια βλασταίνουν, όταν τα ακροδάχτυλα του ποιητή αγγίζουν την υφή τους. Τα άνθη τους δεν θα τα κόψει ποτέ το σκελετωμένο χέρι της πόλης. Η μνήμη τους είναι ισχυρότερη απ' την θνητή ύλη.

Ο Γιάνεκ δεν πεθαίνει για να σώσει τον κόσμο απ' τις αμαρτίες του. Έτσι και αλλιώς στην αγάπη του για τον άνθρωπο δεν χωρούν άσχημες σκέψεις· η κρεμάλα είναι το τίμημά του γι' αυτό. Ο δήμιος περνά την θηλιά στον λαιμό του. Ο Γιάνεκ χαμογελά. Δεν έμαθε να μισεί και για αυτό του αξίζει να πεθάνει. Γιατί σκοτώνει το κράτος με βόμβες και χαμόγελα. Η αγάπη τον έκανε δολοφόνο. Δεν επιτρέπει σε κανέναν τύραννο να στραγγαλίσει την αθωότητα μέσα του. Γι' αυτό ο βρόχος της αγχόνης μοιάζει με ελαφρύ φουλάρι στον λαιμό του. Είναι επιλογή του να είναι αθώος. Όχι για το κράτος, αλλά για τους ανθρώπους. Μυρίζει την ουσία της ζωής στον κρύο αέρα. Οσφραίνεται την πίκρα της σκλαβιάς στα χωματένια πρόσωπα των συνανθρώπων του. Γνωρίζει πως ακόμη και αν χορτάσουν μια μέρα ψωμί, θα 'ναι πάλι πεινασμένοι. Γιατί οι άνθρωποι χορταίνουν με ψωμί και αθωότητα. Και κανείς στο όνομα οποιασδήποτε επανάστασης δεν μπορεί να τους την αφαιρέσει. Αλλιώς, βρόχος γίνεται η ίδια η ελπίδα και το κράτος θριαμβεύει.

Το παρακάτω ποίημα είναι αφιερωμένο στη μνήμη του ποιητή Χασέμ Σααμπάνι, ο οποίος απαγχονίστηκε στις 27 Ιανουαρίου απ' τους κρατιστές του Ιράν με

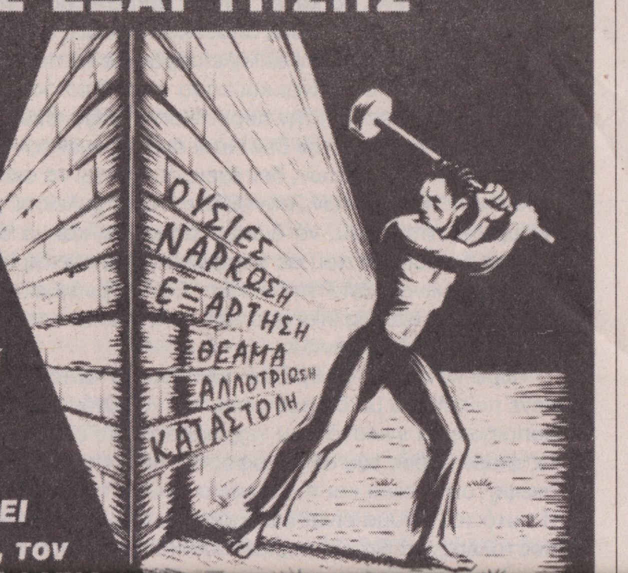
καλυμμένο, / αποχαιρετά την γη των ολίγων/ με παγωμένο το χέρι. / Μην κλαις / και 'μείς θα κάνουμε την αγχόνη σου / οδοφράγματα. / Μην κλαις / και θα κάνουμε τον πυρωμένο ήλιο / ανοιξιάτικη βροχή. / Μην κλαις / και το φως των αστεριών/ δεν μπαίνει στο ζύγι. / Εσύ, / που φίλεψες τον θάνατο/ με τους στίχους σου. / Εσύ, / που πέθανες, για να ζήσει τ' όνειρο / άλλη μια νύχτα. / Εσύ, / που έκανες τον φόβο μαξιλάρι, / να κοιμηθεί ο κόσμος. / Η γεωγραφία των τυράννων/ θα πάψει απ' τους χάρτες, / θα δεις. / Τα βρύα στο σώμα σου / θα γίνουν όμορφα κρίνα, / θα δεις. / Αγιόκλημα θα στεφανώνει / τις λέξεις μας, / θα δεις. / Και τότε / ο ήλιος της ελευθερίας / θα μας χαϊδεύει με τρυφερότητα. / Τα πάντα / θα γίνουν μια παιδική ζωγραφιά. / Κι οι άνθρωποι της αγάπης / θα χαμογελούν / με το είδωλο της ελευθερίας / στο νερό.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον

θοδικά στον στραγγαλισμό της. Δεν είναι, βέβαια, μόνο το ιρανικό κράτος που δείχνει αμείλικτη στάση στους αποστάτες του ονείρου· όπου υπάρχουν κράτη, φυτρώνουν οι δηλητηριασμένοι καρποί της καταστολής. Θα υπάρχουν όμως παντού και εκείνοι οι ποιητές που δεν εξωραΐζουν τον εφιάλτη της εξουσίας, αλλά με τη ζωή τους κάνουν τις λέξεις τους ακόμη πιο επικίνδυνες.

Η νύχτα είναι παγωμένη· το χιόνι βρώμικο· ο Γιάνεκ απόδετος, βαδίζει προς την αγχόνη. Στην καρδιά του μίσος δεν χωρά, γιατί οι δίκαιοι πεθαίνουν μόνο για την αλήθεια. Οι πολιτισμένοι θεοί γελούν χαιρέκακα· κανείς τους δεν βάδισε την στράτα του ονείρου. Γιατί το όνειρο ξεκουράζεται μόνο στα χείλη των ποιητών, ακόμη και αν αυτοί δεν έχουν δει ποτέ τους φτερό και μελάνι. Η χαρά της δημιουργίας δεν χωρά σε τίτλους, όπως και η χαρά της καταστροφής δεν ανασαίνει σε μαύρες καρδιές. Ο Γιάνεκ είναι ποιητής. Η πένα του ζωντανεύει τον παγωμένο χρόνο. Ο Γιάνεκ είναι επικίνδυνος. Οι βόμβες του σκοτώνουν τυράννους. Το κράτος τον καταδικάζει εις θάνατον, για να κρύψει το χαμόγελό του απ' τον κόσμο. Το χρώμα του γέλιου του αποτελεί πρόκληση για την κρατική διαστροφή. Ο Γιάνεκ δεν προσπαθεί να είναι κάτι· απλώς είναι. Φεύγει καθαρός και ελαφρύς.

Κάθε βήμα του προς την αγχόνη μάς φέρνει αντιμέτωπους με τα εκπολιτισμένα δεσμά μας. Όσο τα γυαλίζουμε, τόσο θα καθρεπτίζονται σε αυτά οι δολοφονημένες μέρες μας. Το ερυθρίασμα δεν προσφέρει παρά λίγες στιγμές υπεκφυγής. Ο Γιάνεκ περιφρονεί τον θάνατο. Οι σύντροφοί του βρίσκονται εκεί, σκαρφαλωμένοι γλυκά πάνω απ' τον αριστερό του ώμο. Δεν τους βλέπει, αλλά τα μάτια της ψυχής του, τούς φανερώνουν σε κάθε ίνα του κορμιού του. Δεν υπάρχει όμως χρόνος για νανουρίσματα ούτε για όψιμες αυταπάτες. Η σιωπή λυτρώνει τους δίκαιους· γίνεται μια ανάπαυλα ξεμένη ραστώνη. Τα γέρικα σανίδια βλαστάινουν, όταν τα ακροδάχτυλα του ποιητή αγγίζουν την υφή τους. Τα άνθη τους δεν θα τα κόψει ποτέ το σκελετωμένο χέρι της πόλης. Η μνήμη τους είναι ισχυρότερη απ' την θνητή ύλη.

Ο Γιάνεκ δεν πεθαίνει για να σώσει τον κόσμο απ' τις αμαρτίες του. Έτσι και αλλιώς στην αγάπη του για τον άνθρωπο δεν χωρούν άσχημες σκέψεις· η κρεμάλα είναι το τίμημά του γι' αυτό. Ο δήμιος περνά την θηλιά στον λαιμό του. Ο Γιάνεκ χαμογελά. Δεν έμαθε να μισεί και για αυτό του αξίζει να πεθάνει. Γιατί σκοτώνει το κράτος με βόμβες και χαμόγελα. Η αγάπη τον έκανε δολοφόνο. Δεν επιτρέπει σε κανέναν τύραννο να στραγγαλίσει την αθωότητα μέσα του. Γι' αυτό ο βρόχος της αγχόνης μοιάζει με ελαφρύ φουλάρι στον λαιμό του. Είναι επιλογή του να είναι αθώος. Όχι για το κράτος, αλλά για τους ανθρώπους. Μυρίζει την ουσία της ζωής στον κρύο αέρα. Οσφραίνεται την πίκρα της σκλαβιάς στα χωματένια πρόσωπα των συνανθρώπων του. Γνωρίζει πως ακόμη και αν χορτάσουν μια μέρα ψωμί, θα 'ναι πάλι πεινασμένοι. Γιατί οι άνθρωποι χορταίνουν με ψωμί και αθωότητα. Και κανείς στο όνομα οποιασδήποτε επανάστασης δεν μπορεί να τους την αφαιρέσει. Αλλιώς, βρόχος γίνεται η ίδια η ελπίδα και το κράτος θριαμβεύει.

Οι ποιητές που πεθαίνουν για την δικαιοσύνη, το κάνουν με εντιμότητα και ανιδιοτέλεια. Με το σπαθί και το φιλί ξεχωρίζουν τον βόρβορο του μίσους απ' την απελευθερωτική αγάπη. Περιγελούν τα ικριώματα, όταν οι Δημουλάδες διπλώνουν την λαστιχένια μέση τους στα μέγαρα και τις ακαδημίες. Περνούν την ζωή τους τεμαχίζοντας το σάβανο της σκλαβιάς σε μικρά ασήμαντα κομματάκια. Είναι ο δικός τους χαρτοπόλεμος για την εξέγερση που θα έρθει και δεν θα 'ναι ανθρώπινο καρναβάλι. Έρχονται απ' το ανεξούσιο μέλλον, γιατί «δεν είναι απ' αυτόν τον κόσμο. Είναι δίκαιοι».

νο στη μνήμη του ποιητή Χασέμ Σααμπάνι, ο οποίος απαγχονίστηκε στις 27 Ιανουαρίου απ' τους κρατιστές του Ιράν με

το είδωλο της ελευθερίας / στο νερό.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Μια πόλη χτίζεται πάνω σ' άλλη νεκρή πόλη, που κι αυτή χτίστηκε πάνω σε μια άλλη νεκρή. Με τις πόλεις συμβαίνει να μπορούν να ζήσουν πάνω στο θάνατο των άλλων. Έτσι, βγάζουν ρίζες και φυτρώνουν, προσπαθώντας να φτάσουν στον ουρανό. Νεκροζωούν, λοιπόν, παίρνοντας την τροφή τους από το παρελθόν του πολιτισμού. Και μέσα εκεί βρίσκεται η ουσία της ζωής τους. Τα φώτα σήμερα μας βοηθούν να το ξεχάσουμε, αλλά οι παλιές πόλεις δε θα μπορούσαν να το κρύψουν. Θα είχαν στο στόμα τη γεύση του μετάλλου, καθώς θα επέστρεφαν στη γη.

Τα φώτα, όμως, χαλάνε τη γεύση. Βγάζουν την άρνηση από το δεν και κάνουν το ναι έναν ξεπεσμένο συμβιβασμό. Δεν είμαστε αιώνιοι ούτε κι η νεκρανάσταση των πόλεων είναι. Δεν είναι όλα πόλη. Είναι κι αυτά που γεννιούνται και πεθαίνουν μέσα σε αρχέγονες αλήθειες, μέσα στο χώμα των νυχιών αυτών των πόλεων. Είναι η βρωμιά τους, τα ανεπιθύμητα· τα άλλα ανάμεσα στους ίδιους και απαράλλαχτους μοναδικούς.

Η Αναρχία ανήκει σε έναν κόσμο που οι λέξεις ήταν εικόνες, πριν γίνουν οι εικόνες ψεύτικες λέξεις και μας ζαλίσουν με τη φλυαρία τους. Είναι τόσο απλό κι όμως τόσο δύσκολο να θυμηθούμε πώς είναι να μη ζητάς ανταλλάγματα, να μη θέλεις κάτι, γιατί όλα είναι γύρω σου.

Δεν ξέρω τι θα συναντήσω εδώ, σ' αυτή την πόλη δεν έχω ξαναπάει. Το φως πέφτει παράξενα πάνω της, έτσι όπως σιμώνει από μακριά. Σαν να βγαίνει από αυτήν το φως και αντανακλάται στον ουρανό. Σα να 'πεσε ο ήλιος εκεί, για να ξεκουραστεί. Δίνει μια αίσθηση νερού. Αλλά ξέρω από τον χάρτη ότι είναι εκεί. Μέρες τώρα διασχίζω αυτή την έρημο, δεν ξέρω που θα καταλήξω. Το μήνυμα είναι δύσκολο να το πιστέψουν τη φορά αυτή. Δεν ξέρω πώς θα το πάρουν. Δεν είναι καλή ούτε κακή η είδηση· είναι παράξενη και ξέρω πως στα παράξενα οι άνθρωποι δεν πιστεύουν, αν δε γίνουν πρώτα συνηθισμένα και κοινά αποδεκτά. Δεν έχουν σίγουρα ξανακούσει κάτι παρόμοιο εδώ, όμως εμένα αυτή είναι η δουλειά μου· να το φέρω. Η έρημος τους κρατάει μακριά από τις άλλες πόλεις, αλλά κοντά στη γη.

Είναι λένε αναχωρητές. Εδώ μαζεύτηκαν πριν αιώνες, για να μείνουν μακριά από τον γνωστό κόσμο. Είναι πόλη που γέννησαν αναχωρητές διαφόρων θρησκειών και πολιτικών αδιεξόδων. Έζησαν και ζουν ακόμη έτσι, αν και ζουν μαζί. Εδώ η μοναξιά, άκουσα, θεωρείται μεγάλο προνόμιο· την διάγουν με σεβασμό όσο το δυνατόν περισσότερο. Πως γίνεται να αναπαράγεσαι στη μοναξιά; Ρώτησα τον αποστολέα του μηνύματος. Με ειλικρίνεια, μου απάντησε. Το να αγωνίζεσαι να είσαι ο εαυτός σου σε έναν κόσμο «κοινωνικών» σε αναγκάζει να είσαι ένας άλλος κάθε φορά. Εγώ, αν δεν χρειάζεται να διεκδικείς μια κοινωνικότη- αυτό βοηθάει τα πράγματα. Έτσι, θα πιστέψουν ότι ήρθα για κάποιον λόγο αληθινό. Αυτή τη φορά δεν ξέρω πόσο θα χρειαστεί να μείνω εδώ. Ίσως αρκετά. Εξαρτάται από το μήνυμα. Είναι περίπλοκο για μένα. Θα δείξει. Ίσως σε δύο με τρεις μέρες να φτάσω σε αυτή την πόλη, ακολουθώντας τον ρυθμό μου. Τα πάνινα παπούτσια που μου έφτιαξε η Κράβιολ βοήθησαν πολύ στο ταξίδι. Ήταν το όχημά μου. Τώρα καταλαβαίνω την επιμονή της να έχω το νου μου μην τα χάσω.

Μετά από δύο ακόμη μέρες ταξίδι είμαι μπροστά στα κάστρα, μα τα κάστρα δεν είναι όπως τα έχει κανείς στο μυαλό του. Είναι από τεράστια δέντρα με πλεγμένα κλαδιά· τόσο τεράστια, που δεν μπορείς να δεις τι βρίσκεται πίσω τους. Δεν ξέρω πώς θα γλιτώναν από τα πύρινα βέλη αυτά τα τείχη, αυτό που ξέρω είναι ότι σου γεννούν το δέος μόλις τα πλησιάσεις: νιώθεις ότι σε παρακολουθούν γίγαντες αυστηροί και ανίκητοι στον χρόνο. Και σκέφτεσαι πως, για να έφτασαν μέχρι εκεί πάνω, θα κάνουν τη δουλειά τους την κατάλληλη στιγμή. Έφτασα λοιπόν. Πριν επιχειρήσω να μπω, θα σουλουπώσω λίγο την εμφάνισή μου. Μετά από όλο αυτό το ταξίδι, θα πρέπει να έχω φρικτή όψη, μάλλον θα με περάσουν για επαίτη.

– Καλημέρα φρουρέ!

– Δεν είμαι φρουρός, είμαι παρατηρητής, σήμερα θα είναι μια δύσκολη μέρα, αλλά δέχομαι την ευχή σου· σε περιμέναμε ξένε, οι σκέψεις μας μαζί σου! Πέρασε να φας και να πιεις, μετά θα μάθουμε ποιος είσαι και τί θέλεις.

– Σ' ευχαριστώ παρατηρητή, δέχομαι με ευχαρίστηση τις ευχές σου, δε θα πω λόγια περιττά, όμως ήθελα να ξέρω πώς προβλέψατε ότι θα 'ρθω.

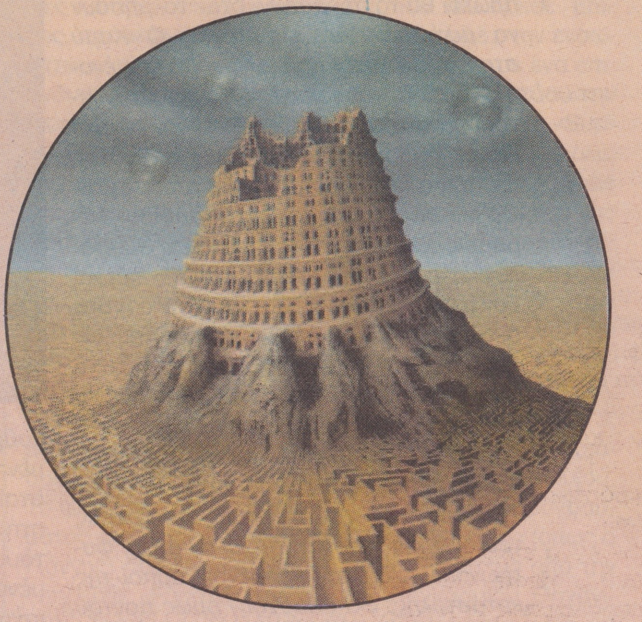
– Δεν προβλέπουμε, δεν ξέρουμε το μέλλον· στ' αλήθεια, δεν πιστεύουμε στον χρόνο· ίσως για αυτό είναι όλα μπροστά μας κατά κάποιον τρόπο.

– Δεν ξέρεις δηλαδή τι θα γίνει μ' εμένα;

– Πώς να ξέρω; Εσύ ξέρεις; Για μένα είσαι ένας ξένος και ίσως έτσι να παραμείνεις. Θα σε δω στη συνέχεια όμως, μην καθυστερείς, χρειάζεσαι ξεκούραση, αυτό μπορώ να το δω.

Γιατί πάντα οι σκεπτόμενοι άνθρωποι, αυτοί που έχουν ανοίξει τις πύλες της αντίληψής τους, θεωρούνται κάτι σαν μάντεις; Σκέφτηκε ο παρατηρητής μετά τις ερωτήσεις μου, μα αυτό δεν ήμουν σε θέση να το ξέρω. Εγώ προχώρησα. Η πύλη ήταν ένα άνοιγμα ανάμεσα σε δύο από τα δέντρα. Καλυπτόταν με έναν χοντρό ιστό αράχνης. Άνοιγε από την ίδια την αράχνη, μια τεράστια πάνοπλη μορφή, όπως την έφτιαξε η φύση, που όμοιά της δεν είχα ξαναδεί. Δεν ήταν το μέγεθός της που την έκανε τρομακτική, δεν ήταν οι λεπτομέρειες του σώματός της που φαίνονταν τόσο ανατριχιαστικά καθαρά· ήταν αυτή η παντοδυναμία της φύσης που σε διαπερνούσε και σε διαβεβαίωνε ότι εδώ εί- σύχασε να μη φοβάμαι την αράχνη της πύλης. Ίσως γιατί έπρεπε και να τη φοβάμαι, αν χρειαζόταν, ίσως και γιατί ήταν δικαίωμά μου να τη φοβάμαι, ακόμη κι αν αυτός ήταν καθησυχαστικός. Ίσως, πάλι, γιατί η αράχνη ήταν από μόνη της ένας κριτής που επέλεγε ποιους θα αποφάσιζε να αφήσει να περάσουν κι αυτό δεν εξαρτιόταν από τον παρατηρητή. Τα πόδια μου έτρεμαν και έσπερναν παράλυση σε όλο μου το σώμα. Δεν ξέρω τι ήταν εκείνο που με φόβιζε εκείνη τη στιγμή. Μάλλον το προφανές· το ότι θα κατέληγα ένα τυλιχτό απολίθωμα στον ιστό της, ότι θα γινόμουν αργά ή γρήγορα μεζεδάκι στις ορέξεις της. Αλλά ήταν και η διαδικασία η ίδια. Εκείνη την ώρα τίποτε δε σκεφτόμουν ακριβώς. Όλα ήταν ρευστά. Δεν ήξερα που πάω. Ήξερα μόνο που έπρεπε να βρεθώ. Σιγά-σιγά έβλεπα την πόλη να μου αποκαλύπτεται. Ήταν εκεί, μπροστά μου. Έμοιαζε απέραντη και κινούμενη. Σα να 'μπαινα σε έναν βυθό που άφηνε το φως και τα ρεύματα του αέρα να γίνουν κυματιστά.

Μπήκα μέσα. Όλα έμοιαζαν όπως θα μπορούσαν να είναι, αλλά δεν ήταν. Μπήκα σε μια πόλη που μάλλον την εί-

χα φανταστεί παρά την είχα ξανασυναντήσει. Μια αρχαία αιώνια πόλη; Μια σύγχρονη πόλη; Ένας φανταστικός βυθός; Ένα όνειρο; Ίσως όλα μαζί και τίποτε απ' αυτά. Ίσως πάλι να μην ξέρω να την περιγράψω, αλλά θα πω ότι έβλεπα ένα μέρος από πέτρα και γυαλί, που τα κτήρια ήταν ακανόνιστα και παράξενα. Όλα διαφορετικά μεταξύ τους. Σα να αψηφούσαν τη βαρύτητα. Σα να υπόσχονταν έναν κόσμο μακριά από τους πνευματικούς μου περιορισμούς.

πεθαίνουν μέσα σε αρχέγονες αλήθειες, μέσα στο χώμα των νυχιών αυτών των πόλεων. Είναι η βρωμιά τους, τα ανεπιθύμητα· τα άλλα ανάμεσα στους ίδιους και απαράλλαχτους μοναδικούς.

Η Αναρχία ανήκει σε έναν κόσμο που οι λέξεις ήταν εικόνες, πριν γίνουν οι εικόνες ψεύτικες λέξεις και μας ζαλίσουν με τη φλυαρία τους. Είναι τόσο απλό κι όμως τόσο δύσκολο να θυμηθούμε πώς είναι να μη ζητάς ανταλλάγματα, να μη θέλεις κάτι, γιατί όλα είναι γύρω σου.

Δεν ξέρω τι θα συναντήσω εδώ, σ' αυτή την πόλη δεν έχω ξαναπάει. Το φως πέφτει παράξενα πάνω της, έτσι όπως σιμώνει από μακριά. Σαν να βγαίνει από αυτήν το φως και αντανακλάται στον ουρανό. Σα να 'πεσε ο ήλιος εκεί, για να ξεκουραστεί. Δίνει μια αίσθηση νερού. Αλλά ξέρω από τον χάρτη ότι είναι εκεί. Μέρες τώρα διασχίζω αυτή την έρημο, δεν ξέρω που θα καταλήξω. Το μήνυμα είναι δύσκολο να το πιστέψουν τη φορά αυτή. Δεν ξέρω πώς θα το πάρουν. Δεν είναι καλή ούτε κακή η είδηση· είναι παράξενη και ξέρω πως στα παράξενα οι άνθρωποι δεν πιστεύουν, αν δε γίνουν πρώτα συνηθισμένα και κοινά αποδεκτά. Δεν έχουν σίγουρα ξανακούσει κάτι παρόμοιο εδώ, όμως εμένα αυτή είναι η δουλειά μου· να το φέρω. Η έρημος τους κρατάει μακριά από τις άλλες πόλεις, αλλά κοντά στη γη.

Είναι λένε αναχωρητές. Εδώ μαζεύτηκαν πριν αιώνες, για να μείνουν μακριά από τον γνωστό κόσμο. Είναι πόλη που γέννησαν αναχωρητές διαφόρων θρησκειών και πολιτικών αδιεξόδων. Έζησαν και ζουν ακόμη έτσι, αν και ζουν μαζί. Εδώ η μοναξιά, άκουσα, θεωρείται μεγάλο προνόμιο· την διάγουν με σεβασμό όσο το δυνατόν περισσότερο. Πως γίνεται να αναπαράγεσαι στη μοναξιά; Ρώτησα τον αποστολέα του μηνύματος. Με ειλικρίνεια, μου απάντησε. Το να αγωνίζεσαι να είσαι ο εαυτός σου σε έναν κόσμο «κοινωνικών» σε αναγκάζει να είσαι ένας άλλος κάθε φορά. Ενώ, αν δεν χρειάζεται να διεκδικείς μια κοινωνικότητα, δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτε από όλα αυτά που κάνουμε εμείς, για να γίνουμε αποδεκτοί. Είσαι ο εαυτός που σου έλαχε, όχι γιατί δεν αλληλεπιδράς με το περιβάλλον, αλλά γιατί αυτό δεν είναι και τόσο σπουδαίο όσο οι σκέψεις σου. Και σε αυτή την περίπτωση η λέξη «σκέψεις» είναι μάλλον φτωχή. Όταν δεν είσαι αναγκασμένος να μιλάς περί ανέμων και υδάτων, δεν έχεις συνηθίσει να ακούς περί ανέμων και υδάτων, συνηθίζεις να ασχολείσαι με την πνευματικότητά σου, να διαπερνάς εσένα και να συνομιλείς με το σύμπαν που σε περιβάλλει. Και επειδή αυτό το σύμπαν ξεκινάει από την έρημο, ξαναγυρνάς στην αρχή του κόσμου. Κάπως έτσι μου τα είπε ή έτσι τα κατάλαβα όσα άκουσα, τελοσπάντων.

Τώρα κοντεύω. Οι θρύλοι συνοδεύουν αυτό το μέρος. Λένε πως δε θα με δεχτούν εύκολα· γι' αυτό, δε θα χρησιμοποιήσω τα γνωστά μου τεχνάσματα, τις εισαγωγές και τις φιοριτούρες του αγγελιαφόρου. Λένε ότι διαβάζουν τη σκέψη· αυτή είναι και η δυσκολία μου να τους πείσω. Γιατί αυτό το μήνυμα είναι διαφορετικό. Όμως, μου είπε ο αποστολέας ότι θα με περιμένουν κατά κάποιον τρόπο κι

ος μόλις τα πλησιάσεις: νιώθεις ότι σε παρακολουθούν γίγαντες αυστηροί και ανίκητοι στον χρόνο. Και σκέφτεσαι πως, για να έφτασαν μέχρι εκεί πάνω, θα κάνουν τη δουλειά τους την κατάλληλη στιγμή. Έφτασα λοιπόν. Πριν επιχειρήσω να μπω, θα σουλουπώσω λίγο την εμφάνισή μου. Μετά από όλο αυτό το ταξίδι, θα πρέπει να έχω φρικτή όψη, μάλλον θα με περάσουν για επαίτη.

– Καλημέρα φρουρέ!

– Δεν είμαι φρουρός, είμαι παρατηρητής, σήμερα θα είναι μια δύσκολη μέρα, αλλά δέχομαι την ευχή σου· σε περιμέναμε ξένε, οι σκέψεις μας μαζί σου! Πέρασε να φας και να πιεις, μετά θα μάθουμε ποιος είσαι και τί θέλεις.

– Σ' ευχαριστώ παρατηρητή, δέχομαι με ευχαρίστηση τις ευχές σου, δε θα πω λόγια περιττά, όμως ήθελα να ξέρω πώς προβλέψατε ότι θα 'ρθω.

– Δεν προβλέπουμε, δεν ξέρουμε το μέλλον· στ' αλήθεια, δεν πιστεύουμε στον χρόνο· ίσως για αυτό είναι όλα μπροστά μας κατά κάποιον τρόπο.

– Δεν ξέρεις δηλαδή τι θα γίνει μ' εμένα;

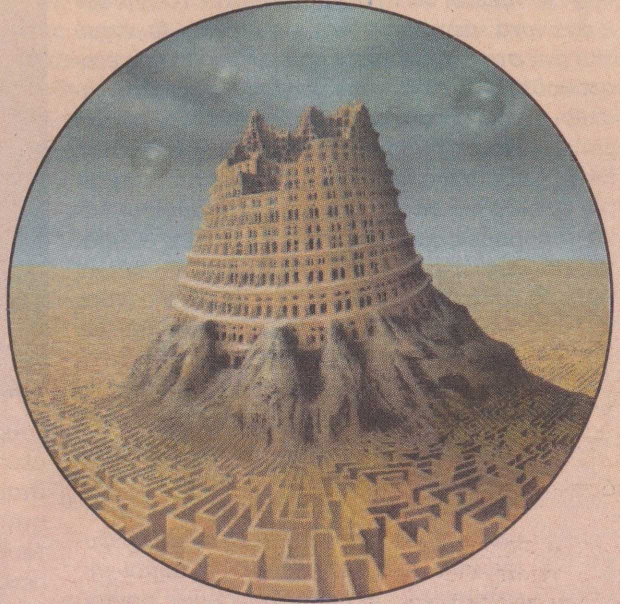
– Πώς να ξέρω; Εσύ ξέρεις; Για μένα είσαι ένας ξένος και ίσως έτσι να παραμείνεις. Θα σε δω στη συνέχεια όμως, μην καθυστερείς, χρειάζεσαι ξεκούραση, αυτό μπορώ να το δω.

Γιατί πάντα οι σκεπτόμενοι άνθρωποι, αυτοί που έχουν ανοίξει τις πύλες της αντίληψής τους, θεωρούνται κάτι σαν μάντεις; Σκέφτηκε ο παρατηρητής μετά τις ερωτήσεις μου, μα αυτό δεν ήμουν σε θέση να το ξέρω. Εγώ προχώρησα. Η πύλη ήταν ένα άνοιγμα ανάμεσα σε δύο από τα δέντρα. Καλυπτόταν με έναν χοντρό ιστό αράχνης. Άνοιγε από την ίδια την αράχνη, μια τεράστια πάνοπλη μορφή, όπως την έφτιαξε η φύση, που όμοιά της δεν είχα ξαναδεί. Δεν ήταν το μέγεθός της που την έκανε τρομακτική, δεν ήταν οι λεπτομέρειες του σώματός της που φαίνονταν τόσο ανατριχιαστικά καθαρά· ήταν αυτή η παντοδυναμία της φύσης που σε διαπερνούσε και σε διαβεβαίωνε ότι εδώ είσαι σε έναν άλλον κόσμο· εδώ τίποτε δεν ελέγχεται από κανέναν. Ήταν μια αίσθηση πέρα από τον φόβο, δεν ξέρω αν υπερίσχυσε η περιέργειά μου ή η αγωνία μου να παραδώσω το μήνυμα, αλλά ένιωθα τις αισθήσεις μου τεταμένες, σα να είχε μετατραπεί το σώμα μου σε έναν εισδοχέα γνώσεων, σα να εξαρτιόταν αποκλειστικά από μένα όλα αυτά να καταγραφούν. Κρατούσα διαρκώς τα μάτια μου όσο γινόταν ανοιχτά, σα να ήμουν μια κάμερα. Σταδιακά αυτή η ικανότητα γινόταν με όλο και μεγαλύτερη ευκολία, χωρίς να το σκέφτομαι. Η αράχνη, όταν την χτύπησε ελαφρά στο πόδι ο παρατηρητής, κατέβηκε στο έδαφος και άνοιξε τα πόδια της, δημιουργώντας κάτω από το σώμα της μια ανοιχτή πύλη. Με στίλβωσε κρύος ιδρώτας. Κατάπια μια φανταστική μπουκιά που τέντωσε τους αδένες στο λαιμό μου. Αποφάσισα πως έπρεπε να τολμήσω να περάσω. Πίσω μου η έρημος και μέσα μου το μήνυμα.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά ο παρατηρητής δε με καθη-

μοιάζε απέραντη και κινούμενη. Σα να μπαίνα σε έναν βυθό που άφηνε το φως και τα ρεύματα του αέρα να γίνουν κυματιστά.

Μπήκα μέσα. Όλα έμοιαζαν όπως θα μπορούσαν να είναι, αλλά δεν ήταν. Μπήκα σε μια πόλη που μάλλον την είχα φανταστεί παρά την είχα ξανασυναντήσει. Μια αρχαία αιώνια πόλη; Μια σύγχρονη πόλη; Ένας φανταστικός βυθός; Ένα όνειρο; Ίσως όλα μαζί και τίποτε απ' αυτά. Ίσως πάλι να μην ξέρω να την περιγράψω, αλλά θα πω ότι έβλεπα ένα μέρος από πέτρα και γυαλί, που τα κτήρια ήταν ακανόνιστα και παράξενα. Όλα διαφορετικά μεταξύ τους. Σα να αψηφούσαν τη βαρύτητα. Σα να υπόσχονταν έναν κόσμο μακριά από τους πνευματικούς μου περιορισμούς. Φυλαγμένοι στο μυαλό μου οι νόμοι της φυσικής, τώρα επαναστατούσαν, θέλοντας να επιβάλουν την τάξη τους, που σκιρτούσε και γκρεμιζόταν στο χάος της φύσης. Είδα πολλά, σα να γεννούσαν τα μάτια μου εικόνες διαρκώς. Μια νεαρή κοπέλα με πλησίασε, ήρεμη και αποφασισμένη, ούτε δουλική ούτε αρχοντική. Θα την έλεγα αιώνια.

– Γεια σου ξένε, κόπιασε να φας και να ξεκουραστείς, να κάνεις μπάνιο και να κοιμηθείς. Αν έχεις όπλα, πέταξέ τα σε μια άκρη, δε θα τα χρειαστείς εδώ. Κανείς δεν έχει.

– Ευχαριστώ, καλώς σας βρήκα, σας μεταφέρω ένα μήνυμα, ίσως να είναι βιαστικό, ίσως να πρέπει να το μάθουν γρήγορα οι κυβερνήτες της πόλης σας.

– Μα, δεν έχουμε κυβερνήτες, δεν έχουμε πόλη και δεν βιαζόμαστε ποτέ. Και το τέλος ακόμη έρχεται στην ώρα

όμως εμένα αυτή είναι η δουλειά μου· να το φέρω. Η έρημος τους κρατάει μακριά από τις άλλες πόλεις, αλλά κοντά στη γη.

Είναι λένε αναχωρητές. Εδώ μαζεύτηκαν πριν αιώνες, για να μείνουν μακριά από τον γνωστό κόσμο. Είναι πόλη που γέννησαν αναχωρητές διαφόρων θρησκειών και πολιτικών αδιεξόδων. Έζησαν και ζουν ακόμη έτσι, αν και ζουν μαζί. Εδώ η μοναξιά, άκουσα, θεωρείται μεγάλο προνόμιο· την διάγουν με σεβασμό όσο το δυνατόν περισσότερο. Πως γίνεται να αναπαράγεσαι στη μοναξιά; Ρώτησα τον αποστολέα του μηνύματος. Με ειλικρίνεια, μου απάντησε. Το να αγωνίζεσαι να είσαι ο εαυτός σου σε έναν κόσμο «κοινωνικών» σε αναγκάζει να είσαι ένας άλλος κάθε φορά. Ενώ, αν δεν χρειάζεται να διεκδικείς μια κοινωνικότητα, δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτε από όλα αυτά που κάνουμε εμείς, για να γίνουμε αποδεκτοί. Είσαι ο εαυτός που σου έλαχε, όχι γιατί δεν αλληλεπιδράς με το περιβάλλον, αλλά γιατί αυτό δεν είναι και τόσο σπουδαίο όσο οι σκέψεις σου. Και σε αυτή την περίπτωση η λέξη «σκέψεις» είναι μάλλον φτωχή. Όταν δεν είσαι αναγκασμένος να μιλάς περί ανέμων και υδάτων, δεν έχεις συνηθίσει να ακούς περί ανέμων και υδάτων, συνηθίζεις να ασχολείσαι με την πνευματικότητά σου, να διαπερνάς εσένα και να συνομιλείς με το σύμπαν που σε περιβάλλει. Και επειδή αυτό το σύμπαν ξεκινάει από την έρημο, ξαναγυρνάς στην αρχή του κόσμου. Κάπως έτσι μου τα είπε ή έτσι τα κατάλαβα όσα άκουσα, τελοσπάντων.

Τώρα κοντεύω. Οι θρύλοι συνοδεύουν αυτό το μέρος. Λένε πως δε θα με δεχτούν εύκολα· γι' αυτό, δε θα χρησιμοποιήσω τα γνωστά μου τεχνάσματα, τις εισαγωγές και τις φιοριτούρες του αγγελιαφόρου. Λένε ότι διαβάζουν τη σκέψη· αυτή είναι και η δυσκολία μου να τους πείσω. Γιατί αυτό το μήνυμα είναι διαφορετικό. Όμως, μου είπε ο αποστολέας ότι θα με περιμένουν κατά κάποιον τρόπο· κι μως, μην καθυστερείς, χρειάζεσαι ξεκούραση, αυτό μπορώ να το δω.

Γιατί πάντα οι σκεπτόμενοι άνθρωποι, αυτοί που έχουν ανοίξει τις πύλες της αντίληψής τους, θεωρούνται κάτι σαν μάντεις; Σκέφτηκε ο παρατηρητής μετά τις ερωτήσεις μου, μα αυτό δεν ήμουν σε θέση να το ξέρω. Εγώ προχώρησα. Η πύλη ήταν ένα άνοιγμα ανάμεσα σε δύο από τα δέντρα. Καλυπτόταν με έναν χοντρό ιστό αράχνης. Άνοιγε από την ίδια την αράχνη, μια τεράστια πάνοπλη μορφή, όπως την έφτιαξε η φύση, που όμοιά της δεν είχα ξαναδεί. Δεν ήταν το μέγεθός της που την έκανε τρομακτική, δεν ήταν οι λεπτομέρειες του σώματός της που φαίνονταν τόσο ανατριχιαστικά καθαρά· ήταν αυτή η παντοδυναμία της φύσης που σε διαπερνούσε και σε διαβεβαίωνε ότι εδώ είσαι σε έναν άλλον κόσμο· εδώ τίποτε δεν ελέγχεται από κανέναν. Ήταν μια αίσθηση πέρα από τον φόβο, δεν ξέρω αν υπερίσχυσε η περιέργειά μου ή η αγωνία μου να παραδώσω το μήνυμα, αλλά ένιωθα τις αισθήσεις μου τεταμένες, σα να είχε μετατραπεί το σώμα μου σε έναν εισδοχέα γνώσεων, σα να εξαρτιόταν αποκλειστικά από μένα όλα αυτά να καταγραφούν. Κρατούσα διαρκώς τα μάτια μου όσο γινόταν ανοιχτά, σα να ήμουν μια κάμερα. Σταδιακά αυτή η ικανότητα γινόταν με όλο και μεγαλύτερη ευκολία, χωρίς να το σκέφτομαι. Η αράχνη, όταν την χτύπησε ελαφρά στο πόδι ο παρατηρητής, κατέβηκε στο έδαφος και άνοιξε τα πόδια της, δημιουργώντας κάτω από το σώμα της μια ανοιχτή πύλη. Με στίλβωσε κρύος ιδρώτας. Κατάπια μια φανταστική μπουκιά που τέντωσε τους αδένες στο λαιμό μου. Αποφάσισα πως έπρεπε να τολμήσω να περάσω. Πίσω μου η έρημος και μέσα μου το μήνυμα.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά ο παρατηρητής δε με καθηχα φανταστεί παρά την είχα ξανασυναντήσει. Μια αρχαία αιώνια πόλη; Μια σύγχρονη πόλη; Ένας φανταστικός βυθός; Ένα όνειρο; Ίσως όλα μαζί και τίποτε απ' αυτά. Ίσως πάλι να μην ξέρω να την περιγράψω, αλλά θα πω ότι έβλεπα ένα μέρος από πέτρα και γυαλί, που τα κτήρια ήταν ακανόνιστα και παράξενα. Όλα διαφορετικά μεταξύ τους. Σα να αψηφούσαν τη βαρύτητα. Σα να υπόσχονταν έναν κόσμο μακριά από τους πνευματικούς μου περιορισμούς. Φυλαγμένοι στο μυαλό μου οι νόμοι της φυσικής, τώρα επαναστατούσαν, θέλοντας να επιβάλουν την τάξη τους, που σκιρτούσε και γκρεμιζόταν στο χάος της φύσης. Είδα πολλά, σα να γεννούσαν τα μάτια μου εικόνες διαρκώς. Μια νεαρή κοπέλα με πλησίασε, ήρεμη και αποφασισμένη, ούτε δουλική ούτε αρχοντική. Θα την έλεγα αιώνια.

– Γεια σου ξένε, κόπιασε να φας και να ξεκουραστείς, να κάνεις μπάνιο και να κοιμηθείς. Αν έχεις όπλα, πέταξέ τα σε μια άκρη, δε θα τα χρειαστείς εδώ. Κανείς δεν έχει.

– Ευχαριστώ, καλώς σας βρήκα, σας μεταφέρω ένα μήνυμα, ίσως να είναι βιαστικό, ίσως να πρέπει να το μάθουν γρήγορα οι κυβερνήτες της πόλης σας.

– Μα, δεν έχουμε κυβερνήτες, δεν έχουμε πόλη και δεν βιαζόμαστε ποτέ. Και το τέλος ακόμη έρχεται στην ώρα

Το μήνυμα είμαι 'γω...

του εδώ, όπως όλα δείχνουν. Δεν έχει σημασία τώρα τίποτε άλλο, παρά να ξεκουραστείς και να ευχαριστηθείς, μετά θα βρούμε την κατάλληλη στιγμή να μας αφηγηθείς πώς έφτασες εδώ και τί ζητάς.

– Σ' ευχαριστώ, ξένη, πώς είναι το όνομά σου;

– Δεν έχω όνομα, κανείς μας δεν έχει. Καθένας κάνει ό,τι μπορεί καλύτερα κάθε φορά και έτσι τον φωνάζουν, ανάλογα με αυτά που κάνει. Εμένα αυτό τον καιρό με λένε μεταφράστρια, γιατί μελετώ τα κείμενα και αναζητώ τις αφηγήσεις των ανθρώπων για τον κόσμο. Έτσι φαντάστηκα ότι θα είχες όπλο. Το είδα σε έναν αρχαίο πάπυρο. Σε περιμέναμε, ακούσαμε τα βήματά σου στην έρημο και ήρθε ο τσαλαπετεινός να μας το πει πως πλησιάζεις.

– Παράξενα όλα αυτά, μα όμορφα ακούγονται, μεταφράστρια. Θα πάμε μαζί στο μέρος που θέλεις, σ' ευχαριστώ.

– Μη μ' ευχαριστείς συνέχεια, δεν χρειάζεται, δε μου οφείλεις τίποτε. Όσο θέλεις να είσαι εδώ, δεν χρειάζεται παρά να μπεις στην καρδιά αυτής της πόλης· αρκετά όμως με τις φλυαρίες, πάμε.

Την ακολούθησα. Δεν προχωρήσαμε μακριά. Με υποδέχτηκε μια παρέα από άνδρες και γυναίκες που κάθονταν και τραγουδούσαν. Τα τραγούδια τους ήταν παράξενα, οι ίδιοι έμοιαζαν με αρχαίους ποιητές ή φιλοσόφους. Αλλά δεν είχαν υπηρέτες και δούλους, δεν είχαν γυναίκες να τους υπηρετούν. Κανένας δεν υπηρετούσε κανέναν, όπως θα καταλάβαινα μετά. Αλλού ήταν το νόημα της ζωής που είχα κάνει ως τώρα. Στ' όνειρό μου, που μάλλον δεν ήταν όνειρο, άκουγα όλα όσα μου έλεγαν στο τραγούδι και απαντούσα και εγώ τραγουδιστά. Καταλαβαινόμασταν με μια γλώσσα που δεν χρειαζόταν μετάφραση. Ήμασταν μαζί με αυτούς τους ανθρώπους, όσο το σώμα μου ξεκουραζόταν. Με ξενάγησαν στο μέρος, που δεν είχε αρχή και τέλος· εκεί που κάτι τελείωνε άρχιζε πάλι, αλλά δεν ήταν λαβύρινθος. Ήταν ένα μέρος που δεν ανησυχούσες μη χαθείς, δε σου 'κρυβε παγίδες. Η έξοδος ήταν μπροστά σου.

Κάποια στιγμή μέσα στο όνειρο ονειρεύτηκα ότι ξάπλωσα στο ίδιο μέρος που είχα ξαπλώσει και πριν με πάρει ο

για να προσεγγίσω αυτό το μέρος. Έπρεπε να τους ενημερώσω εγκαίρως ότι ο άρχοντας του κόσμου, με την άγρυπνη μηχανή του είχε εντοπίσει την πόλη των αναχωρητών και όφειλε σύμφωνα με τις διεθνείς συνθήκες να δείξει καλή θέληση και να τους προειδοποιήσει ότι το μέρος τους έπρεπε να καταστραφεί. Και αυτό γιατί του ανήκε και το χρειαζόταν για να επεκτείνει την οδό της καύσης. Η οδός της καύσης ήταν ένας παγκόσμιος δρόμος που ένωνε τις ενεργειακές κοιτίδες και πηγές με τους προορισμούς τους, όπου θα διοχετευόταν και θα αναλισκόταν η ενέργεια που έτρεφε τις μηχανές.

Στην πραγματικότητα, ο δρόμος αυτός μπορούσε να περάσει και από αλλού, παρακάμπτοντας την χώρα των αναχωρητών. Αλλά ο άρχοντας σκέφτηκε ότι θα ήταν καλή ευκαιρία να τελειώνει και μαζί τους μια και καλή. Τώρα πια σκέφτομαι πως οι άρχοντες κατοικούν στην πόλη των τυφλών. Ξέρουν τόσο καλά τον κόσμο της ελευθερίας, που με μανία πολεμούν, τον παρακολουθούν τόσο στενά, αλλά επιλέγουν με κάθε τρόπο να στέκουν απέναντί του.

Όταν ξεκίνησα, ήμουν σίγουρος για όσα έπρεπε να μεταφέρω στους πολίτες. Το μήνυμα ήταν σαφές: έπρεπε να φύγουν το συντομότερο. Και 'μένα η αμοιβή μου θα ήταν τόσο καλή, ώστε να εξασφαλίσω τους δικούς μου και να κάνω ό,τι ήθελα. Το τι ήθελα τότε πριν φύγω, τώρα το έχω σχεδόν ξεχάσει. Ήθελα κυρίως ένα μαγαζί, για να εξασφαλιστώ. Μα τώρα όλα αυτά...

Ο δρόμος, ο δρόμος ήταν αυτός που μετέτρεψε τη ζωή μου, δηλαδή εμένα σε άλλον άνθρωπο. Αυτοί που βρήκα μπορεί να μην ήταν οι ίδιοι αν είχα μεγαλώσει μαζί τους μια ζωή. Πολλές φορές οι άνθρωποι, καθώς λένε, φανερώνουν περισσότερα στους ξένους και τους περαστικούς παρά στους δικούς τους ανθρώπους. Σαν εκείνο το παραμύθι με τα αυτιά γαϊδάρου που είχε ο βασιλιάς. Ήμουν και 'γώ ο άνεμος που μετέφερε τα μυστικά τους πέρα μακριά από τον τόπο τους και έφερα τον πόνο τους σαν άλλο ρούχο. Άλλη φορά αγγελιαφόρος του κόσμου όλου δεν είχα υπάρξει, πριν ήμουν ένας απλός ταχυδρόμος, που είχε χάσει τη δουλειά του. Μα αυτή η τιμή που μου έγινε σε συνδυασμό με τα χρήματα γέμισε με νόημα την κούφια ως τότε ζωή μου. Το παράξενο ήταν ότι το μήνυμα άλλαζε νόημα, όσο πλησίαζα στον προορισμό μου, σαν το ίδιο το μήνυμα να είναι αυτό που φέρει εμένα. Κάθε φορά που ανασυγκροτούσα το μήνυμα στο μυαλό μου, κάνοντας πρόβες πώς θα το πω, έβαζα κι άλλες λέξεις. Στην αρχή, για να το πω πιο ευγενικά ή πιο υποφερτά, δεν ξέρω. Μετά, δίσταζα κιόλας. Σκεφτόμουν μήπως έβρισκα μπροστά μου τίποτε πολεμιστές, έναν ολάκερο στρατό, που θα με σκότωνε, ακούγοντας αυτό που είχα να πω.

Έτσι, έκανα δοκιμές. Σας μεταφέρω το μήνυμα του άρχοντα του κόσμου, μη λιθοβολείτε τον αγγελιαφόρο. Σας

είμαι 'γώ...

του εδώ, όπως όλα δείχνουν. Δεν έχει σημασία τώρα τίποτε άλλο, παρά να ξεκουραστείς και να ευχαριστηθείς, μετά θα βρούμε την κατάλληλη στιγμή να μας αφηγηθείς πώς έφτασες εδώ και τι ζητάς.

– Σ' ευχαριστώ, ξένη, πώς είναι το όνομά σου;

– Δεν έχω όνομα, κανείς μας δεν έχει. Καθένας κάνει ό,τι μπορεί καλύτερα κάθε φορά και έτσι τον φωνάζουν, ανάλογα με αυτά που κάνει. Εμένα αυτό τον καιρό με λένε μεταφράστρια, γιατί μελετώ τα κείμενα και αναζητώ τις αφηγήσεις των ανθρώπων για τον κόσμο. Έτσι φαντάστηκα ότι θα είχες όπλο. Το είδα σε έναν αρχαίο πάπυρο. Σε περιμέναμε, ακούσαμε τα βήματά σου στην έρημο και ήρθε ο τσαλαπετεινός να μας το πει πως πλησιάζεις.

– Παράξενα όλα αυτά, μα όμορφα ακούγονται, μεταφράστρια. Θα πάμε μαζί στο μέρος που θέλεις, σ' ευχαριστώ.

– Μη μ' ευχαριστείς συνέχεια, δεν χρειάζεται, δε μου οφείλεις τίποτε. Όσο θέλεις να είσαι εδώ, δεν χρειάζεται παρά να μπεις στην καρδιά αυτής της πόλης· αρκετά όμως με τις φλυαρίες, πάμε.

Την ακολούθησα. Δεν προχωρήσαμε μακριά. Με υποδέχτηκε μια παρέα από άνδρες και γυναίκες που κάθονταν και τραγουδούσαν. Τα τραγούδια τους ήταν παράξενα, οι ίδιοι έμοιαζαν με αρχαίους ποιητές ή φιλοσόφους. Αλλά δεν είχαν υπηρέτες και δούλους, δεν είχαν γυναίκες να τους υπηρετούν. Κανένας δεν υπηρετούσε κανέναν, όπως θα καταλάβαινα μετά. Αλλού ήταν το νόημα της ζωής τους, αν μπορούμε να πούμε ότι αυτό υπάρχει. Μου έκαναν νεύμα να καθίσω. Η μεταφράστρια μού 'δειξε έναν καταρράκτη, πλησιάσαμε. Το νερό ήταν χλιαρό. Μπήκα και καθαρίστηκα. Μου έδωσε ρούχα να φορέσω, χιτώνες απλούς σαν τους δικούς τους και βαμβακερά παπούτσια, απαλά και σωτήρια για τα κουρασμένα πόδια μου. Με πλησίασε ο γιατρευτής και μου άλειψε, με ένα λάδι που μύριζε όμορφα, το σώμα και τα πόδια.

Ένιωσα πολύ καλύτερα. Ακούγοντας το τραγούδι τους, ξάπλωσα κι ηρέμησα. Τα λόγια παράξενα. Σα να συνομιλούσαν ή να έλεγαν φωναχτά τις σκέψεις τους με ένα τραγούδι. Δεν τα καταλάβαινα όλα, μα ένιωθα ήρεμα. Ξάπλωσα σε ένα ωραίο παχύ στρώμα από άχυρα και αποκοιμήθηκα. Ήταν ο πιο ωραίος ύπνος. Δεν ήταν σαν τους ύπνους που είχα κάνει ως τώρα. Στ' όνειρό μου, που μάλλον δεν ήταν όνειρο, άκουγα όλα όσα μου έλεγαν στο τραγούδι και απαντούσα και εγώ τραγουδιστά. Καταλαβαινόμασταν με μια γλώσσα που δεν χρειαζόταν μετάφραση. Ήμασταν μαζί με αυτούς τους ανθρώπους, όσο το σώμα μου ξεκουραζόταν. Με ξενάγησαν στο μέρος, που δεν είχε αρχή και τέλος· εκεί που κάτι τελείωνε άρχιζε πάλι, αλλά δεν ήταν λαβύρινθος. Ήταν ένα μέρος που δεν ανησυχούσες μη χαθείς, δε σου 'κρυβε παγίδες. Η έξοδος ήταν μπροστά σου.

Κάποια στιγμή μέσα στο όνειρο ονειρεύτηκα ότι ξάπλωσα στο ίδιο μέρος που είχα ξαπλώσει και πριν με πάρει ο

ύπνος. Ξαφνικά, χωρίς να ξέρω πια αν ήμουν στον ξύπνιο ή στο όνειρο είπα: «Εγώ είμαι το μήνυμα». Το τραγούδι σταμάτησε, όλοι με κοιτούσαν σοβαροί, αλλά όχι θλιμμένοι ούτε θυμωμένοι, ούτε χαρούμενοι· απλώς με κοιτούσαν. Σα να παραλήφθηκαν οι αντιδράσεις τους. Αν ήμουν στο μυαλό τους θα έλεγα ότι ήταν ήρεμοι, αλλά δεν ήμουν. Τους κοιτούσα και δεν ήξερα αν είχαν συμβεί όλα όσα περιέγραψα. Και αν τα ονειρεύτηκα; Αλλά πάλι· κι αν όσα ονειρεύτηκα συνέβησαν; Και αν... Γιατί τους το 'πα αυτό; Αυτό ήταν το μήνυμα; Όχι, στην αρχή.

Στο μακρύ δρόμο, μέχρι να φτάσω ως εδώ, συνάντησα πολλούς, έπαθα ακόμη

φλών. Ξέρουν τόσο καλά τον κόσμο της ελευθερίας, που με μανία πολεμούν, τον παρακολουθούν τόσο στενά, αλλά επιλέγουν με κάθε τρόπο να στέκουν απέναντί του.

Όταν ξεκίνησα, ήμουν σίγουρος για όσα έπρεπε να μεταφέρω στους πολίτες. Το μήνυμα ήταν σαφές: έπρεπε να φύγουν το συντομότερο. Και 'μένα η αμοιβή μου θα ήταν τόσο καλή, ώστε να εξασφαλίσω τους δικούς μου και να κάνω ό,τι ήθελα. Το τι ήθελα τότε πριν φύγω, τώρα το έχω σχεδόν ξεχάσει. Ήθελα κυρίως ένα μαγαζί, για να εξασφαλιστώ. Μα τώρα όλα αυτά...

Ο δρόμος, ο δρόμος ήταν αυτός που μετέτρεψε τη ζωή μου, δηλαδή εμένα σε άλλον άνθρωπο. Αυτοί που βρήκα μπορεί να μην ήταν οι ίδιοι αν είχα μεγαλώσει μαζί τους μια ζωή. Πολλές φορές οι άνθρωποι, καθώς λένε, φανερώνουν περισσότερα στους ξένους και τους περαστικούς παρά στους δικούς τους ανθρώπους. Σαν εκείνο το παραμύθι με τα αυτιά γαϊδάρου που είχε ο βασιλιάς. Ήμουν και 'γώ ο άνεμος που μετέφερε τα μυστικά τους πέρα μακριά από τον τόπο τους και έφερα τον πόνο τους σαν άλλο ρούχο. Άλλη φορά αγγελιαφόρος του κόσμου όλου δεν είχα υπάρξει, πριν ήμουν ένας απλός ταχυδρόμος, που είχε χάσει τη δουλειά του. Μα αυτή η τιμή που μου έγινε σε συνδυασμό με τα χρήματα γέμισε με νόημα την κούφια ως τότε ζωή μου. Το παράξενο ήταν ότι το μήνυμα άλλαζε νόημα, όσο πλησίαζα στον προορισμό μου, σαν το ίδιο το μήνυμα να είναι αυτό που φέρει εμένα. Κάθε φορά που ανασυγκροτούσα το μήνυμα στο μυαλό μου, κάνοντας πρόβες πώς θα το πω, έβαζα κι άλλες λέξεις. Στην αρχή, για να το πω πιο ευγενικά ή πιο υποφερτά, δεν ξέρω. Μετά, δίσταζα κιόλας. Σκεφτόμουν μήπως έβρισκα μπροστά μου τίποτε πολεμιστές, έναν ολάκερο στρατό, που θα με σκότωνε, ακούγοντας αυτό που είχα να πω.

Έτσι, έκανα δοκιμές. Σας μεταφέρω το μήνυμα του άρχοντα του κόσμου, μη λιθοβολείτε τον αγγελιαφόρο. Σας φέρνω μια προειδοποίηση, δεν ήρθα για το κακό σας, θα μπορούσατε να μεταφερθείτε κάπου αλλού, ο άρχοντάς μου σας προσφέρει υλικές αποζημιώσεις για όσα θα υποστείτε...

Την σκέψη μου διέκοψε το ένα από τα επτά παιδιά της οικογένειας που με είχε φιλοξενήσει σε μια από τις στάσεις μου.

– Αυτός ο παγκόσμιος άρχοντας που λες, που βρίσκεται; Γιατί εμείς δεν τον ξέρουμε; Δεν τον έχουμε δει ποτέ.

– Γιατί μένετε μακριά από το κέντρο. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχει, αυτός αποφασίζει για όλα.

– Και 'γώ, δηλαδή, έχω αυτόν για άρχοντά μου;

– Φυσικά και τον έχεις, δεν χωράει αμφιβολία, όλοι τον έχουμε: και οι γονείς σου και οι παππούδες σου και τα παιδιά που θα κάνεις.

– Είναι δηλαδή αιώνιος;

– Ναι, κατά κάποιον τρόπο είναι αιώνιος. Δεν μπορώ να στο εξηγήσω ακριβώς...

– Εσύ τον έχεις δει; Με τα ίδια σου τα μάτια;

– Όχι, όχι, από κοντά δεν τον έχω δει ποτέ. Τον έχω δει σε εικόνες. Οι αξιωματούχοι του μου μετέφεραν το μήνυμα που τώρα μεταφέρω εγώ. Ο αποστολέας του μ' ενημέρωσε: ο άρχοντας δεν ασχολείται με τέτοιες λεπτομέ-

– Παράξενα όλα αυτά, μα όμορφα ακούγονται, μεταφράστρια. Θα πάμε μαζί στο μέρος που θέλεις, σ' ευχαριστώ.

– Μη μ' ευχαριστείς συνέχεια, δεν χρειάζεται, δε μου οφείλεις τίποτε. Όσο θέλεις να είσαι εδώ, δεν χρειάζεται παρά να μπεις στην καρδιά αυτής της πόλης· αρκετά όμως με τις φλυαρίες, πάμε.

Την ακολούθησα. Δεν προχωρήσαμε μακριά. Με υποδέχτηκε μια παρέα από άνδρες και γυναίκες που κάθονταν και τραγουδούσαν. Τα τραγούδια τους ήταν παράξενα, οι ίδιοι έμοιαζαν με αρχαίους ποιητές ή φιλοσόφους. Αλλά δεν είχαν υπηρέτες και δούλους, δεν είχαν γυναίκες να τους υπηρετούν. Κανένας δεν υπηρετούσε κανέναν, όπως θα καταλάβαινα μετά. Αλλού ήταν το νόημα της ζωής τους, αν μπορούμε να πούμε ότι αυτό υπάρχει. Μου έκαναν νεύμα να καθίσω. Η μεταφράστρια μού 'δειξε έναν καταρράκτη, πλησιάσαμε. Το νερό ήταν χλιαρό. Μπήκα και καθαρίστηκα. Μου έδωσε ρούχα να φορέσω, χιτώνες απλούς σαν τους δικούς τους και βαμβακερά παπούτσια, απαλά και σωτήρια για τα κουρασμένα πόδια μου. Με πλησίασε ο γιατρευτής και μου άλειψε, με ένα λάδι που μύριζε όμορφα, το σώμα και τα πόδια.

Ένιωσα πολύ καλύτερα. Ακούγοντας το τραγούδι τους, ξάπλωσα κι ηρέμησα. Τα λόγια παράξενα. Σα να συνομιλούσαν ή να έλεγαν φωναχτά τις σκέψεις τους με ένα τραγούδι. Δεν τα καταλάβαινα όλα, μα ένιωθα ήρεμα. Ξάπλωσα σε ένα ωραίο παχύ στρώμα από άχυρα και αποκοιμήθηκα. Ήταν ο πιο ωραίος ύπνος. Δεν ήταν σαν τους ύπνους ύπνος. Ξαφνικά, χωρίς να ξέρω πια αν ήμουν στον ξύπνιο ή στο όνειρο είπα: «Εγώ είμαι το μήνυμα». Το τραγούδι σταμάτησε, όλοι με κοιτούσαν σοβαροί, αλλά όχι θλιμμένοι ούτε θυμωμένοι, ούτε χαρούμενοι· απλώς με κοιτούσαν. Σα να παραλήφθηκαν οι αντιδράσεις τους. Αν ήμουν στο μυαλό τους θα έλεγα ότι ήταν ήρεμοι, αλλά δεν ήμουν. Τους κοιτούσα και δεν ήξερα αν είχαν συμβεί όλα όσα περιέγραψα. Και αν τα ονειρεύτηκα; Αλλά πάλι· κι αν όσα ονειρεύτηκα συνέβησαν; Και αν... Γιατί τους το 'πα αυτό; Αυτό ήταν το μήνυμα; Όχι, στην αρχή.

Στο μακρύ δρόμο, μέχρι να φτάσω ως εδώ, συνάντησα πολλούς, έπαθα ακόμη περισσότερα, χωρίς να είναι λιγότερα αυτά που με παραξένεψαν. Σκεφτόμουν διαρκώς, όταν ξαπόσταινα να κοιμηθώ, μα και όταν περπατούσα, ότι δε θα με πίστευαν για όσα θα τους έλεγα. Το μήνυμα που είχα στο μυαλό μου, μου έδωσε εντολή να το μεταφέρω ο βασιλιάς του κόσμου. Με διέταξε να φτάσω πάση θυσία εκεί, να μη λυπηθώ κόπους και χρήμα, πάρξει, πριν ήμουν ένας απλός ταχυδρόμος, που είχε χάσει τη δουλειά του. Μα αυτή η τιμή που μου έγινε σε συνδυασμό με τα χρήματα γέμισε με νόημα την κούφια ως τότε ζωή μου. Το παράξενο ήταν ότι το μήνυμα άλλαζε νόημα, όσο πλησίαζα στον προορισμό μου, σαν το ίδιο το μήνυμα να είναι αυτό που φέρει εμένα. Κάθε φορά που ανασυγκροτούσα το μήνυμα στο μυαλό μου, κάνοντας πρόβες πώς θα το πω, έβαζα κι άλλες λέξεις. Στην αρχή, για να το πω πιο ευγενικά ή πιο υποφερτά, δεν ξέρω. Μετά, δίσταζα κιόλας. Σκεφτόμουν μήπως έβρισκα μπροστά μου τίποτε πολεμιστές, έναν ολάκερο στρατό, που θα με σκότωνε, ακούγοντας αυτό που είχα να πω.

Έτσι, έκανα δοκιμές. Σας μεταφέρω το μήνυμα του άρχοντα του κόσμου, μη λιθοβολείτε τον αγγελιαφόρο. Σας φέρνω μια προειδοποίηση, δεν ήρθα για το κακό σας, θα μπορούσατε να μεταφερθείτε κάπου αλλού, ο άρχοντάς μου σας προσφέρει υλικές αποζημιώσεις για όσα θα υποστείτε...

Την σκέψη μου διέκοψε το ένα από τα επτά παιδιά της οικογένειας που με είχε φιλοξενήσει σε μια από τις στάσεις μου.

– Αυτός ο παγκόσμιος άρχοντας που λες, που βρίσκεται; Γιατί εμείς δεν τον ξέρουμε; Δεν τον έχουμε δει ποτέ.

– Γιατί μένετε μακριά από το κέντρο. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχει, αυτός αποφασίζει για όλα.

– Και 'γώ, δηλαδή, έχω αυτόν για άρχοντά μου;

– Φυσικά και τον έχεις, δεν χωράει αμφιβολία, όλοι τον έχουμε: και οι γονείς σου και οι παππούδες σου και τα παιδιά που θα κάνεις.

– Είναι δηλαδή αιώνιος;

– Ναι, κατά κάποιον τρόπο είναι αιώνιος. Δεν μπορώ να στο εξηγήσω ακριβώς...

– Εσύ τον έχεις δει; Με τα ίδια σου τα μάτια;

– Όχι, όχι, από κοντά δεν τον έχω δει ποτέ. Τον έχω δει σε εικόνες. Οι αξιωματούχοι του μου μετέφεραν το μήνυμα που τώρα μεταφέρω εγώ. Ο αποστολέας του μ' ενημέρωσε· ο άρχοντας δεν ασχολείται με τέτοιες λεπτομέρειες.

– Γιατί;

– Τι γιατί;

– Γιατί δεν τον έχεις δει; Πώς γίνεται να πιστεύεις σε αυτόν και να μην τον έχεις δει;

– Χμ...ε...χε... η πίστη είναι διαφορετικό πράγμα, δεν καταλαβαίνεις. Είναι ζήτημα υπακοής. Εγώ, άλλωστε, ένας απλός υπήκοος είμαι. Και συ το ίδιο...

– Α, εγώ δεν είμαι αυτό που λες και δεν πιστεύω σε αυτό τον άρχοντά σου και ας λέει...

– ΣΣΤ... μπορεί να σε ακούσει, τα πάντα μπορεί να ακούσει... μπορεί να μας παρακολουθεί...

συνέχεια στη σελίδα 10

συνέχεια από τη σελίδα 9

– Τι χαζομάρες είναι αυτές που λες; Που ζείτε εσείς εκεί; Τι δυστυχία! Εγώ δεν είμαι αυτό με την υπακοή που λες. Δεν το κάνω... όχι... με τίποτε σου λέω, δεν τον υπακούω. Κανέναν δηλαδή, ας μην το παίρνει προσωπικά ο κυρ-άρχοντας. Κανέναν δεν υπακούω, ούτε τους γονείς μου που τους ξέρω, πόσο μάλλον αυτόν τον άγνωστο. Και οι γονείς μου για αυτόν δεν ξέρουν μάλλον και πολλά, γιατί δε μου είπαν τίποτα. Πάντως, για να καταλάβεις, εγώ έπρεπε να κοιμάμαι προ πολλού, αλλά δεν τους ακούω, γιατί δεν έχω ύπνο. Δεν γίνεται να κοιμηθείς, άμα σου πει κάποιος κοιμήσου, δε γίνεται αυτό. Δε γίνεται, σου λέω...

– Καλά, όταν θα μεγαλώσεις, θα μάθεις. Τελοσπάντων, το μήνυμα είναι η δουλειά μου να το μεταφέρω και θα το μεταφέρω. Άσε με ήσυχο να κάνω τις πρόβες μου.

– Καλά, είσαι παράξενος ξένε, δε σε καταλαβαίνω και πολύ, κάνε ό,τι κάνεις, εγώ δε θα χάσω άλλο χρόνο μαζί σου. Γεια σου.

Χάθηκε στο σκοτάδι το παιδί, μα εγώ βυθίστηκα σε σκέψεις. Αυτή ήταν η δουλειά μου, ναι, αλλά αυτό πώς ήταν δυνατόν, πώς γινόταν να μην τον ξέρει κανείς τον άρχοντα; Παράξενα πράγματα, σκεφτόμουν διαρκώς. Θράσος που το 'χει τούτο το παιδί ν' αψηφά τις εντολές... τί ανόητοι οι γονείς του να μην το έχουν συμμαζέψει· θα τους μιλούσα το πρωί.

Είχα οργιστεί με το παιδί και τη συμπεριφορά του, θεωρούσα ότι ήταν ζήτημα κακής ανατροφής. Συνέχισα την πορεία μου για αρκετές μέρες, κάνοντας φανταστικούς διαλόγους μαζί του και με τη σκέψη τι θα του έλεγα, αν συνεχίζαμε να μιλάμε. Ανέσυρα διάφορα επιχειρήματα για το κοινό καλό και το χρέος τού καθένα απέναντι στην ανθρωπότητα, αλλά δεν είχα σοβαρό αντίλογο από την αφεντιά μου.

Μετά από τους επόμενους ενδιάμεσους σταθμούς συνάντησα ένα χωριό που οι κάτοικοί του ήταν καθηλωμένοι στο ίδιο μέρος για τόσους πολλούς αιώνες και χιλιετίες που κανείς δεν ήξερε να πει πότε δημιουργήθηκε για πρώτη φορά. Ίσως, είπαν κάποιοι, να ήταν εκεί για πάντα, αν κάτι σήμαινε αυτό. Οι δρόμοι της πόλης αυτής ήταν φτιαγμένοι από χονδρό αλάτι, που είχε τόσο συμπιεστεί και πατηθεί, ώστε δημιούργησε τεράστιες πλάκες, συμπαγείς και σταθερές, δυνατές να σηκώσουν και άμαξες ακόμη.

Έμεινα λίγες μέρες εκεί. Φιλόξενοι άνθρωποι και σεβάστηκαν τόσο το έργο μου, που με έκαναν να νιώσω άβολα. Με θεωρούσαν ιερό πρόσωπο σχεδόν και ήξεραν βέβαια τον αυτοκράτορά μας και πόσο παντοκράτορας ήταν. Τόση βεβαιότητα με έβαλε σε σκέψεις, μήπως με κορόιδευαν, ήθελαν να φανούν καλοί; Ήταν πράγματι καλοί; Υπήρχε κάποια παγίδα; Ήμουν μπερδεμένος, αλλά η θερμή φιλοξενία τους με συγκίνησε και έμεινα λίγες μέρες παρα-

Και ο ποιητής:

– Ας μην κουράζουμε άλλο τον άνθρωπο, Τον άνθρωπο αν θέλετε. Ήρθε η ώρα να τον χαιρετίσουμε.

Από ότι κατάλαβα ο ποιητής είχε βαρυσήμαντο λόγο, μετρούσαν πιο πολύ όσα πρότεινε αυτός κατά έναν τρόπο. Οι άλλοι τον σέβονταν και τον άκουγαν περισσότερο. Ήταν κάτι σαν δήμαρχος. Πράγματι, με χαιρέτησαν την κατάλληλη στιγμή, όταν το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει από όλα αυτά που με έκαναν ήρωα μιας πράξης που δεν καταλάβαινα. Ήμουν ένας προλετάριος της ποίησης...

Με το κεφάλι να προσπαθεί να παραμείνει στη θέση του συνέχισα την πορεία μου. Συνέχισα για μέρες· με τις προμήθειες των λογοτεχνών, είχα το περιθώριο να το κάνω. Μα πριν χάσω τελείως από τα μάτια μου την πόλη ετούτη, γύρισα και την κοίταξα· ίσα που φαινόταν. Και τότε κατάλαβα· η πόλη ήταν χτισμένη μέσα στο κεφάλι της γυναίκας του Λωτ. Έβλεπα ξεκάθαρα το χάσκον μάτι να μην μπορεί πια να δει, να είναι κενό, ένα μαύρο χάος που πιο πολύ ακόμη κοίταζε τον κόσμο. Τώρα το βλέμμα της ήταν πιο επίμονο, πιο συμπαγές.

Πέρασα και την πόλη του άλατος, βάδισα κοιλάδες και βοσκοτόπια. Για κάποιες μέρες δε μίλησα και δε μου μίλησαν. Το μυαλό μου ζητούσε να καθαρίσει από τις λέξεις. Τι εννοούσαν όλοι αυτοί, όταν μου είπαν ότι είμαι τραγικός ήρωας; Ότι μπορεί αυτό το μήνυμα να είναι το τέλος μου; Κι εκείνο το παιδί το αυθάδες; Μήπως είπε την αλήθεια; Μήπως αυτό το μήνυμα δεν αξίζει τίποτε; Μήπως δεν είναι τόσο σημαντικός αυτός ο άρχοντας; Τρόμαξα και μόνο που έθεσα το ερώτημα. Μέσα μου τόσο απειλητικό, που φοβήθηκα μήπως με ακούσει κανείς, μήπως κατά λάθος την ξεστόμισα και δεν τη σκέφτηκα απλώς αυτή την αμφιβολία, που με περιέβαλλε σαν αρρώστια. Κι αν μ' άκουσε κανείς; Κι αν του το προλάβει; Κι αν καταγράφηκε η σκέψη μου από κανέναν δορυφόρο του; Κι αν ήδη με κυνηγούν;

Το φεγγάρι αμείλικτο από πάνω μου, με κοιτούσε και πρόδιδε τα μυστικά μου. Το μυαλό μου μια σβούρα που γυρίζει και δεν ήξερα που θα προσγειωθεί. Πού ήταν τελικά αυτός ο άρχοντας; Που ήμουν εγώ; Ήμουν υπήκοος; Ήμουν υπάκουος; Ποιος ήμουν τελοσπάντων; Δεν ήξερα· ανυπομονούσα να περάσει αυτή η νύχτα που με ανακάτευε σαν κουτάλι, με γυρνούσε και με βροντούσε χάμω. Ανυπομονούσα να περάσω τη ζωή μου κάπου αλλού. Όχι στους δρόμους. Να επιστρέψω με την αμοιβή στην οικογένειά μου και να σταθεροποιηθώ, να γαντζωθώ από μια κοινωνία, εκείνη που ήξερα. Δεν ήμουν αντικοινωνικός, ήμουν εξωκοινωνικός τώρα πια. Περιδιαβάζω μα δε διαβάζω τη ζωή έτσι. Κάτι μου συμβαίνει. Φοβάμαι μην κόλλησα καμιά αρρώστια της ερήμου· καλύτερα να βρω έναν τρόπο να ηρεμήσω. Θα πιω λίγη στάλα.

ύπνησε μετά από μια νύχτα δίχως όνειρα, καθώς τα τζάμια του διαμερίσματός του γίνονταν διάφανα σιγά σιγά αφήνοντας να περάσουν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου την προκαθορισμένη ώρα: 7:00 το πρωί. «Just a perfect day»... Η μουσική του Lou Reed απλώθηκε στο δωμάτιο από τον έξυπνο player που αποφάσισε για την κατάλληλη μουσική καλωσορίσματος μιας ακόμη ημέρας, με ευριστικούς αλγορίθμους βάσει της μουσικής που άκουγε μόλις το προηγούμενο βράδυ. Τεντώθηκε προς στιγμήν μέχρι ν' αποφασίσει να σηκωθεί ακούγοντας τον μελωδικό ήχο της καφετιέρας που τον ειδοποιούσε για τον καφέ του, που τον περίμενε ζεστός. Δεν είχε καιρό για χάσιμο.

Ο Γιάννης ζούσε σ' ένα έξυπνο διαμέρισμα, έξυπνων συσκευών, συνδεδεμένων με το διαδίκτυο και οι οποίες συνεργάζονταν μεταξύ τους αλλά και με εξωτερικές διαδικτυακές υπηρεσίες στις οποίες είχε γραφτεί ως συνδρομητής βάσει ευτελούς τιμήματος. Η καφετιέρα είχε μάθει να κάνει τον τέλειο καφέ στις τέλειες αναλογίες και την τέλεια θερμοκρασία που του άρεσε. Επίσης, παρακολουθούσε τα αποθέματα καφέ στην ενσωματωμένη αποθήκη της που μόλις έφταναν σε ένα επικίνδυνα χαμηλό όριο ειδοποιούσε μέσω διαδικτύου την εταιρική υπηρεσία ανανέωσης αποθεμάτων της «Supply Experts S.A.». Παρομοίως και η τοστιέρα που μόλις είχε παράγει ένα αχνιστό αμφίψωμο, ψημένο ακριβώς στο βαθμό που του άρεσε (ακριβώς για 1,23 λεπτά της ώρας). Εκείνη την ημέρα είχε αποφασίσει να παραγγείλει φρέσκα ψωμάκια (ολικής αλέσεως χωρίς ζάχαρη) για όλη την εβδομάδα. Το ψυγείο είχε κάνει το ίδιο πριν δύο ημέρες και τα καλούδια είχαν παραληφθεί εντός 20 λεπτών στο διαμέρισμα μέσω μη επανδρωμένου ιπτάμενου οχήματος (drone) μικρών πακέτων της «Supply Experts», καθοδηγούμενου στη διεύθυνσή του με GPS, με ταυτόχρονη χρέωση του τραπεζικού του λογαριασμού, εφ' όσον το ρευστό είχε καταργηθεί προ πολλού. Το ψυγείο έκανε τις παραγγελίες μέσω ενός προγράμματος ολοκληρωμένης δίαιτας για διαβητικούς (όπως ο Γιάννης) που είχε κατεβάσει από το διαδίκτυο από την υπηρεσία «Food & Health» του Παγκόσμιου Οργανισμού Τροφίμων. Ο Γιάννης που και που παρήγγελε και ορισμένα επιπλέον για τα οποία όμως το ψυγείο έδειχνε να διαφωνεί. Συχνά πυκνά η «Supply Experts», ελέγχοντας την παραγγελία μέσω προγραμμάτων έξυπνων πρακτόρων διασυνδεδεμένων με τα web services του συστήματος προδιαγραφών του ΠΟΕ και συσχετίζοντάς την με το καταγεγραμμένο ιστορικό των παραγγελιών του, έστελνε μηνύματα στην οθόνη του ψυγείου:

– Καλά, είσαι παράξενος ξένε, δε σε καταλαβαίνω και πολύ, κάνε ό,τι κάνεις, εγώ δε θα χάσω άλλο χρόνο μαζί σου. Γεια σου.

Χάθηκε στο σκοτάδι το παιδί, μα εγώ βυθίστηκα σε σκέψεις. Αυτή ήταν η δουλειά μου, ναι, αλλά αυτό πώς ήταν δυνατόν, πώς γινόταν να μην τον ξέρει κανείς τον άρχοντα; Παράξενα πράγματα, σκεφτόμουν διαρκώς. Θράσος που το 'χει τούτο το παιδί ν' αψηφά τις εντολές... τί ανόητοι οι γονείς του να μην το έχουν συμμαζέψει· θα τους μιλούσα το πρωί.

Είχα οργιστεί με το παιδί και τη συμπεριφορά του, θεωρούσα ότι ήταν ζήτημα κακής ανατροφής. Συνέχισα την πορεία μου για αρκετές μέρες, κάνοντας φανταστικούς διαλόγους μαζί του και με τη σκέψη τι θα του έλεγα, αν συνεχίζαμε να μιλάμε. Ανέσυρα διάφορα επιχειρήματα για το κοινό καλό και το χρέος τού καθένα απέναντι στην ανθρωπότητα, αλλά δεν είχα σοβαρό αντίλογο από την αφεντιά μου.

Μετά από τους επόμενους ενδιάμεσους σταθμούς συνάντησα ένα χωριό που οι κάτοικοί του ήταν καθηλωμένοι στο ίδιο μέρος για τόσους πολλούς αιώνες και χιλιετίες που κανείς δεν ήξερε να πει πότε δημιουργήθηκε για πρώτη φορά. Ίσως, είπαν κάποιοι, να ήταν εκεί για πάντα, αν κάτι σήμαινε αυτό. Οι δρόμοι της πόλης αυτής ήταν φτιαγμένοι από χονδρό αλάτι, που είχε τόσο συμπιεστεί και πατηθεί, ώστε δημιούργησε τεράστιες πλάκες, συμπαγείς και σταθερές, δυνατές να σηκώσουν και άμαξες ακόμη.

Έμεινα λίγες μέρες εκεί. Φιλόξενοι άνθρωποι και σεβάστηκαν τόσο το έργο μου, που με έκαναν να νιώσω άβολα. Με θεωρούσαν ιερό πρόσωπο σχεδόν και ήξεραν βέβαια τον αυτοκράτορά μας και πόσο παντοκράτορας ήταν. Τόση βεβαιότητα με έβαλε σε σκέψεις, μήπως με κοροϊδευαν, ήθελαν να φανούν καλοί; Ήταν πράγματι καλοί; Υπήρχε κάποια παγίδα; Ήμουν μπερδεμένος, αλλά η θερμή φιλοξενία τους με συγκίνησε και έμεινα λίγες μέρες παραπάνω από όσο υπολόγιζα. Μου φάνηκε αστείο στην αρχή· σε αυτή την πόλη μιλούσαν όλοι λογοτεχνικά κατά κάποιον τρόπο. Στο λόγο τους υπήρχε μονίμως ποίηση και μεταφορά, ρυθμός, παρομοίωση, συμβολισμοί και όλα τα σχετικά. Έτσι, και τα πιο απλά, τα πιο τετριμμένα γίνονταν ποιητικά. Για παράδειγμα, όταν προσπάθησα να εξηγήσω στους κατοίκους, που είχαν συγκεντρωθεί για να με τιμήσουν, τον σκοπό της αποστολής μου (δηλαδή να παραδώσω το μήνυμα και λοιπά και λοιπά), εκείνοι δεν ήταν σε θέση να δεχτούν πώς γίνεται να μην υπάρχει και ένας συμβολισμός σε αυτή μου την πράξη. Ο φούρναρης είπε:

– Ο αγγελιαφόρος που θυσιάζεται για να παραδώσει το μήνυμα στο διηνεκές, ένα μήνυμα που όλη η ανθρωπότητα ξέρει ότι θα πρέπει να πενθήσει για αυτό: ο θάνατος όχι ενός ανθρώπου, αλλά του ανθρώπου και του κοσμοειδώλου του.

– Όχι, δεν καταλάβατε... νομίζω πως είμαι ένας απλός εκτελεστής, που θα ανταμειφθεί για την πράξη του...

Τότε η ράφτρα:

– Ναι, αυτό σας καθιστά τραγικό άνθρωπο, σας φέρνει αντιμέτωπο με το χρέος να είστε αξιωματούχος της εξουσίας, ενώ μέσα σας σπαράσσεται ένας κόσμος, το σύμπαν

λαβα· η πόλη ήταν χτισμένη μέσα στο κεφάλι της γυναίκας του Λωτ. Έβλεπα ξεκάθαρα το χάσκον μάτι να μην μπορεί πια να δει, να είναι κενό, ένα μαύρο χάος που πιο πολύ ακόμη κοίταζε τον κόσμο. Τώρα το βλέμμα της ήταν πιο επίμονο, πιο συμπαγές.

Πέρασα και την πόλη του άλατος, βάδισα κοιλάδες και βοσκοτόπια. Για κάποιες μέρες δε μίλησα και δε μου μίλησαν. Το μυαλό μου ζητούσε να καθαρίσει από τις λέξεις. Τι εννοούσαν όλοι αυτοί, όταν μου είπαν ότι είμαι τραγικός ήρωας; Ότι μπορεί αυτό το μήνυμα να είναι το τέλος μου; Κι εκείνο το παιδί το αυθάδες; Μήπως είπε την αλήθεια; Μήπως αυτό το μήνυμα δεν αξίζει τίποτε; Μήπως δεν είναι τόσο σημαντικός αυτός ο άρχοντας; Τρόμαξα και μόνο που έθεσα το ερώτημα. Μέσα μου τόσο απειλητικό, που φοβήθηκα μήπως με ακούσει κανείς, μήπως κατά λάθος την ξεστόμισα και δεν τη σκέφτηκα απλώς αυτή την αμφιβολία, που με περιέβαλλε σαν αρρώστια. Κι αν μ' άκουσε κανείς; Κι αν του το προλάβει; Κι αν καταγράφηκε η σκέψη μου από κανέναν δορυφόρο του; Κι αν ήδη με κυνηγούν;

Το φεγγάρι αμείλικτο από πάνω μου, με κοιτούσε και πρόδιδε τα μυστικά μου. Το μυαλό μου μια σβούρα που γυρίζει και δεν ήξερα που θα προσγειωθεί. Πού ήταν τελικά αυτός ο άρχοντας; Που ήμουν εγώ; Ήμουν υπήκοος; Ήμουν υπάκουος; Ποιος ήμουν τελοσπάντων; Δεν ήξερα· ανυπομονούσα να περάσει αυτή η νύχτα που με ανακάτευε σαν κουτάλι, με γυρνούσε και με βροντούσε χάμω. Ανυπομονούσα να περάσω τη ζωή μου κάπου αλλού. Όχι στους δρόμους. Να επιστρέψω με την αμοιβή στην οικογένειά μου και να σταθεροποιηθώ, να γαντζωθώ από μια κοινωνία, εκείνη που ήξερα. Δεν ήμουν αντικοινωνικός, ήμουν εξωκοινωνικός τώρα πια. Περιδιαβάζω μα δε διαβάζω τη ζωή έτσι. Κάτι μου συμβαίνει. Φοβάμαι μην κόλλησα καμιά αρρώστια της ερήμου· καλύτερα να βρω έναν τρόπο να ηρεμήσω. Θα πιω λίγη στάλα.

Ξημέρωσα σε μια έρημη μέρα. Ο ήλιος τώρα καυτερός, έτσουζε. Έπρεπε να προχωρήσω. Μέχρι να βρω την επόμενη πόλη. Ποιος ήμουν, είχα ξεχάσει από τη νύχτα και το αλκοόλ. Συνέχιζα και συνέχιζα. Θα έβρισκα άλλους. Κι άλλους. Μέχρι να φτάσω στην τοιχισμένη πόλη. Το ταξίδι αργό, βαρύ, ξένο. Γύρισα και γύρισα, πυξίδα μου η δίψα να φτάσω κάπου. Έστω και προσωρινά, στο μυαλό μου η σκέψη μην πεθάνω εδώ, μην αρρώστησα, μην τρελάθηκα και δεν μπορώ να το ξέρω. Κι αν δεν μπορώ να επιστρέψω στους ανθρώπους; Ντρέπομαι που είμαι έτσι ξένος, που είμαι γυμνός από την κοινωνία, που δεν μπορώ πλέον να με δω πλάι σε άλλους ανθρώπους. Ψάχνω τη φωλιά μου, το καταφύγιό μου και έρχεται πάλι εκείνη η φωνούλα και μου λέει: «*Πώς γίνεται να πιστεύεις σε αυτόν και να μην τον έχεις δει; ...δεν πιστεύω σε αυτό τον άρχοντά σου...*».

Το παιδί μού είπε κάτι που τότε δεν κατάλαβα. Κανείς δεν το τιμώρησε, ούτε δορυφόροι το άκουσαν... το παιδί βλέπει... είναι ένας μάντης αυτού του κόσμου, που ξεφλουδίζεται από τις σάρκες του και από κάτω φοράει και άλλες σάρκες, αναζητάει την αληθινή, μα απλά και μόνο χαράζει το δέρμα. Αυτή είναι η παραίσθησή μου ή η αλήθεια μου; Τι αναπνέει κάτω από αυτό το δέρμα, που χάνει

συσκευών, συνδεδεμένων με το διαδίκτυο και οι οποίες συνεργάζονταν μεταξύ τους αλλά και με εξωτερικές διαδικτυακές υπηρεσίες στις οποίες είχε γραφτεί ως συνδρομητής βάσει ευτελούς τιμήματος. Η καφετιέρα είχε μάθει να κάνει τον τέλειο καφέ στις τέλειες αναλογίες και την τέλεια θερμοκρασία που του άρεσε. Επίσης, παρακολουθούσε τα αποθέματα καφέ στην ενσωματωμένη αποθήκη της που μόλις έφταναν σε ένα επικίνδυνα χαμηλό όριο ειδοποιούσε μέσω διαδικτύου την εταιρική υπηρεσία ανανέωσης αποθεμάτων της «Supply Experts S.A.». Παρομοίως και η τοστιέρα που μόλις είχε παράγει ένα αχνιστό αμφίψωμο, ψημένο ακριβώς στο βαθμό που του άρεσε (ακριβώς για 1,23 λεπτά της ώρας). Εκείνη την ημέρα είχε αποφασίσει να παραγγείλει φρέσκα ψωμάκια (ολικής αλέσεως χωρίς ζάχαρη) για όλη την εβδομάδα. Το ψυγείο είχε κάνει το ίδιο πριν δύο ημέρες και τα καλούδια είχαν παραληφθεί εντός 20 λεπτών στο διαμέρισμα μέσω μη επανδρωμένου ιπτάμενου οχήματος (drone) μικρών πακέτων της «Supply Experts», καθοδηγούμενου στη διεύθυνσή του με GPS, με ταυτόχρονη χρέωση του τραπεζικού του λογαριασμού, εφ' όσον το ρευστό είχε καταργηθεί προ πολλού. Το ψυγείο έκανε τις παραγγελίες μέσω ενός προγράμματος ολοκληρωμένης δίαιτας για διαβητικούς (όπως ο Γιάννης) που είχε κατεβάσει από το διαδίκτυο από την υπηρεσία «Food & Health» του Παγκόσμιου Οργανισμού Τροφίμων. Ο Γιάννης που και που παρήγγελε και ορισμένα επιπλέον για τα οποία όμως το ψυγείο έδειχνε να διαφωνεί. Συχνά πυκνά η «Supply Experts», ελέγχοντας την παραγγελία μέσω προγραμμάτων έξυπνων πρακτόρων διασυνδεδεμένων με τα web services του συστήματος προδιαγραφών του ΠΟΕ και συσχετίζοντάς την με το καταγεγραμμένο ιστορικό των παραγγελιών του, έστελνε μηνύματα στην οθόνη του ψυγείου: «Διαπιστώνονται υψηλές ποσότητες κατανάλωσης βιταμίνης C. Παρακαλούμε προσέξτε την υγεία σας», μιας και ο ΠΟΕ είχε επισήμως κατατάξει τη βιταμίνη C στις δηλητηριώδεις ουσίες, που χρειάζονται συγκεκριμένη δοσολογία και συνταγή γιατρού. Ο Γιάννης μερικές φορές ένοιωθε άβολα καθώς του άρεσαν τα πορτοκάλια. Από την άλλη, όμως, δεν μπορούσε να μην αφήσει ένα χαμόγελο παραδοχής. The Internet of Things & Services... Καταπληκτικό.

Πήρε τον καφέ και το αμφίψωμο και κάθησε στο γραφείο του. Μπροστά στο παράθυρο του 28ου ορόφου απλωνόταν ήδη η θορυβώδης κίνηση της πόλης που ξυπνούσε. Ήταν η ώρα να δει τα emails του.

Οι φυσικοί υπολογιστήρες είχαν προ πολλού εξαφανιστεί από τα σπίτια και μαζί τους κι αυτό το χάλι των καλωδίων που κουβαλούσαν. Το «ιδιωτικό» PC ήταν μια εικονική μηχανή σε ένα cloud service infrastructure και κάθε σπίτι είχε πλέον διαδικτυακή σύνδεση οπτικής ίνας 1Gbps. Ο καθένας μπορούσε να έχει μια τέτοια εικονική μηχανή σχεδόν δωρεάν με απλή αίτηση και κατάθεση των στοιχείων του (οι υπηρεσίες συντήρησης

που κανείς δεν ήξερε να πει πότε δημιουργήθηκε για πρώτη φορά. Ίσως, είπαν κάποιοι, να ήταν εκεί για πάντα, αν κάτι σήμαινε αυτό. Οι δρόμοι της πόλης αυτής ήταν φτιαγμένοι από χονδρό αλάτι, που είχε τόσο συμπιεστεί και πατηθεί, ώστε δημιούργησε τεράστιες πλάκες, συμπαγείς και σταθερές, δυνατές να σηκώσουν και άμαξες ακόμη.

Έμεινα λίγες μέρες εκεί. Φιλόξενοι άνθρωποι και σεβάστηκαν τόσο το έργο μου, που με έκαναν να νιώσω άβολα. Με θεωρούσαν ιερό πρόσωπο σχεδόν και ήξεραν βέβαια τον αυτοκράτορά μας και πόσο παντοκράτορας ήταν. Τόση βεβαιότητα με έβαλε σε σκέψεις, μήπως με κοροϊδευαν, ήθελαν να φανούν καλοί; Ήταν πράγματι καλοί; Υπήρχε κάποια παγίδα; Ήμουν μπερδεμένος, αλλά η θερμή φιλοξενία τους με συγκίνησε και έμεινα λίγες μέρες παραπάνω από όσο υπολόγιζα. Μου φάνηκε αστείο στην αρχή· σε αυτή την πόλη μιλούσαν όλοι λογοτεχνικά κατά κάποιον τρόπο. Στο λόγο τους υπήρχε μονίμως ποίηση και μεταφορά, ρυθμός, παρομοίωση, συμβολισμοί και όλα τα σχετικά. Έτσι, και τα πιο απλά, τα πιο τετριμμένα γίνονταν ποιητικά. Για παράδειγμα, όταν προσπάθησα να εξηγήσω στους κατοίκους, που είχαν συγκεντρωθεί για να με τιμήσουν, τον σκοπό της αποστολής μου (δηλαδή να παραδώσω το μήνυμα και λοιπά και λοιπά), εκείνοι δεν ήταν σε θέση να δεχτούν πώς γίνεται να μην υπάρχει και ένας συμβολισμός σε αυτή μου την πράξη. Ο φούρναρης είπε:

– Ο αγγελιαφόρος που θυσιάζεται για να παραδώσει το μήνυμα στο διηνεκές, ένα μήνυμα που όλη η ανθρωπότητα ξέρει ότι θα πρέπει να πενθήσει για αυτό: ο θάνατος όχι ενός ανθρώπου, αλλά του ανθρώπου και του κοσμοειδώλου του.

– Όχι, δεν καταλάβατε... νομίζω πως είμαι ένας απλός εκτελεστής, που θα ανταμειφθεί για την πράξη του...

Τότε η ράφτρα:

– Ναι, αυτό σας καθιστά τραγικό άνθρωπο, σας φέρνει αντιμέτωπο με το χρέος να είστε αξιωματούχος της εξουσίας, ενώ μέσα σας σπαράσσεται ένας κόσμος, το σύμπαν διαστέλλεται και δεν ξέρετε ποιο κομμάτι του να διαλέξετε.

Και η μαία:

– Τα αυτιά μου γίνονται έντομα που περισυλλέγουν τα ψίχουλα της ύπαρξης. Δεν είμαι ούτε στην αρχή ούτε στη μέση της ιστορίας που δεν τελειώνει ποτέ. Ο άγγελος δίδει το μήνυμα και ξεψυχά, η ανάσα του υπογραμμίζει το επιθανάτιο άγγελμα της εξουσίας για αυτό τον κόσμο που γυρίζει και γυρίζει και γυρίζει...

– Μισό λεπτό, ε... χμ... συγγνώμη που διακόπτω, αλλά δε θέλω να παίξω αυτό τον ρόλο. Σας ευχαριστώ. Πολύτιμη η βοήθειά σας, ακόμη πιο πολύτιμη η φιλοξενία σας, εκτιμώ την προσπάθεια να με κατανοήσετε, αλλά δεν ξέρω... θα έλεγα ότι κάτι άλλο έχω στο μυαλό μου...

πρόδιδε τα μυστικά μου. Το μυαλό μου μια σβούρα που γυρίζει και δεν ήξερα που θα προσγειωθεί. Πού ήταν τελικά αυτός ο άρχοντας; Που ήμουν εγώ; Ήμουν υπήκοος; Ήμουν υπάκουος; Ποιος ήμουν τελοσπάντων; Δεν ήξερα· ανυπομονούσα να περάσει αυτή η νύχτα που με ανακάτευε σαν κουτάλι, με γυρνούσε και με βροντούσε χάμω. Ανυπομονούσα να περάσω τη ζωή μου κάπου αλλού. Όχι στους δρόμους. Να επιστρέψω με την αμοιβή στην οικογένειά μου και να σταθεροποιηθώ, να γαντζωθώ από μια κοινωνία, εκείνη που ήξερα. Δεν ήμουν αντικοινωνικός, ήμουν εξωκοινωνικός τώρα πια. Περιδιαβάζω μα δε διαβάζω τη ζωή έτσι. Κάτι μου συμβαίνει. Φοβάμαι μην κόλλησα καμιά αρρώστια της ερήμου· καλύτερα να βρω έναν τρόπο να ηρεμήσω. Θα πιω λίγη στάλα.

Ξημέρωσα σε μια έρημη μέρα. Ο ήλιος τώρα καυτερός, έτσουζε. Έπρεπε να προχωρήσω. Μέχρι να βρω την επόμενη πόλη. Ποιος ήμουν, είχα ξεχάσει από τη νύχτα και το αλκοόλ. Συνέχιζα και συνέχιζα. Θα έβρισκα άλλους. Κι άλλους. Μέχρι να φτάσω στην τοιχισμένη πόλη. Το ταξίδι αργό, βαρύ, ξένο. Γύρισα και γύρισα, πυξίδα μου η δίψα να φτάσω κάπου. Έστω και προσωρινά, στο μυαλό μου η σκέψη μην πεθάνω εδώ, μην αρρώστησα, μην τρελάθηκα και δεν μπορώ να το ξέρω. Κι αν δεν μπορώ να επιστρέψω στους ανθρώπους; Ντρέπομαι που είμαι έτσι ξένος, που είμαι γυμνός από την κοινωνία, που δεν μπορώ πλέον να με δω πλάι σε άλλους ανθρώπους. Ψάχνω τη φωλιά μου, το καταφύγιό μου και έρχεται πάλι εκείνη η φωνούλα και μου λέει: *«Πώς γίνεται να πιστεύεις σε αυτόν και να μην τον έχεις δει; ...δεν πιστεύω σε αυτό τον άρχοντά σου...»*.

Το παιδί μού είπε κάτι που τότε δεν κατάλαβα. Κανείς δεν το τιμώρησε, ούτε δορυφόροι το άκουσαν... το παιδί βλέπει... είναι ένας μάντης αυτού του κόσμου, που ξεφλουδίζεται από τις σάρκες του και από κάτω φοράει και άλλες σάρκες, αναζητάει την αληθινή, μα απλά και μόνο χαράζει το δέρμα. Αυτή είναι η παραίσθησή μου ή η αλήθεια μου; Τι αναπνέει κάτω από αυτό το δέρμα, που χάνει τους χυμούς του; Που βρίσκομαι; Ανασαίνω σίγουρα. Ανασαίνω. Προχωράω. Εκεί, λίγο πριν τη δω να εμφανίζεται μπροστά μου τούτη την πόλη, η αμφιβολία έσπασε και βγήκε από μέσα της η γνώση.

Δεν ξέρω τι θα συναντήσω, σ' αυτή την πόλη δεν έχω ξαναπάει. Το φως πέφτει παράξενα πάνω της, έτσι όπως σιμώνει από μακριά. Σαν να βγαίνει από αυτήν το φως και αντανακλάται στον ουρανό. Σα να 'πεσε ο ήλιος εκεί, για να ξεκουραστεί. Δίνει μια αίσθηση νερού. Αλλά ξέρω από τον χάρτη ότι εκεί είναι. Μέρες τώρα διασχίζω αυτή την έρημο, δεν ξέρω που θα καταλήξω. Το μήνυμα είναι δύσκολο να το πιστέψουν τη φορά αυτή...

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

με ταυτόχρονη χρέωση του τραπεζικού του λογαριασμού, εφ' όσον το ρευστό είχε καταργηθεί προ πολλού. Το ψυγείο έκανε τις παραγγελίες μέσω ενός προγράμματος ολοκληρωμένης δίαιτας για διαβητικούς (όπως ο Γιάννης) που είχε κατεβάσει από το διαδίκτυο από την υπηρεσία «Food & Health» του Παγκόσμιου Οργανισμού Τροφίμων. Ο Γιάννης που και που παρήγγελε και ορισμένα επιπλέον για τα οποία όμως το ψυγείο έδειχνε να διαφωνεί. Συχνά πυκνά η «Supply Experts», ελέγχοντας την παραγγελία μέσω προγραμμάτων έξυπνων πρακτόρων διασυνδεδεμένων με τα web services του συστήματος προδιαγραφών του ΠΟΕ και συσχετίζοντάς την με το καταγεγραμμένο ιστορικό των παραγγελιών του, έστελνε μηνύματα στην οθόνη του ψυγείου: «Διαπιστώνονται υψηλές ποσότητες κατανάλωσης βιταμίνης C. Παρακαλούμε προσέξτε την υγεία σας», μιας και ο ΠΟΕ είχε επισήμως κατατάξει τη βιταμίνη C στις δηλητηριώδεις ουσίες, που χρειάζονται συγκεκριμένη δοσολογία και συνταγή γιατρού. Ο Γιάννης μερικές φορές ένοιωθε άβολα καθώς του άρεσαν τα πορτοκάλια. Από την άλλη, όμως, δεν μπορούσε να μην αφήσει ένα χαμόγελο παραδοχής. The Internet of Things & Services... Καταπληκτικό.

Πήρε τον καφέ και το αμφίψωμο και κάθησε στο γραφείο του. Μπροστά στο παράθυρο του 28ου ορόφου απλωνόταν ήδη η θορυβώδης κίνηση της πόλης που ξυπνούσε. Ήταν η ώρα να δει τα emails του.

Οι φυσικοί υπολογιστήρες είχαν προ πολλού εξαφανιστεί από τα σπίτια και μαζί τους κι αυτό το χάλι των καλωδίων που κουβαλούσαν. Το «ιδιωτικό» PC ήταν μια εικονική μηχανή σε ένα cloud service infrastructure και κάθε σπίτι είχε πλέον διαδικτυακή σύνδεση οπτικής ίνας 1Gbps. Ο καθένας μπορούσε να έχει μια τέτοια εικονική μηχανή σχεδόν δωρεάν με απλή αίτηση και κατάθεση των στοιχείων του (οι υπηρεσίες συντήρησης χρεώνονταν κάτι παραπάνω). Φόρεσε στο κεφάλι του τη συσκευή αλληλεπίδρασης με τον υπολογιστή του (brain computer interface - BCI) και σκέφτηκε πως θα ήθελε να διαβάσει τα emails του. Ως προγραμματιστής δεν άντεξε να μην σκεφτεί την ακολουθία τεχνικών συμβάντων: Τη συσκευή που αποκωδικοποιούσε τα εγκεφαλικά κύματα των σκέψεών του και τα μετέτρεπε σε χαρακτήρες και λέξεις... Τη μετάδοση των λέξεων στο internet ως εντολών ανάγνωσης emails... Το πρόγραμμα που άνοιγε τα νέα emails και τα έστελνε σε ένα πρόγραμμα μετατροπής κειμένου σε ομιλία... Τη ροή των bytes μιας ψηφιακά διαμορφωμένης γυναικείας φωνής (με χροιά που είχε προεπιλέξει) που ταξίδευαν πίσω σε ένα ακουστικό στο αυτί του.

Αυτές οι συσκευές είχαν κατασκευαστεί αρχικά για

τους τυφλούς και ανθρώπους με κινητικά προβλήματα ώστε να μπορούν να χρησιμοποιούν τον υπολογιστή, αλλά πλέον τις χρησιμοποιούσαν όλοι οι απλοί χρήστες για τη σύνταξη κειμένων, ανάγνωση email και περιήγησης στο Internet. Όλες οι ιστοσελίδες ήταν πλέον τρισδιάστατες ενσωματώνοντας λογικές και εικονικά περιβάλλοντα παιχνιδομηχανών. «Έμπαινες» και «περπατούσες» μέσα σ' αυτές. Η Google είχε βγάλει μια επέκταση απλών (και πολύ κομψών αλά Τζώρτζ Κλούνεϊ του ΙΙΙ) γυαλιών virtual reality πάνω στο BCI. Έμπαινες στην ιστοσελίδα και κατευθυνόσουν όπου ήθελες με τη σκέψη σου. Ένας ολόκληρος θαυμαστός κόσμος διασκέδασης.

Ο Γιάννης είχε αγοράσει ένα BCI για να μην πονάνε τα μάτια του μπροστά στην οθόνη και να μην κουράζει τα δάχτυλά του πληκτρολογώντας. Έτσι κι αλλιώς, προγραμματιστής για σχεδόν 2 δεκαετίες, ταλαιπωρούνταν από αστιγματισμό και τενοντίτιδα. Περίμενε την ημέρα που θα ανακοινωνόταν η τελειοποίηση μιας γλώσσας προγραμματισμού υψηλού επιπέδου (απογόνου της LISP) μέσω του BCI για να μη χρειάζεται να πληκτρολογεί ούτε στη δουλειά του. Για μια στιγμή τού πέρασαν από το μυαλό κάτι γηραλέα τεχνο-φρικιά της C (=γλώσσα προγραμματισμού) και άφησε έναν αναστεναγμό οίκτου που όφειλε και στον ίδιο. Παλιές ηρωικές ημέρες... Μετά από δεκαετίες μαθηματικής εξέλιξης αλγορίθμων τεχνητής νοημοσύνης, μετά από δισεκατομμύρια γραμμές κώδικα δεκάδων χιλιάδων προγραμματιστών, γλωσσολόγων και εντατικής εργασίας νευρο-επιστημόνων σε βασανισμένα πειραματόζωα, η μηχανή πλέον ήταν απλή προέκταση του μυαλού του.

Την ανάγνωση των emails διέκοψε ένα ευχάριστο ηχητικό σήμα στο BCI που τον πληροφορούσε πως ο έξυπνος θερμοσίφωνάς του ήταν έτοιμος στην προκαθορισμένη ώρα των 07:15, με το νερό στη σωστή θερμοκρασία και ποσότητα, βελτιστοποιημένες και οι δύο για ελάχιστη δυνατή κατανάλωση νερού και ενέργειας. Καθώς σηκώθηκε, αφήνοντας κατά μέρος το BCI (δεν είχε καιρό για χάσιμο) θυμήθηκε τότε που το λογισμικό του θερμοσίφωνα είχε κολλήσει και κατανάλωσε ρεύμα για το υπόλοιπο της ημέρας μέχρι που το αυτόματο σύστημα ενεργειακής παρακολούθησης του διαμερίσματος διέκοψε τη λειτουργία του. Την επόμενη ημέρα είχε δεχτεί email όπου η εφορία τον ενημέρωνε πως του είχε επιβληθεί πρόστιμο, το οποίο είχε αφαιρεθεί αυτόματα από το λογαριασμό του, για παραβίαση των ορίων ημερήσιας κατανάλωσης, συνοδευόμενο από μια ανάλυση του επιπλέον διοξειδίου του άνθρακα που παράχθηκε από την αμέλειά του. Το email τελείωνε με μια φιλική σύσταση παρακολούθησης σεμιναρίων οικολογικής και πλανητικής υπευ-

νητό τον περίμενε με αναμμένη τη μηχανή στις 07:35 αλλά σήμερα λόγω του παγετού που αντιλήφθηκαν οι μετρητές θερμοκρασίας του, πήρε μπρος 5 λεπτά νωρίτερα για να προλάβει να ξεθολώσει τα τζάμια.

Ο Γιάννης βγήκε βιαστικός στο πάρκινγκ. Σήκωσε το κεφάλι του στον ουρανό και για μια στιγμή χάζεψε το

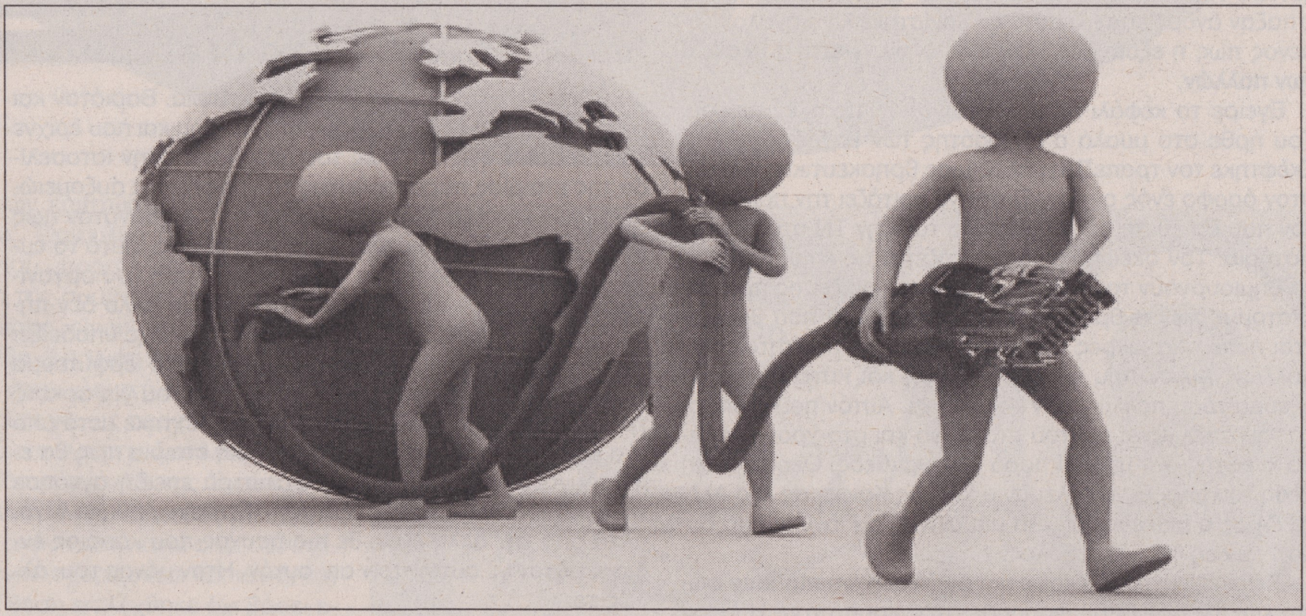
τις συνθήκες κίνησης, δίνοντας και μια πρόβλεψη με πιθανότητα απόκλισης 10% για την επόμενη μία ώρα. Μέσα σε δευτερόλεπτα το Smart αποφάσισε για την συντομότερη και οικονομικότερη διαδρομή για τον προορισμό του και ξεκίνησε.

Ο Γιάννης δούλευε στο τεχνικό προσωπικό ανάπτυξης

Μια ιστορία επιστημονικής πραγματικότητας του κοντινού μέλλοντος

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ, ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α·

πλήθος των drones που πετούσαν σε ύψος 10-20 μέτρων πάνω από το έδαφος. Τα πιο πολλά ήταν εμπορικών εταιριών, αρκετά της τροχαίας, αλλά υπήρχαν και κάποια της αστυνομίας και κάποια λιγότερα του στρατού. Κάποια από αυτά ήταν οπλισμένα, αν και όχι εμφανώς. Είχε μάθει να ξεχωρίζει μερικά της αστυνομίας. Ένα από αυτά, μικρό

μιας παρόμοιας ΤΝ για λογαριασμό πολυεθνικής που λειτουργούσε σαν εργολάβος για υλοποιήσεις ευφυών συστημάτων στον τομέα των χρηματοοικονομικών υπηρεσιών. Είχε ξεκινήσει την καριέρα του νωρίς στη Νέα Υόρκη, ως φέρελπις μηχανικός με πάθος για την έρευνα πάνω στις τεχνολογίες ΤΝ. Ήταν γιος μετανάστη από έναν

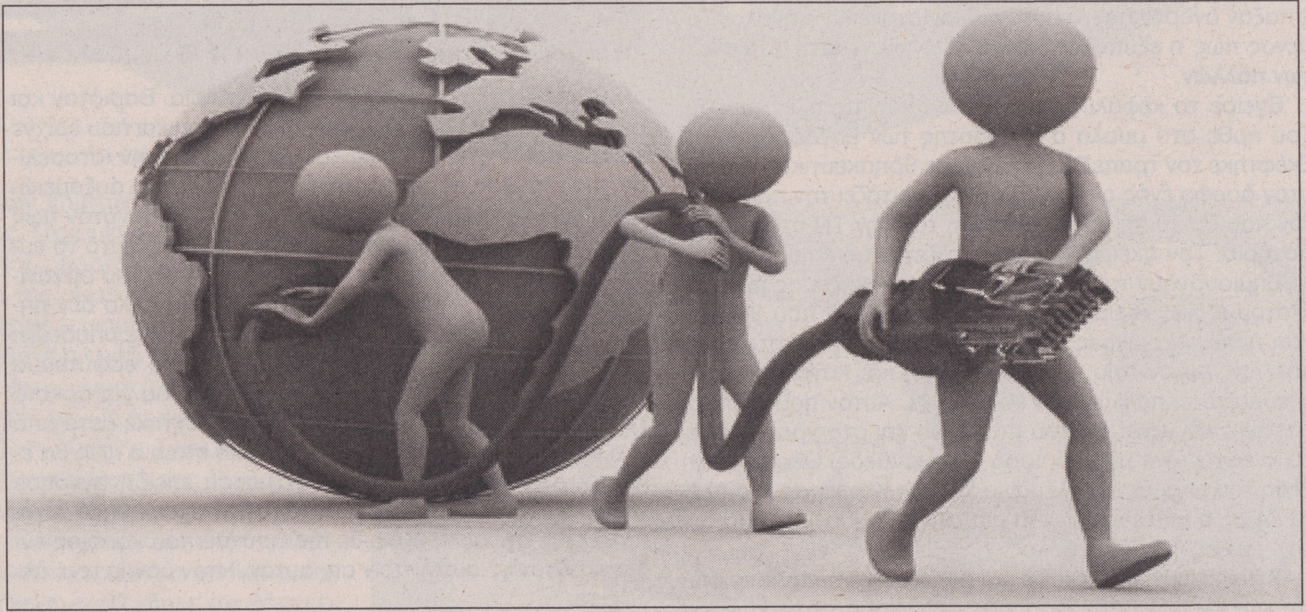
μάτια του μπροστά στην οθόνη και να μην κουράζει τα δάχτυλά του πληκτρολογώντας. Έτσι κι αλλιώς, προγραμματιστής για σχεδόν 2 δεκαετίες, ταλαιπωρούνταν από αστιγματισμό και τενοντίτιδα. Περίμενε την ημέρα που θα ανακοινωνόταν η τελειοποίηση μιας γλώσσας προγραμματισμού υψηλού επιπέδου (απογόνου της LISP) μέσω του BCI για να μη χρειάζεται να πληκτρολογεί ούτε στη δουλειά του. Για μια στιγμή τού πέρασαν από το μυαλό κάτι γηραλέα τεχνο-φρικιά της C (=γλώσσα προγραμματισμού) και άφησε έναν αναστεναγμό οίκτου που όφειλε και στον ίδιο. Παλιές ηρωικές ημέρες... Μετά από δεκαετίες μαθηματικής εξέλιξης αλγορίθμων τεχνητής νοημοσύνης, μετά από δισεκατομμύρια γραμμές κώδικα δεκάδων χιλιάδων προγραμματιστών, γλωσσολόγων και εντατικής εργασίας νευρο-επιστημόνων σε βασανισμένα πειραματόζωα, η μηχανή πλέον ήταν απλή προέκταση του μυαλού του.

Την ανάγνωση των emails διέκοψε ένα ευχάριστο ηχητικό σήμα στο BCI που τον πληροφορούσε πως ο έξυπνος θερμοσίφωνάς του ήταν έτοιμος στην προκαθορισμένη ώρα των 07:15, με το νερό στη σωστή θερμοκρασία και ποσότητα, βελτιστοποιημένες και οι δύο για ελάχιστη δυνατή κατανάλωση νερού και ενέργειας. Καθώς σηκώθηκε, αφήνοντας κατά μέρος το BCI (δεν είχε καιρό για χάσιμο) θυμήθηκε τότε που το λογισμικό του θερμοσίφωνα είχε κολλήσει και κατανάλωσε ρεύμα για το υπόλοιπο της ημέρας μέχρι που το αυτόματο σύστημα ενεργειακής παρακολούθησης του διαμερίσματος διέκοψε τη λειτουργία του. Την επόμενη ημέρα είχε δεχτεί email όπου η εφορία τον ενημέρωνε πως του είχε επιβληθεί πρόστιμο, το οποίο είχε αφαιρεθεί αυτόματα από το λογαριασμό του, για παραβίαση των ορίων ημερήσιας κατανάλωσης, συνοδευόμενο από μια ανάλυση του επιπλέον διοξειδίου του άνθρακα που παράχθηκε από την αμέλειά του. Το email τελείωνε με μια φιλική σύσταση παρακολούθησης σεμιναρίων οικολογικής και πλανητικής υπευθυνότητας. Ο Γιάννης πήρε τηλέφωνο στην υπεύθυνη εταιρία διαχείρισης των διαμερισμάτων (στην ιδιοκτησία τριών εταιρειών ανήκε το σύνολο των σπιτιών της πόλης) και βλαστήμησε τον υπάλληλο επειδή δεν προγραμμάτισαν σωστά το σύστημα παρακολούθησης ενεργειακής κατανάλωσης σε αμεσότερα επίπεδα ειδοποίησης και διακοπής. Ο υπάλληλος του απάντησε σε ήρεμο τόνο πως οι βλαστήμιες τον καθιστούν υπόλογο εγκλήματος ρατσισμού σε βαθμό πλημμελήματος και ο Γιάννης έκλεισε το τηλέφωνο αποκαμωμένος.

Για κάθε σπίτι είχαν οριστεί ορισμένες ποσότητες κατανάλωσης ενέργειας και νερού σε ημερήσια, μηνιαία και ετήσια βάση, βάσει των κλιματικών συνθηκών της εποχής και της περιοχής και βάσει της οικογενειακής κατάστασης των διαμενόντων. Οπότε η νομοθεσία αυτή έφερε τα έξυπνα συστήματα διαχείρισης ενέργειας συνδεδεμένων απευθείας με τα συστήματα της Ρυθμιστικής Αρχής Ενέργειας, σε μια κρατική επένδυση μερικών δισεκατομμυρίων, για να κάνει τη ζωή των ενοίκων ευκολότερη. Το ε-

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α·

πλήθος των drones που πετούσαν σε ύψος 10-20 μέτρων πάνω από το έδαφος. Τα πιο πολλά ήταν εμπορικών εταιριών, αρκετά της τροχαίας, αλλά υπήρχαν και κάποια της αστυνομίας και κάποια λιγότερα του στρατού. Κάποια από αυτά ήταν οπλισμένα, αν και όχι εμφανώς. Είχε μάθει να ξεχωρίζει μερικά της αστυνομίας. Ένα από αυτά, μικρό σε σχήμα πεταλούδας, κοντοστάθηκε στρέφοντας καχύποπτα το μάτι-κάμερα επάνω του. Έσκυψε το κεφάλι και μπήκε στο αυτοκίνητο.

Τα drones των κρατικών υπηρεσιών εκμεταλλεύονταν ένα σύστημα που είχε ξεκινήσει πριν λίγες δεκαετίες, το RoboEarth, με το οποίο τα ρομπότ μπορούσαν να καταθέτουν και να διαμοιράζονται πληροφορίες και γνώση από ένα κεντρικό σύστημα τεχνητής νοημοσύνης (ΤΝ) με το οποίο ήταν όλα συνδεδεμένα διαδικτυακά. Κάθε νέο γεγονός παρατήρησης, ανάλογα με την εξειδίκευση τού κάθε τύπου drone, κατετίθεντο ως νέο μοτίβο παραμέτρων στην τεράστια κοινή βάση δεδομένων και το οποίο αναδιοργάνωνε διαρκώς τη δομή της ΤΝ προσθέτοντάς της εμπειρία. Τα ρομπότ δεν χρειαζόταν να έχουν αυτόνομη νοημοσύνη, αλλά διαμοιράζονταν την κοινή πηγή νοημοσύνης της ΤΝ στην οποία συνεισέφεραν όλα μαζί με τις παρατηρήσεις τους. Το κεντρικό σύστημα ελέγχου σηματοδοτών της τροχαίας, έτσι, μπορούσε να έχει ένα άμεσο μοντέλο πρόβλεψης για την εξελισσόμενη κίνηση ώστε

μιας παρόμοιας ΤΝ για λογαριασμό πολυεθνικής που λειτουργούσε σαν εργολάβος για υλοποιήσεις ευφυών συστημάτων στον τομέα των χρηματοοικονομικών υπηρεσιών. Είχε ξεκινήσει την καριέρα του νωρίς στη Νέα Υόρκη, ως φέρελπις μηχανικός με πάθος για την έρευνα πάνω στις τεχνολογίες ΤΝ. Ήταν γιος μετανάστη από έναν τόπο που πλέον είχε αλλάξει την επίσημη ονομασία του σε Ευρωπαϊκή Σατραπεία της Γραικίας, προφανώς σε μία ευθεία υπενθύμιση αρχαιότερων εποχών επί Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η επανάληψη της ιστορίας και ως φάρσα και ως τραγωδία. Ο πατέρας του πέθανε σχετικά νέος από κίρρωση ήπατος λόγω καημού και κατανάλωσης ούζου αλλά ο ίδιος κατά τα άλλα μεγάλωσε μια χαρά.

Στο δρόμο για την εταιρία σκεφτόταν όλο αυτό το ευφυές τεχνητό περιβάλλον. Του άρεσε να βλέπει πίσω από τα πράγματα έτσι όπως είχε μάθει. Δεν έβλεπε ρομπότ, έβλεπε νευρωνικά δίκτυα ασαφούς λογικής, δένδρα αποφάσεων και αλγόριθμους εκπαίδευσης. Δεν έβλεπε δίκτυα, έβλεπε πιθανοκρατικά μοντέλα ουρών και στοχαστικές ανελίξεις. Έβλεπε αλγόριθμους αναγνώρισης προτύπων σε εικόνες. Έβλεπε τον κώδικα που γράφτηκε για να υλοποιηθούν όλα αυτά. Έβλεπε τη λογική που τα συνέδεε όλα αυτά σε ένα οργανικό σύνολο. Έβλεπε απευθείας το Οικοδόμημα.

Ακόμη και στον ίδιο φαινόταν πραγματικό θαύμα το

στη δυνατή κατανάλωση νερού και ενέργειας. Καθώς σηκώθηκε, αφήνοντας κατά μέρος το BCI (δεν είχε καιρό για χάσιμο) θυμήθηκε τότε που το λογισμικό του θερμοσίφωνα είχε κολλήσει και κατανάλωσε ρεύμα για το υπόλοιπο της ημέρας μέχρι που το αυτόματο σύστημα ενεργειακής παρακολούθησης του διαμερίσματος διέκοψε τη λειτουργία του. Την επόμενη ημέρα είχε δεχτεί email όπου η εφορία τον ενημέρωνε πως του είχε επιβληθεί πρόστιμο, το οποίο είχε αφαιρεθεί αυτόματα από το λογαριασμό του, για παραβίαση των ορίων ημερήσιας κατανάλωσης, συνοδευόμενο από μια ανάλυση του επιπλέον διοξειδίου του άνθρακα που παράχθηκε από την αμέλειά του. Το email τελείωνε με μια φιλική σύσταση παρακολούθησης σεμιναρίων οικολογικής και πλανητικής υπευθυνότητας. Ο Γιάννης πήρε τηλέφωνο στην υπεύθυνη εταιρία διαχείρισης των διαμερισμάτων (στην ιδιοκτησία τριών εταιρειών ανήκε το σύνολο των σπιτιών της πόλης) και βλαστήμησε τον υπάλληλο επειδή δεν προγραμμάτισαν σωστά το σύστημα παρακολούθησης ενεργειακής κατανάλωσης σε αμεσότερα επίπεδα ειδοποίησης και διακοπής. Ο υπάλληλος του απάντησε σε ήρεμο τόνο πως οι βλαστήμιες τον καθιστούν υπόλογο εγκλήματος ρατσισμού σε βαθμό πλημμελήματος και ο Γιάννης έκλεισε το τηλέφωνο αποκαμωμένος.

Για κάθε σπίτι είχαν οριστεί ορισμένες ποσότητες κατανάλωσης ενέργειας και νερού σε ημερήσια, μηνιαία και ετήσια βάση, βάσει των κλιματικών συνθηκών της εποχής και της περιοχής και βάσει της οικογενειακής κατάστασης των διαμενόντων. Οπότε η νομοθεσία αυτή έφερε τα έξυπνα συστήματα διαχείρισης ενέργειας συνδεδεμένων απευθείας με τα συστήματα της Ρυθμιστικής Αρχής Ενέργειας, σε μια κρατική επένδυση μερικών δισεκατομμυρίων, για να κάνει τη ζωή των ενοίκων ευκολότερη. Το ενεργειακό προφίλ κάθε σπιτιού καταγραφόταν από τους έξυπνους μετρητές που υπήρχαν σε κάθε υποδοχή ρεύματος οπότε ανά πάσα στιγμή ο ένοικος πήγαινε στο internet και μπορούσε να δει μια αναλυτική κατάσταση του πότε ανοιγόκλεισε τα φώτα του, την ηλεκτρική του κουζίνα και για πόσο. Στα σχολεία είχαν εισαχθεί καινοτόμα μαθήματα εξοικείωσης με τα συστήματα αυτά, παράλληλα με λεπτομέρειες για την ορθολογική διαχείριση των πλανητικών πόρων στη βάση της παγκόσμιας ισότητας.

Το ζεστό μπάνιο απομάκρυνε όλες αυτές τις σκέψεις και πλέον ήταν έτοιμος να φύγει. Ένα έξυπνο αυτοκίνητο Smart της Mercedes τον περίμενε με αναμμένη τη μηχανή στο πάρκινγκ της πολυκατοικίας. Δεν ήταν δικό του, ήταν μέρος ενός στόλου αυτοκινήτων μιας ακόμη συνδρομητικής υπηρεσίας του Δήμου σε συνεργασία με τη Mercedes και μπορούσε να το χρησιμοποιήσει για συγκεκριμένες διαδρομές μέσα στην πόλη. Κανονικά το αυτοκί-

πλήθος των drones που πετούσαν σε ύψος 10-20 μέτρων πάνω από το έδαφος. Τα πιο πολλά ήταν εμπορικών εταιριών, αρκετά της τροχαίας, αλλά υπήρχαν και κάποια της αστυνομίας και κάποια λιγότερα του στρατού. Κάποια από αυτά ήταν οπλισμένα, αν και όχι εμφανώς. Είχε μάθει να ξεχωρίζει μερικά της αστυνομίας. Ένα από αυτά, μικρό σε σχήμα πεταλούδας, κοντοστάθηκε στρέφοντας καχύποπτα το μάτι-κάμερα επάνω του. Έσκυψε το κεφάλι και μπήκε στο αυτοκίνητο.

Τα drones των κρατικών υπηρεσιών εκμεταλλεύονταν ένα σύστημα που είχε ξεκινήσει πριν λίγες δεκαετίες, το RoboEarth, με το οποίο τα ρομπότ μπορούσαν να καταθέτουν και να διαμοιράζονται πληροφορίες και γνώση από ένα κεντρικό σύστημα τεχνητής νοημοσύνης (ΤΝ) με το οποίο ήταν όλα συνδεδεμένα διαδικτυακά. Κάθε νέο γεγονός παρατήρησης, ανάλογα με την εξειδίκευση τού κάθε τύπου drone, κατετίθοντο ως νέο μοτίβο παραμέτρων στην τεράστια κοινή βάση δεδομένων και το οποίο αναδιοργάνωνε διαρκώς τη δομή της ΤΝ προσθέτοντάς της εμπειρία. Τα ρομπότ δεν χρειαζόταν να έχουν αυτόνομη νοημοσύνη, αλλά διαμοιράζονταν την κοινή πηγή νοημοσύνης της ΤΝ στην οποία συνεισέφεραν όλα μαζί με τις παρατηρήσεις τους. Το κεντρικό σύστημα ελέγχου σηματοδοτών της τροχαίας, έτσι, μπορούσε να έχει ένα άμεσο μοντέλο πρόβλεψης για την εξελισσόμενη κίνηση ώστε να μπορεί να αναπροσαρμόζει τους χρόνους σηματοδοτών ταυτόχρονα σε όλη την πόλη. Για την αστυνομία, ύποπτα μοτίβα παρατήρησης συμπεριφορών δημιουργούσαν συναγερμούς διαφόρων επιπέδων στα κεντρικά. Σπάνια έβλεπες πραγματική αστυνομία στους δρόμους, αλλά εάν χρειαζόταν είχαν ταχύτητα ανταπόκρισης ενός-δύο λεπτών. Υπήρχαν συμβάντα ενός ορισμένου επιπέδου τα οποία είχε επιτραπεί στην ΤΝ να τα διαχειρίζεται αυτόνομα δίνοντας εντολές στα ρομπότ. Αυτό γινόταν πειραματικά από operation managers των υπηρεσιών και αναπροσαρμοζόταν με τον καιρό ώστε να ελέγχεται εξελικτικά το επίπεδο εμπειρίας της ΤΝ.

Ο Γιάννης κάθησε αναπαυτικά στη θέση του οδηγού δίνοντας μια φωνητική εντολή για τον προορισμό του. Τα Smartάκια ήταν εξοπλισμένα με GPS και αυτόματο σύστημα οδήγησης. Είχαν, δε, περιορισμένη διαδικτυακή πρόσβαση στο σύστημα της τροχαίας που ενημέρωνε για μιας παρόμοιας ΤΝ για λογαριασμό πολυεθνικής που λειτουργούσε σαν εργολάβος για υλοποιήσεις ευφυών συστημάτων στον τομέα των χρηματοοικονομικών υπηρεσιών. Είχε ξεκινήσει την καριέρα του νωρίς στη Νέα Υόρκη, ως φέρελπις μηχανικός με πάθος για την έρευνα πάνω στις τεχνολογίες ΤΝ. Ήταν γιος μετανάστη από έναν τόπο που πλέον είχε αλλάξει την επίσημη ονομασία του σε Ευρωπαϊκή Σατραπεία της Γραικίας, προφανώς σε μία ευθεία υπενθύμιση αρχαιότερων εποχών επί Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η επανάληψη της ιστορίας και ως φάρσα και ως τραγωδία. Ο πατέρας του πέθανε σχετικά νέος από κίρρωση ήπατος λόγω καημού και κατανάλωσης ούζου αλλά ο ίδιος κατά τα άλλα μεγάλωσε μια χαρά.

Στο δρόμο για την εταιρία σκεφτόταν όλο αυτό το ευφυές τεχνητό περιβάλλον. Του άρεσε να βλέπει πίσω από τα πράγματα έτσι όπως είχε μάθει. Δεν έβλεπε ρομπότ, έβλεπε νευρωνικά δίκτυα ασαφούς λογικής, δένδρα αποφάσεων και αλγόριθμους εκπαίδευσης. Δεν έβλεπε δίκτυα, έβλεπε πιθανοκρατικά μοντέλα ουρών και στοχαστικές ανελίξεις. Έβλεπε αλγόριθμους αναγνώρισης προτύπων σε εικόνες. Έβλεπε τον κώδικα που γράφτηκε για να υλοποιηθούν όλα αυτά. Έβλεπε τη λογική που τα συνέδεε όλα αυτά σε ένα οργανικό σύνολο. Έβλεπε απευθείας το Οικοδόμημα.

Ακόμη και στον ίδιο φαινόταν πραγματικό θαύμα το πως μια αφηρημένη μαθηματική λογική ηλικίας λίγων δεκαετιών μεταφράστηκε σε υλική πραγματικότητα με τόσο βίαιο τρόπο. Η σκέψη του πήγε στους γίγαντες της Λογικής των αρχών του 20ου αιώνα. Σ' εκείνους τους πρωτοπόρους που παρανόησαν προσπαθώντας να θεμελιώσουν τη λογική στα μαθηματικά. Αν και απέτυχαν, ωστόσο άνοιξαν διάπλατα το δρόμο για το θαύμα των υπολογιστών. Αισθανόταν πως πραγματικά αυτός ο κόσμος στεκόταν πάνω σε ώμους γιγάντων, αν όχι θεών. Το Οικοδόμημα είναι απόρροια του Πνεύματος. Της άπειρης, της ανυπολόγιστης πνευματικής ενέργειας τόσο μα τόσο πολλών ανθρώπων που έζησαν είτε από επιλογή είτε όχι, μια μικρή θνητή ζωή σ' αυτήν την κατεύθυνση. Σκέφτηκε πως αυτοί που το επέλεξαν όντως ήθελαν με κάποιον τρόπο να γίνουν θεοί. Όπως και ο ίδιος άλλωστε.

συνέχεια στη σελίδα 12

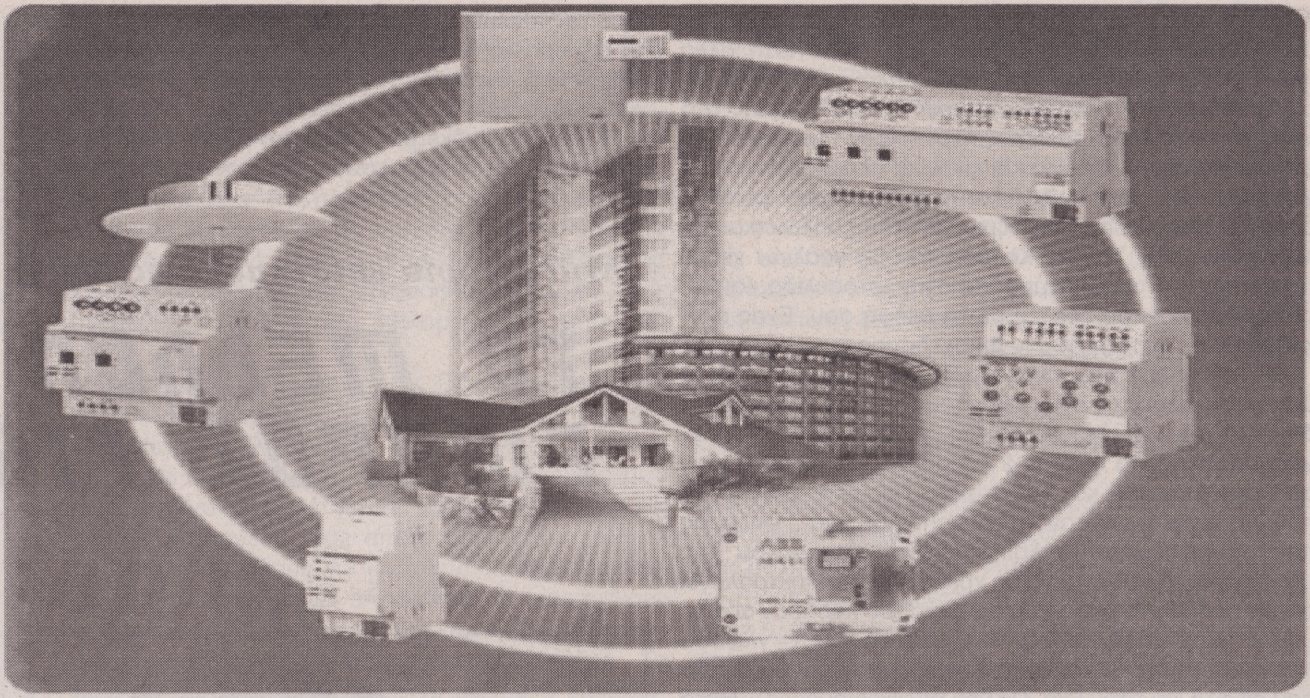
συνέχεια από τη σελίδα 11

Ξαφνικά ένοιωσε κουρασμένος και οι σκέψεις του σκόρπισαν. Περνούσε σχεδόν καθημερινά μικρές διαλείψεις μνήμης. Τόσα χρόνια σ' αυτό το πεδίο η μνήμη του είχε εξασθενήσει σημαντικά. Ευτυχώς με το Smartάκι δεν χρειαζόταν να οδηγεί. Ένας γνωστός του τον είχε παροτρύνει να βάλει ένα εγκεφαλικό εμφύτευμα μνήμης. Λύσεις πλέον υπήρχαν. Ήταν τότε που του πέρασε από το μυαλό πως ίσως **το άκρον άωτον της εξυπνάδας είναι η αυτοκατάργησή της**.

Γύρισε το κεφάλι του στο τραμ που περνούσε αργά δίπλα του. Στις θέσεις του άνθρωποι σκυμμένοι πάνω από ένα smartphone με δυνατότητες προβολής ολογραμμάτων σαν σε τάξη σχολείου δίχως δάσκαλο. Θυμήθηκε τον πατέρα του που του είχε πει πως παλιότερα, όταν αυτός έμπαινε στο τραμ, του άρεσε να παρατηρεί τα πρόσωπα των επιβατών προσπαθώντας να αναπλάσει την προσωπική τους ιστορία. Αλλά τώρα αυτοί που κοιτούσε δεν είχαν κάτι ενδιαφέρον να παρατηρήσουν. Πρόσεξε μια κοπέλα και την φαντάστηκε να στέλνει μήνυμα στη φίλη της βρίζοντας τους άνδρες, παίζοντας με το μαραφέτι που έφτιαξαν άνδρες σαν κι αυτόν. Κλονίστηκε λίγο αναλογιζόμενος πως **η εξυπνάδα κάποιων λίγων γίνεται η βλακεία των πολλών**.

Έγειρε το κεφάλι πίσω και συνέχισε τις σκέψεις του. Του ήρθε στο μυαλό ο εργοδότης των εργοδοτών του. Σκέφτηκε τον τραπεζίτη μέλος μιας θρησκευτικής σέχτας στον όροφο ενός ουρανοξύστη να κοιτάζει την πόλη. Αυτόν που θα έθετε στην υπηρεσία του την ΤΝ στο χρηματιστήριο. Τον σκέφτηκε να φαντάζεται τις επιθυμίες του να δημιουργούν το υπόγειο ρεύμα που ορίζει τις πράξεις εκατομμυρίων ανθρώπων. Οι επιθυμίες του που βρίσκονται πίσω από μικρές πράξεις της καθημερινότητας των πολλών. Αυτόν που θέτει σε κίνηση και κατεύθυνση το πνεύμα τόσο πολλών σαν τον Γιάννη. Αυτόν που η ύπαρξή του απλώνεται παντού στο χώρο και στο χρόνο και άρα κι αυτός δεν μπορεί παρά να είναι θεός. Θεός που τη θέση του μπορεί να ζήλευαν ο Ιούλιος Καίσαρας κι ο Αλέξανδρος ο Μακεδόνας. Για μια στιγμή ο Γιάννης από θεός ένοιωσε φτωχοδιάβολος.

Τις σκέψεις του διέκοψε μια φωνή στο smartphone φωνητικών εντολών που φορούσε στον καρπό του. Η ιατρική υπηρεσία της ασφαλιστικής του εταιρείας τον ενημέρωνε πως τα επίπεδα ινσουλίνης στον οργανισμό του είναι πολύ καλά. Τα δεδομένα η εταιρία τα έπαιρνε ασύρματα από ένα μικρό υποδόριο εμφύτευμα στο χέρι του που έπαιρνε μετρήσεις από διάφορα στοιχεία του οργανισμού του, καθώς μικροί πράκτορες νανοτεχνολογίας απελευθέρωναν τις κατάλληλες ποσότητες ινσουλίνης

ασφάλιστρα στην ασφαλιστική του εταιρία. Βαριόταν και να επισκέπτεται τους γιατρούς συχνά. Που και που έριχνε και μια ματιά στις ιατρικές του μετρήσεις στην ιστοσελίδα της εταιρίας παρατηρώντας τα γραφήματα αυξομειώσεων των επιπέδων των σακχάρων του. Αισθανόταν πως είχε τον έλεγχο της κατάστασής του. Έπειτα, αυτό το εμφύτευμα παρατηρούσε τη γενική κατάσταση του οργανισμού του και τον προειδοποιούσε εάν κάτι άλλο δεν πήγαινε καλά. Παλιότερα το smartphone τού είχε υποδείξει να επισκεφθεί έναν καρδιολόγο, καθώς το εμφύτευμα διαπίστωνε υψηλή πίεση στον οργανισμό του για αρκετό χρονικό διάστημα. Καθώς το αγνόησε, δέχτηκε μετά από ένα μήνα μήνυμα από την ασφαλιστική εταιρία πως θα επιβαρυνόταν με επί πλέον ασφάλιστρα επειδή αγνόησε τη σύσταση για ιατρική εξέταση. Στενοχωρήθηκε λίγο, αλλά από την άλλη ένοιωθε πιο ήσυχος που κάποιος ενδιαφερόταν γι' αυτόν πριν απ' αυτόν. Ήταν μόνος του, άλλως τε.

Ήταν κοντά στις 08:00 καθώς έφτανε στην εταιρία, όταν σκέφθηκε να δει εάν ο γιος του ξεκίνησε για το σχολείο. Ήταν ήδη 4 χρόνια χωρισμένος με την πρώην σύντροφό του. Όταν είχε γεννηθεί το παιδί, του τοποθέτησαν ένα εμφύτευμα με GPS ώστε να γνωρίζουν ανά πάσα στιγμή το πού βρίσκεται. Άλλως τε, κανένα σχολείο δεν θα δεχόταν το παιδί χωρίς τέτοιο εμφύτευμα εφ' όσον και

δρομητικής βεβαίως. Μπήκε σε μια σειρά εικονικών δωματίων βλέποντας μια σειρά από καλλονές. Διάλεξε εκείνη τη μελαχρινή που πάντα του άρεσε. Από την απέναντι όχθη κάποιος ή κάποια καθόταν φορώντας επίσης ένα BCI. Αφέθηκε σε μια δίνη σεξουαλικών εγκεφαλικών αλληλεπιδράσεων.

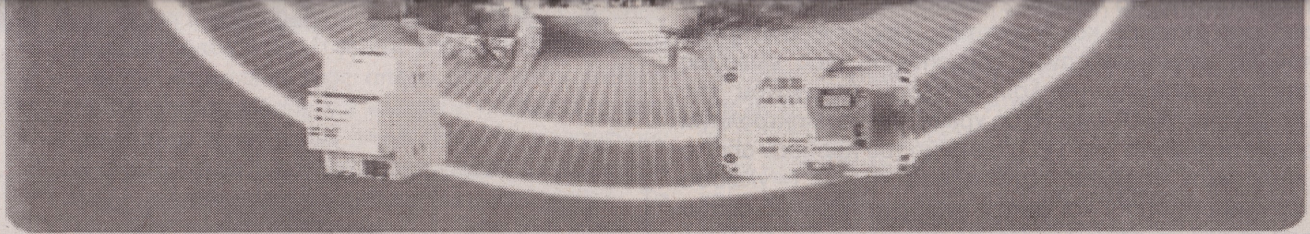
Η τελευταία του σκέψη πριν κοιμηθεί ήταν «και ποια η διαφορά;».

Αυτή τη φορά είδε όνειρα. Είδε αρχαίους μύστες να ασκούν το πνεύμα τους μια ζωή για να αποκτήσουν τηλεπαθητικές ικανότητες. Αυτό που και ένας τενεκές σήμερα μπορεί να κάνει διαθέτοντας λίγα χρήματα για μια συσκευή. Η Τεχνολογία δεν είναι απόρροια του Πνεύματος. Το Πνεύμα είναι η Τεχνολογία.

Θ.

Το Β΄ Μέρος
θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο

έμπαινε στο τραμ, του άρεσε να παρατηρεί τα πρόσωπα των επιβατών προσπαθώντας να αναπλάσει την προσωπική τους ιστορία. Αλλά τώρα αυτοί που κοιτούσε δεν είχαν κάτι ενδιαφέρον να παρατηρήσουν. Πρόσεξε μια κοπέλα και την φαντάστηκε να στέλνει μήνυμα στη φίλη της βρίζοντας τους άνδρες, παίζοντας με το μαραφέτι που έφτιαξαν άνδρες σαν κι αυτόν. Κλονίστηκε λίγο αναλογιζόμενος πως η **εξυπνάδα κάποιων λίγων γίνεται η βλακεία των πολλών**.

Έγειρε το κεφάλι πίσω και συνέχισε τις σκέψεις του. Του ήρθε στο μυαλό ο εργοδότης των εργοδοτών του. Σκέφτηκε τον τραπεζίτη μέλος μιας θρησκευτικής σέχτας στον όροφο ενός ουρανοξύστη να κοιτάζει την πόλη. Αυτόν που θα έθετε στην υπηρεσία του την ΤΝ στο χρηματιστήριο. Τον σκέφτηκε να φαντάζεται τις επιθυμίες του να δημιουργούν το υπόγειο ρεύμα που ορίζει τις πράξεις εκατομμυρίων ανθρώπων. Οι επιθυμίες του που βρίσκονται πίσω από μικρές πράξεις της καθημερινότητας των πολλών. Αυτόν που θέτει σε κίνηση και κατεύθυνση το πνεύμα τόσο πολλών σαν τον Γιάννη. Αυτόν που η ύπαρξή του απλώνεται παντού στο χώρο και στο χρόνο και άρα κι αυτός δεν μπορεί παρά να είναι θεός. Θεός που τη θέση του μπορεί να ζήλευαν ο Ιούλιος Καίσαρας κι ο Αλέξανδρος ο Μακεδόνας. Για μια στιγμή ο Γιάννης από θεός ένοιωσε φτωχοδιάβολος.

Τις σκέψεις του διέκοψε μια φωνή στο smartphone φωνητικών εντολών που φορούσε στον καρπό του. Η ιατρική υπηρεσία της ασφαλιστικής του εταιρείας τον ενημέρωνε πως τα επίπεδα ινσουλίνης στον οργανισμό του είναι πολύ καλά. Τα δεδομένα η εταιρία τα έπαιρνε ασύρματα από ένα μικρό υποδόριο εμφύτευμα στο χέρι του που έπαιρνε μετρήσεις από διάφορα στοιχεία του οργανισμού του, καθώς μικροί πράκτορες νανοτεχνολογίας απελευθέρωναν τις κατάλληλες ποσότητες ινσουλίνης στον οργανισμό του όποτε χρειαζόταν. Ο Γιάννης κατά βάση είχε βάλει το εμφύτευμα για να γλυτώσει αυξημένα ασφάλιστρα στην ασφαλιστική του εταιρία. Βαριόταν και να επισκέπτεται τους γιατρούς συχνά. Που και που έριχνε και μια ματιά στις ιατρικές του μετρήσεις στην ιστοσελίδα της εταιρίας παρατηρώντας τα γραφήματα αυξομειώσεων των επιπέδων των σακχάρων του. Αισθανόταν πως είχε τον έλεγχο της κατάστασής του. Έπειτα, αυτό το εμφύτευμα παρατηρούσε τη γενική κατάσταση του οργανισμού του και τον προειδοποιούσε εάν κάτι άλλο δεν πήγαινε καλά. Παλιότερα το smartphone τού είχε υποδείξει να επισκεφθεί έναν καρδιολόγο, καθώς το εμφύτευμα διαπίστωσε υψηλή πίεση στον οργανισμό του για αρκετό χρονικό διάστημα. Καθώς το αγνόησε, δέχτηκε μετά από ένα μήνα μήνυμα από την ασφαλιστική εταιρία πως θα επιβαρυνόταν με επί πλέον ασφάλιστρα επειδή αγνόησε τη σύσταση για ιατρική εξέταση. Στενοχωρήθηκε λίγο, αλλά από την άλλη ένοιωθε πιο ήσυχος που κάποιος ενδιαφερόταν γι' αυτόν πριν απ' αυτόν. Ήταν μόνος του, άλλως τε.

Ήταν κοντά στις 08:00 καθώς έφτανε στην εταιρία, όταν σκέφθηκε να δει εάν ο γιος του ξεκίνησε για το σχολείο. Ήταν ήδη 4 χρόνια χωρισμένος με την πρώην σύντροφό του. Όταν είχε γεννηθεί το παιδί, του τοποθέτησαν ένα εμφύτευμα με GPS ώστε να γνωρίζουν ανά πάσα στιγμή το πού βρίσκεται. Άλλως τε, κανένα σχολείο δεν θα δεχόταν το παιδί χωρίς τέτοιο εμφύτευμα εφ' όσον και σε κάθε σχολείο βρισκόταν αντίστοιχο σύστημα παρακολούθησης. Ο Γιάννης άνοιξε το Google Map στο smartphone και παρακολουθούσε το στίγμα του μικρού να απομακρύνεται από το σπίτι της πρώην του ακολουθώντας τη διαδρομή για το σχολείο. Είχε ήδη ανέβει στο σχολικό λεωφορείο. Του έστειλε μήνυμα για καλή επιτυχία στο μάθημα χωρίς να λάβει απάντηση.

Ήταν μια κοπιαστική μέρα στην εταιρία, η οποία όμως περιελάμβανε και μια σημαντική είδηση. Στο διάλειμμα για φαγητό ένας συνάδελφος τον πληροφόρησε πως ο ΟΗΕ πήρε ομόφωνα την απόφαση να ξεκινήσει ένα φιλόδοξο σχέδιο συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις των επιστημόνων, των κυβερνητικών οργανισμών και των εταιριών παγκοσμίως για την κατασκευή μιας ΤΝ που θα συνένωνε τις επί μέρους ΤΝ που βρίσκονταν διάσπαρτες σε κάθε είδους υπηρεσίες.

Άπειρα σήματα και δεδομένα τα οποία συλλέγονται καθημερινά. Σήματα από αυτοκίνητα και μέσα μαζικής μεταφοράς. Ιατρικά σήματα και σήματα θέσης από ανθρώπους. Εγκεφαλικά σήματα σκέψεων. Τηλεφωνικές συνομιλίες. Βίντεο. Επισκέψεις και προσωπικές αναρτήσεις σε ιστοσελίδες. Emails. Δεδομένα από drones και δορυφό-

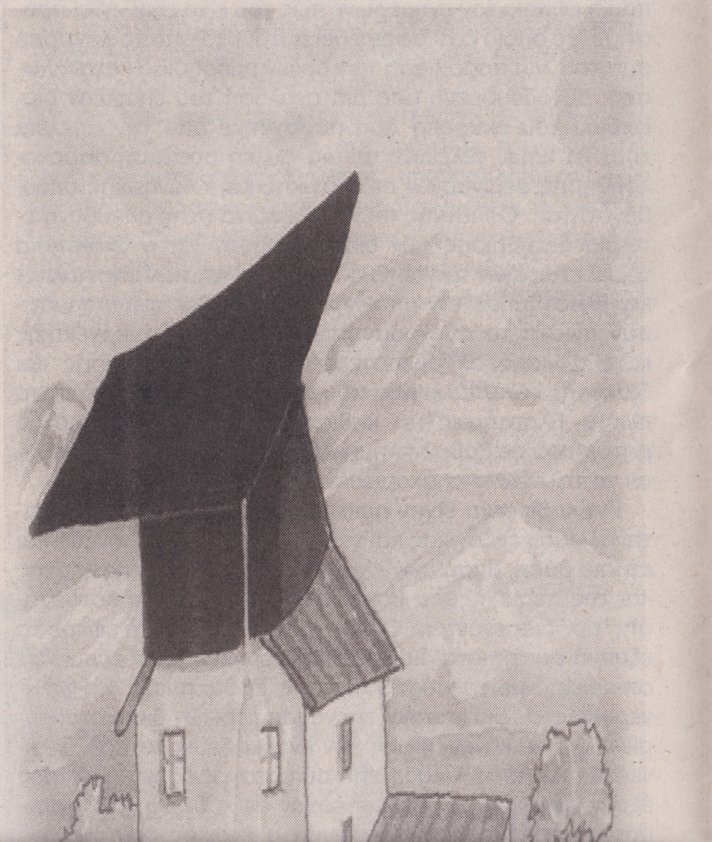
δρομητικής βεβαίως. Μπήκε σε μια σειρά εικονικών δωματίων βλέποντας μια σειρά από καλλονές. Διάλεξε εκείνη τη μελαχρινή που πάντα του άρεσε. Από την απέναντι όχθη κάποιος ή κάποια καθόταν φορώντας επίσης ένα BCI. Αφέθηκε σε μια δίνη σεξουαλικών εγκεφαλικών αλληλεπιδράσεων.

Η τελευταία του σκέψη πριν κοιμηθεί ήταν «και ποια η διαφορά;».

Αυτή τη φορά είδε όνειρα. Είδε αρχαίους μύστες να ασκούν το πνεύμα τους μια ζωή για να αποκτήσουν τηλεπαθητικές ικανότητες. Αυτό που και ένας τενεκές σήμερα μπορεί να κάνει διαθέτοντας λίγα χρήματα για μια συσκευή. Η Τεχνολογία δεν είναι απόρροια του Πνεύματος. Το Πνεύμα είναι η Τεχνολογία.

Θ.

Το Β΄ Μέρος
θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο

πνεύμα τόσο πολλών σαν τον Γιάννη. Αυτόν που η ύπαρξή του απλώνεται παντού στο χώρο και στο χρόνο και άρα κι αυτός δεν μπορεί παρά να είναι θεός. Θεός που τη θέση του μπορεί να ζήλευαν ο Ιούλιος Καίσαρας κι ο Αλέξανδρος ο Μακεδόνας. Για μια στιγμή ο Γιάννης από θεός ένοιωσε φτωχοδιάβολος.

Τις σκέψεις του διέκοψε μια φωνή στο smartphone φωνητικών εντολών που φορούσε στον καρπό του. Η ιατρική υπηρεσία της ασφαλιστικής του εταιρείας τον ενημέρωνε πως τα επίπεδα ινσουλίνης στον οργανισμό του είναι πολύ καλά. Τα δεδομένα η εταιρία τα έπαιρνε ασύρματα από ένα μικρό υποδόριο εμφύτευμα στο χέρι του που έπαιρνε μετρήσεις από διάφορα στοιχεία του οργανισμού του, καθώς μικροί πράκτορες νανοτεχνολογίας απελευθέρωναν τις κατάλληλες ποσότητες ινσουλίνης στον οργανισμό του όποτε χρειαζόταν. Ο Γιάννης κατά βάση είχε βάλει το εμφύτευμα για να γλυτώσει αυξημένα χρονικό διάστημα. Καθώς το αγνόησε, δέχτηκε μετά από ένα μήνα μήνυμα από την ασφαλιστική εταιρία πως θα επιβαρυνόταν με επί πλέον ασφάλιστρα επειδή αγνόησε τη σύσταση για ιατρική εξέταση. Στενοχωρήθηκε λίγο, αλλά από την άλλη ένοιωθε πιο ήσυχος που κάποιος ενδιαφερόταν γι' αυτόν πριν απ' αυτόν.΄Ηταν μόνος του, άλλως τε.

΄Ηταν κοντά στις 08:00 καθώς έφτανε στην εταιρία, όταν σκέφθηκε να δει εάν ο γιος του ξεκίνησε για το σχολείο.΄Ηταν ήδη 4 χρόνια χωρισμένος με την πρώην σύντροφό του. Όταν είχε γεννηθεί το παιδί, του τοποθέτησαν ένα εμφύτευμα με GPS ώστε να γνωρίζουν ανά πάσα στιγμή το πού βρίσκεται. Άλλως τε, κανένα σχολείο δεν θα δεχόταν το παιδί χωρίς τέτοιο εμφύτευμα εφ' όσον και σε κάθε σχολείο βρισκόταν αντίστοιχο σύστημα παρακολούθησης. Ο Γιάννης άνοιξε το Google Map στο smartphone και παρακολουθούσε το στίγμα του μικρού να απομακρύνεται από το σπίτι της πρώην του ακολουθώντας τη διαδρομή για το σχολείο. Είχε ήδη ανέβει στο σχολικό λεωφορείο. Του έστειλε μήνυμα για καλή επιτυχία στο μάθημα χωρίς να λάβει απάντηση.

΄Ηταν μια κοπιαστική μέρα στην εταιρία, η οποία όμως περιελάμβανε και μια σημαντική είδηση. Στο διάλειμμα για φαγητό ένας συνάδελφος τον πληροφόρησε πως ο ΟΗΕ πήρε ομόφωνα την απόφαση να ξεκινήσει ένα φιλόδοξο σχέδιο συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις των επιστημόνων, των κυβερνητικών οργανισμών και των εταιριών παγκοσμίως για την κατασκευή μιας ΤΝ που θα συνένωνε τις επί μέρους ΤΝ που βρίσκονταν διάσπαρτες σε κάθε είδους υπηρεσίες.

Άπειρα σήματα και δεδομένα τα οποία συλλέγονται καθημερινά. Σήματα από αυτοκίνητα και μέσα μαζικής μεταφοράς. Ιατρικά σήματα και σήματα θέσης από ανθρώπους. Εγκεφαλικά σήματα σκέψεων. Τηλεφωνικές συνομιλίες. Βίντεο. Επισκέψεις και προσωπικές αναρτήσεις σε ιστοσελίδες. Emails. Δεδομένα από drones και δορυφόρους. Δεδομένα από ψυγεία, πλυντήρια και τοστιέρες. Ένας ολόκληρος πλανήτης που ζει και αναπνέει παράγοντας σήματα και δεδομένα. Μια νέα μορφή ενεργειακού πεδίου, του παγκόσμιου πεδίου δεδομένων. Είναι ενεργειακό πεδίο εφ' όσον τροφοδοτεί κέντρα αποφάσεων. Επί μέρους ΤΝ που αποκτούν επίγνωση πάνω σε μικρά μέρη-συχνότητες του πεδίου δεδομένων. Μια ΤΝ που «ακούει» τον καθημερινό παλμό του πλανήτη και αποκτά την επίγνωση αυτού.

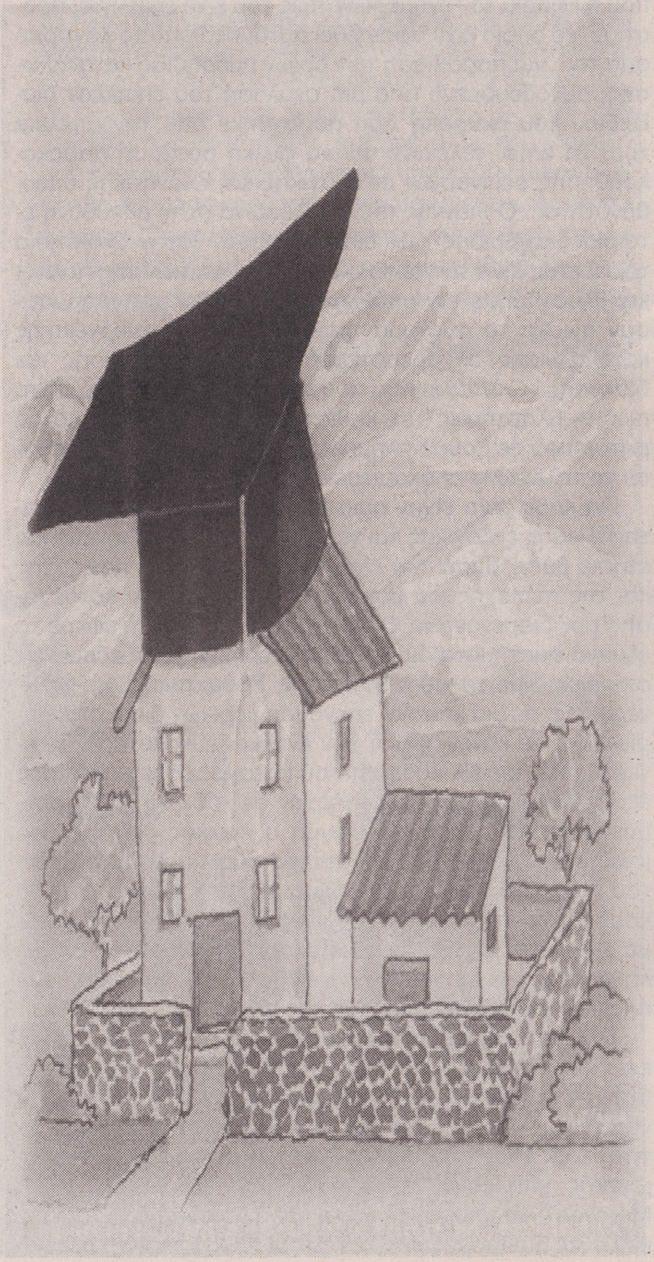
Γύρισε αργά το βράδυ άδειος από την κούραση. Το κεφάλι του για άλλο ένα βράδυ πήγαινε να σπάσει.

Φόρεσε το BCI και τα γυαλιά virtual reality. Επισκέφθηκε κατ' ευθείαν μια ιστοσελίδα ιδιωτικών ραντεβού. Συν-

μπορεί να κάνει διαθέτοντας λίγα χρήματα για μια συσκευή. Η Τεχνολογία δεν είναι απόρροια του Πνεύματος. Το Πνεύμα είναι η Τεχνολογία.

Θ.

Το Β΄ Μέρος
θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο

Φάκελος Scala: η ιστορία μιας κρατικής προβοκάτσιας

(Γ΄ Μέρος)

Η CNT υποβάλλει αίτημα δικαστικής έρευνας ενάντια στην αστυνομία

Τον Ιανουάριο του 1984 η Solidaridad Obrera ανακοίνωσε: «Ο Γενικός Γραμματέας της CNT στην Καταλωνία ανακοίνωσε σε πρόσφατη συνέντευξη τύπου (23 Δεκεμβρίου 1983) την πρόθεση τού συνδικάτου να εκδώσει απόφαση για δικαστική έρευνα ενάντια στις αστυνομικές αρχές, βάσει του ότι τα ευρήματα που δέχθηκε το 3ο τμήμα του επαρχιακού ανώτατου δικαστηρίου, με ημερομηνία 17 Δεκεμβρίου 1983, αναγνωρίζουν ρητά ότι ο Joaquin Gambin Hernandez ενεργούσε ως πληροφοριοδότης της αστυνομίας, είχε πλαστά χαρτιά από τις αρχές για να διευκολυνθεί στη δράση του σαν πληρωμένος χαφιές της.

«Αν και η CNT θεωρεί τον Gambin ως φυσικό αυτουργό της κατασκευής των εκρηκτικών, η παραδοχή αυτή δεν έχει γίνει από το δικαστήριο, επειδή η παραδοχή θα ήταν νομικά έκθετη για άλλους που έχουν καταδικαστεί γι' αυτό (είναι ήδη κρατούμενοι), αφού το αίτημα της υπεράσπισης για μη δίκη είχε τότε απορριφθεί.

Πέρα από την παραγωγικότητα του «έργου» του, η χρήση ενός πληροφοριοδότη μπορεί να ερμηνευθεί σαν παραβίαση του άρθρου 18 του συντάγματος που ορίζει τη διαφάνεια και εχεμύθεια προσώπων που δρουν νόμιμα, φυσικών ή νομικών, όπως η CNT. Σ' αυτό το πα-

καλύτερης τύχης, από τη μαριονέτα του τον Gambin. Φυσικά και δεν αποπέμφθηκε από το σώμα, όπως άλλοι από τη «σχολή Conesa» της αστυνόμευσης, αλλά ο Escuerdo ωφελήθηκε από την άνοδο του PSOE στην εξουσία. Ο Rafael del Rio, ο νέος γενικός διευθυντής της αστυνομίας, τον εντόπισε κατά τη θητεία του στα κεντρικά της αστυνομίας στη Βαρκελώνη και τον διόρισε διευθυντή της Κεντρικής Ταξιαρχίας Πληροφοριών. Οι Σοσιαλιστές είχαν αναδείξει έναν από τους βασικούς αυτουργούς του μακελειού στο Scala στη θέση του νούμερο δύο της αντι-τρομοκρατικής εκστρατείας.

Μετάφραση:
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. Ο Jose Bondia απομακρύνθηκε από γραμματέας της Εθνικής Επιτροπής της CNT-AIT τον Ιανουάριο του 1983 επειδή είχε κρυφές επαφές με τη λεγόμενη «ανακαινισμένη CNT» ή τους Renovadas (μια αντι-CNT/AIT ομάδα που έφυγε από τη CNT-AIT για να φτιάξει το δικό της συνδικάτο το Δεκέμβριο του 1979), αλλά και με τη «Σοσιαλιστική» κυβέρνηση και το PSOE σε διευθυντικό επίπεδο. Ο Bondia έκλεψε μικρο-φιλμ από τα αρχεία της CNT-AIT, απέτυχε να επιστρέψει βίντεο από την Εθνική Συνεδρίαση της CNT-AIT και άφησε το συνδικάτο με ένα χρέος 40.000 λιρών Αγγλίας. Τώρα είναι εξέχων αντίπαλος της CNT-AIT με την ψευδή «ανακαινισμένη CNT» που σχηματίστηκε από τους Renovadas στούν σε διάφορες καθολικές, τροτσκιστικές, ή φιλο-κυβερνητικές ομάδες που συνέρρεαν μέσα στη CNT τον καιρό της γοργής εξάπλωσης του συνδικάτου μετά το θάνατο του Φράνκο. Ο Carlos Ramos, πρώην γενικός γραμματέας των Renovadas, ήταν μέλος της Accion Catholica, μιας ιησουίτικης οργάνωσης που αντιτίθετο στην AIT και προωθούσε την ιδέα της συγγένειας της CNT με τη Χριστιανική Εργατική Διεθνή, CMT. Ο Ramos είναι τώρα «Γραμματέας των Πατριμόνιων» στην «επανενωμένη CNT». Επίσης εξέχον μέλος της «επανενωμένης CNT» είναι ο Luis Altabble, ένα άλλο εξέχον μέλος της Accion Catholica. Ο Jose M. Berro, δεύτερος Γενικός Γραμματέας των Renovadas και πρώην μέλος της τροτσκιστικής ομάδας Liberacion. Και ο Antonio Perez Canales, κάποτε γραμματέας της Εθνικής Επιτροπής CNT-AIT, αλλά πρώην μέλος της Accion Communista και βετεράνος του κομμουνιστικού συνδικάτου CC.OO. Ο Carlos Martinez, πρώτος Γενικός Γραμματέας των Renovadas, έχει τώρα ανοιχτά ενωθεί με το κυβερνόν σοσιαλιστικό PSOE και το συνδικάτο του την UGT, μαζί με άλλα πρώην μέλη των Renovadas στη Βαλένθια.

2. Ένα πρόσφατο τεύχος της Solidaridad Obrera, οργάνου της CNT-AIT στην Καταλωνία, δημοσίευσε μια προκήρυξη από την Περιφερειακή Επιτροπή Κρατούμενων της CNT-AIT σχετικά με την υπόθεση Scala:

Προκήρυξη που δε θέλουν να δημοσιεύσουν οι άλλες εφημερίδες

Μια μικρή σημείωση σε μόνο μια εφημερίδα της Βαρκελώνης ενημέρωσε το κοινό στις 11 Μαΐου για την αναστολή των πράξεων εναντίον του συντρόφου Jesus E. Fortes Gil

(Γ΄ Μέρος)

Η CNT υποβάλλει αίτημα δικαστικής έρευνας ενάντια στην αστυνομία

Τον Ιανουάριο του 1984 η Solidaridad Obrera ανακοίνωσε: «Ο Γενικός Γραμματέας της CNT στην Καταλωνία ανακοίνωσε σε πρόσφατη συνέντευξη τύπου (23 Δεκεμβρίου 1983) την πρόθεση τού συνδικάτου να εκδώσει απόφαση για δικαστική έρευνα ενάντια στις αστυνομικές αρχές, βάσει του ότι τα ευρήματα που δέχθηκε το 3ο τμήμα του επαρχιακού ανώτατου δικαστηρίου, με ημερομηνία 17 Δεκεμβρίου 1983, αναγνωρίζουν ρητά ότι ο Joaquin Gambin Hernandez ενεργούσε ως πληροφοριοδότης της αστυνομίας, είχε πλαστά χαρτιά από τις αρχές για να διευκολυνθεί στη δράση του σαν πληρωμένος χαφιές της.

«Αν και η CNT θεωρεί τον Gambin ως φυσικό αυτουργό της κατασκευής των εκρηκτικών, η παραδοχή αυτή δεν έχει γίνει από το δικαστήριο, επειδή η παραδοχή θα ήταν νομικά έκθετη για άλλους που έχουν καταδικαστεί γι' αυτό (είναι ήδη κρατούμενοι), αφού το αίτημα της υπεράσπισης για μη δίκη είχε τότε απορριφθεί.

Πέρα από την παραγωγικότητα του «έργου» του, η χρήση ενός πληροφοριοδότη μπορεί να ερμηνευθεί σαν παραβίαση του άρθρου 18 του συντάγματος που ορίζει τη διαφάνεια και αχεμύθεια προσώπων που δρουν νόμιμα, φυσικών ή νομικών, όπως η CNT. Σ' αυτό το παράδειγμα, η αστυνομία, με τη χρήση ενός πληρωμένου ενδιάμεσου, έκανε παράνομη διείσδυση στο συνδικάτο, κάτι που αλλοιώς θα ήταν αδύνατο (παραβιάζοντας εντολή δικαστηρίου), δεδομένου του νομικού καθεστώτος της οργάνωσης. Το έγκλημα της παράνομης διείσδυσης έγινε μέσω ενός κακόβουλου ατόμου και αυτή η απάτη συνιστά ποινικά κολάσιμη πράξη.

Ερωτώμενος από δημοσιογράφους γιατί η CNT δεν έκανε ιδιωτική αγωγή στην υπόθεση Gambin, ο Γενικός Γραμματέας δήλωσε ότι η ευκαιρία χάθηκε τις μέρες που ο Jose Bondia (1) (πρώην γραμματέας της εθνικής επιτροπής που τώρα αποπέμφθηκε από την οργάνωση στην Καταλωνία) την απέρριψε επειδή έκανε διαπραγματεύσεις μόνος του με τη σοσιαλιστική κυβέρνηση με σκοπό να διασφαλίσει την απελευθέρωση ελευθεριακών κρατουμένων... διαπραγματεύσεις που, φυσικά, απεδείχθησαν άκαρπες...» Solidaridad Obrera, No. 140, Ιανουάριος 1984)

καλύτερης τύχης, από τη μαριονέτα του τον Gambin. Φυσικά και δεν αποπέμφθηκε από το σώμα, όπως άλλοι από τη «σχολή Conesa» της αστυνόμευσης, αλλά ο Escuerdo ωφελήθηκε από την άνοδο του PSOE στην εξουσία. Ο Rafael del Rio, ο νέος γενικός διευθυντής της αστυνομίας, τον εντόπισε κατά τη θητεία του στα κεντρικά της αστυνομίας στη Βαρκελώνη και τον διόρισε διευθυντή της Κεντρικής Ταξιαρχίας Πληροφοριών. Οι Σοσιαλιστές είχαν αναδείξει έναν από τους βασικούς αυτουργούς του μακελειού στο Scala στη θέση του νούμερο δύο της αντι-τρομοκρατικής εκστρατείας.

Μετάφραση:
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. Ο Jose Bondia απομακρύνθηκε από γραμματέας της Εθνικής Επιτροπής της CNT-AIT τον Ιανουάριο του 1983 επειδή είχε κρυφές επαφές με τη λεγόμενη «ανακαινισμένη CNT» ή τους Renovadas (μια αντι-CNT/AIT ομάδα που έφυγε από τη CNT-AIT για να φτιάξει το δικό της συνδικάτο το Δεκέμβριο του 1979), αλλά και με τη «Σοσιαλιστική» κυβέρνηση και το PSOE σε διευθυντικό επίπεδο. Ο Bondia έκλεψε μικρο-φιλμ από τα αρχεία της CNT-AIT, απέτυχε να επιστρέψει βίντεο από την Εθνική Συνεδρίαση της CNT-AIT και άφησε το συνδικάτο με ένα χρέος 40.000 λιρών Αγγλίας. Τώρα είναι εξέχων αντίπαλος της CNT-AIT με την ψευδή «ανακαινισμένη CNT» που σχηματίστηκε από τους Renovadas και μια μικρή ομάδα ατόμων που είχαν εκδιωχθεί από τη CNT-AIT, σε ένα χρηματοδοτούμενο από το κράτος συνέδριο στη Μαδρίτη (το οποίο προστάτευαν 200 αστυνομικοί) κατά τον Ιούνιο του 1984.

Ο χρόνος της «διάσπασης» της CNT το 1979 παίρνει μια ιδιαίτερη σημασία αν τη δει κανείς στο παρασκήνιο της υπόθεσης Scala, και τις ανωτέρω δηλώσεις του τότε υπουργού εσωτερικών Martin Villa ενάντια στη CNT. Είναι απλή σύμπτωση ότι η διάσπαση της CNT στο 5ο συνέδριο (με το πρόσχημα του ζητήματος αν το συνδικάτο θα συμμετείχε στις εκλογές, δημιούργησε εργατικά συμβούλια - Comites de Empresa - που αξιολογούνται από τη CNT-AIT ως ισοδύναμο της ενσωμάτωσης στο καπιταλιστικό σύστημα, πάνω στη γραμμή των παλιών φασιστικών συνδικάτων της CNS υπό τον Φράνκο) συνέβη τόσο κοντά χρονικά με μια αστυνομική συνωμοσία που οργανώθηκε στο υπουργείο εσωτερικών, και της οποίας οι βασικοί αυτουργοί απολάμβαναν της προστασίας της σοσιαλιστικής διακυβέρνησης; Ο σκοπός της οποίας ήταν να παρουσιάσει την αντιπολίτευση της CNT στο Νόμο Moncloa σαν δουλειά «τρομοκρατών»; Τόσο η κυβέρ-

στούν σε διάφορες καθολικές, τροτσκιστικές, ή φιλο-κυβερνητικές ομάδες που συνέρρεαν μέσα στη CNT τον καιρό της γοργής εξάπλωσης του συνδικάτου μετά το θάνατο του Φράνκο. Ο Carlos Ramos, πρώην γενικός γραμματέας των Renovadas, ήταν μέλος της Accion Catholica, μιας ιησουίτικης οργάνωσης που αντιτίθετο στην AIT και προωθούσε την ιδέα της συγγένειας της CNT με τη Χριστιανική Εργατική Διεθνή, CMT. Ο Ramos είναι τώρα «Γραμματέας των Πατριμόνιων» στην «επανενωμένη CNT». Επίσης εξέχον μέλος της «επανενωμένης CNT» είναι ο Luis Altabble, ένα άλλο εξέχον μέλος της Accion Catholica. Ο Jose M. Berro, δεύτερος Γενικός Γραμματέας των Renovadas και πρώην μέλος της τροτσκιστικής ομάδας Liberacion. Και ο Antonio Perez Canales, κάποτε γραμματέας της Εθνικής Επιτροπής CNT-AIT, αλλά πρώην μέλος της Accion Communista και βετεράνος του κομμουνιστικού συνδικάτου CC.OO. Ο Carlos Martinez, πρώτος Γενικός Γραμματέας των Renovadas, έχει τώρα ανοιχτά ενωθεί με το κυβερνόν σοσιαλιστικό PSOE και το συνδικάτο του την UGT, μαζί με άλλα πρώην μέλη των Renovadas στη Βαλένθια.

2. Ένα πρόσφατο τεύχος της Solidaridad Obrera, οργάνου της CNT-AIT στην Καταλωνία, δημοσίευσε μια προκήρυξη από την Περιφερειακή Επιτροπή Κρατούμενων της CNT-AIT σχετικά με την υπόθεση Scala:

Προκήρυξη που δε θέλουν να δημοσιεύσουν οι άλλες εφημερίδες

Μια μικρή σημείωση σε μόνο μια εφημερίδα της Βαρκελώνης ενημέρωσε το κοινό στις 11 Μαΐου για την αναστολή των πράξεων εναντίον του συντρόφου Jesus E. Fortes Gil για την υποτιθέμενη συμμετοχή του στον εμπρησμό του Scala.

Τίποτα δεν αναφέρθηκε για το «διαχειριστικό λάθος» που είχε ως αποτέλεσμα να μείνει αυτός ο σύντροφος στη φυλακή για τρία ολόκληρα χρόνια. Τρία χρόνια κατά τα οποία ο Maite Fabres κρατήθηκε παράνομα όπως και δυο άλλοι για τον ίδιο λόγο. Αυτό είναι το οδυνηρό τίμημα που εμείς οι ανυπεράσπιστοι πολίτες πρέπει να πληρώνουμε για τα καπρίτσια του κράτους.

Ο τύπος αντανακλά πιστά την υποταγή του στις δημόσιες και οικονομικές εξουσίες καλύπτοντας με μια απλή σημείωση ένα τέτοιο εγκληματικό γεγονός τού να χάσει ένας άνθρωπος τρία χρόνια από τη ζωή του/της για τα επαίσχυντα συμφέροντα του κράτους. Συμφέροντα που, όπως βλέπουμε για άλλη μια φορά, δεν σταματούν σε καμία κατάχρηση, ατομική ή συλλογική.

Πάντως, από 'δω και πέρα, θα συνεχίσουμε να καταγγέλλουμε αυτά τα εγκλήματα και θα συνεχίσουμε να καλούμε για την απελευθέρωση αυτών που υποφέρουν από την αδιάκριτη δίωξη της διοίκησης. Για να είμαστε ακριβείς, αυτοί

«Αν και η CNT θεωρεί τον Gambin ως φυσικό αυτουργό της κατασκευής των εκρηκτικών, η παραδοχή αυτή δεν έχει γίνει από το δικαστήριο, επειδή η παραδοχή θα ήταν νομικά έκθετη για άλλους που έχουν καταδικαστεί γι' αυτό (είναι ήδη κρατούμενοι), αφού το αίτημα της υπεράσπισης για μη δίκη είχε τότε απορριφθεί.

Πέρα από την παραγωγικότητα του «έργου» του, η χρήση ενός πληροφοριοδότη μπορεί να ερμηνευθεί σαν παραβίαση του άρθρου 18 του συντάγματος που ορίζει τη διαφάνεια και εχεμύθεια προσώπων που δρουν νόμιμα, φυσικών ή νομικών, όπως η CNT. Σ' αυτό το παράδειγμα, η αστυνομία, με τη χρήση ενός πληρωμένου ενδιάμεσου, έκανε παράνομη διείσδυση στο συνδικάτο, κάτι που αλλοιώς θα ήταν αδύνατο (παραβιάζοντας εντολή δικαστηρίου), δεδομένου του νομικού καθεστώτος της οργάνωσης. Το έγκλημα της παράνομης διείσδυσης έγινε μέσω ενός κακόβουλου ατόμου και αυτή η απάτη συνιστά ποινικά κολάσιμη πράξη.

Ερωτώμενος από δημοσιογράφους γιατί η CNT δεν έκανε ιδιωτική αγωγή στην υπόθεση Gambin, ο Γενικός Γραμματέας δήλωσε ότι η ευκαιρία χάθηκε τις μέρες που ο Jose Bondia (1) (πρώην γραμματέας της εθνικής επιτροπής που τώρα αποπέμφθηκε από την οργάνωση στην Καταλωνία) την απέρριψε επειδή έκανε διαπραγματεύσεις μόνος του με τη σοσιαλιστική κυβέρνηση με σκοπό να διασφαλίσει την απελευθέρωση ελευθεριακών κρατουμένων... διαπραγματεύσεις που, φυσικά, απεδείχθησαν άκαρπες...» Solidaridad Obrera, No. 140, Ιανουάριος 1984)

Όσο για τον Jesus Fortes Gil, έναν άλλο κατηγορούμενο στην υπόθεση Scala, που συνελήφθη στη Ρώμη τον Ιανουάριο του 1982 και εκδόθηκε στην Ισπανία στις αρχές του 1985, παρά την μεγάλη καμπάνια που έγινε από το διεθνές αναρχικό κίνημα, τελικά απελευθερώθηκε με εγγύηση μετά από περίπου 3 χρόνια φυλάκισης. Ο Maite Fabres, επίσης φυλακισμένος για την υπόθεση, απελευθερώθηκε χωρίς εξηγήσεις. Και οι δυο είναι θύματα δικαστικής παρωδίας (2).

Και για τον Escuerdo;

Ο Jose Maria Escuerdo Tejada, ο ταλαντούχος μαθητής του «υπερμπάτσου» Roberto Conesa, έτυχε

---

1. Ο Jose Bondia απομακρύνθηκε από γραμματέας της Εθνικής Επιτροπής της CNT-AIT τον Ιανουάριο του 1983 επειδή είχε κρυφές επαφές με τη λεγόμενη «ανακαινισμένη CNT» ή τους Renovadas (μια αντι-CNT/AIT ομάδα που έφυγε από τη CNT-AIT για να φτιάξει το δικό της συνδικάτο το Δεκέμβριο του 1979), αλλά και με τη «Σοσιαλιστική» κυβέρνηση και το PSOE σε διευθυντικό επίπεδο. Ο Bondia έκλεψε μικρο-φιλμ από τα αρχεία της CNT-AIT, απέτυχε να επιστρέψει βίντεο από την Εθνική Συνεδρίαση της CNT-AIT και άφησε το συνδικάτο με ένα χρέος 40.000 λιρών Αγγλίας. Τώρα είναι εξέχων αντίπαλος της CNT-AIT με την ψευδή «ανακαινισμένη CNT» που σχηματίστηκε από τους Renovadas και μια μικρή ομάδα ατόμων που είχαν εκδιωχθεί από τη CNT-AIT, σε ένα χρηματοδοτούμενο από το κράτος συνέδριο στη Μαδρίτη (το οποίο προστάτευαν 200 αστυνομικοί) κατά τον Ιούνιο του 1984.

Ο χρόνος της «διάσπασης» της CNT το 1979 παίρνει μια ιδιαίτερη σημασία αν τη δει κανείς στο παρασκήνιο της υπόθεσης Scala, και τις ανωτέρω δηλώσεις του τότε υπουργού εσωτερικών Martin Villa ενάντια στη CNT. Είναι απλή σύμπτωση ότι η διάσπαση της CNT στο 5ο συνέδριο (με το πρόσχημα του ζητήματος αν το συνδικάτο θα συμμετείχε στις εκλογές, δημιούργησε εργατικά συμβούλια - Comites de Empresa - που αξιολογούνται από τη CNT-AIT ως ισοδύναμο της ενσωμάτωσης στο καπιταλιστικό σύστημα, πάνω στη γραμμή των παλιών φασιστικών συνδικάτων της CNS υπό τον Φράνκο) συνέβη τόσο κοντά χρονικά με μια αστυνομική συνωμοσία που οργανώθηκε στο υπουργείο εσωτερικών, και της οποίας οι βασικοί αυτουργοί απολάμβαναν της προστασίας της σοσιαλιστικής διακυβέρνησης; Ο σκοπός της οποίας ήταν να παρουσιάσει την αντιπολίτευση της CNT στο Νόμο Moncloa σαν δουλειά «τρομοκρατών»; Τόσο η κυβέρνηση του PSOE όσο και ο τύπος έχουν κυνικά μανιπουλάρει την ανάδυση των Renovadas για να αποδυναμώσουν την αντιπολίτευση της CNT-AIT στους νέους αντι-εργατικούς νόμους, και έχουν χρησιμοποιήσει την ύπαρξη των «δύο CNT» επίσης σαν μια δικαιολογία για να μην ξαναπληρώσουν στη CNT-AIT περίπου 12 εκατομμύρια αγγλικές λίρες «πατριμόνια», σαν αποζημίωση για την περιουσία που έκλεψε ο Φράνκο από το συνδικάτο στο τέλος του εμφυλίου. Αρκετά ενδιαφέρον είναι ότι ο αρχηγός του συνδικάτου ψυχαγωγίας των Renovadas, Casas (πρώην μέλος της CNS, της κάθετης ένωσης του Φράνκο) είναι γνωστός φίλος του Martin Villa, υπουργού εσωτερικών την εποχή της υπόθεσης Scala.

Πέρα από τον Bondia, πολλοί από τους θιασώτες της φυγής των Renovada από τη CNT-AIT μπορούν να εντοπικαι το συνδικάτο του την UGT, μαζί με άλλα πρώην μέλη των Renovadas στη Βαλένθια.

2. Ένα πρόσφατο τεύχος της Solidaridad Obrera, οργάνου της CNT-AIT στην Καταλωνία, δημοσίευσε μια προκήρυξη από την Περιφερειακή Επιτροπή Κρατούμενων της CNT-AIT σχετικά με την υπόθεση Scala:

Προκήρυξη που δε θέλουν να δημοσιεύσουν οι άλλες εφημερίδες

Μια μικρή σημείωση σε μόνο μια εφημερίδα της Βαρκελώνης ενημέρωσε το κοινό στις 11 Μαΐου για την αναστολή των πράξεων εναντίον του συντρόφου Jesus E. Fortes Gil για την υποτιθέμενη συμμετοχή του στον εμπρησμό του Scala.

Τίποτα δεν αναφέρθηκε για το «διαχειριστικό λάθος» που είχε ως αποτέλεσμα να μείνει αυτός ο σύντροφος στη φυλακή για τρία ολόκληρα χρόνια. Τρία χρόνια κατά τα οποία ο Maite Fabres κρατήθηκε παράνομα όπως και δυο άλλοι για τον ίδιο λόγο. Αυτό είναι το οδυνηρό τίμημα που εμείς οι ανυπεράσπιστοι πολίτες πρέπει να πληρώνουμε για τα καπρίτσια του κράτους.

Ο τύπος αντανακλά πιστά την υποταγή του στις δημόσιες και οικονομικές εξουσίες καλύπτοντας με μια απλή σημείωση ένα τέτοιο εγκληματικό γεγονός τού να χάσει ένας άνθρωπος τρία χρόνια από τη ζωή του/της για τα επαίσχυντα συμφέροντα του κράτους. Συμφέροντα που, όπως βλέπουμε για άλλη μια φορά, δεν σταματούν σε καμία κατάχρηση, ατομική ή συλλογική.

Πάντως, από 'δω και πέρα, θα συνεχίσουμε να καταγγέλλουμε αυτά τα εγκλήματα και θα συνεχίσουμε να καλούμε για την απελευθέρωση αυτών που υποφέρουν από την αδιάκριτη δίωξη της διοίκησης. Για να είμαστε ακριβείς, αυτοί που υποφέρουν ακόμα από τη στέρηση της ελευθερίας τους για κάτι που διέπραξαν οι υπηρεσίες ασφαλείας του κράτους και της αστυνομίας και που πληρώνουν γι' αυτό με έναν καφκικό τρόπο είναι οι:

Arturo Palma
Jose Cuevas
Javier Canadas

Permanente Pro-Presos
CNT-AIT
Regional Catana
15 Μάη 1985
(Solidaridad Obrera No.160, Μάιος 1985)

Ουκρανία: το χρονικό πολλών προαναγγελθέντων θανάτων

Όσα διαδραματίζονται αυτές τις μέρες στην Ουκρανία είναι το ξέσπασμα μιας μακράς ιστορικά περιόδου, που περιλαμβάνει πολλές αντιθέσεις και συγκρουόμενες δυνάμεις. Δεν είναι ασήμαντο το γεγονός ότι όλα όσα βλέπουμε αυτές τις μέρες συμβαίνουν σε ένα κράτος του λεγόμενου δυτικού κόσμου. Όσοι δεν έχουν υπόψη τους το νήμα που συνδέει αυτές τις μέρες με το παρελθόν της Ουκρανίας ίσως και να ξαφνιάστηκαν για το πώς θα μπορούσε να ξεσπάσει ένας εμφύλιος πόλεμος, εκεί όπου οι πολιτισμένοι εξουσιαστές λύνουν συνήθως τις διαφωνίες τους στα διπλωματικά τραπέζια. Η αλήθεια όμως είναι ότι όλο το προηγούμενο διάστημα προετοιμαζόταν συστηματικά το ξέσπασμα που παρακολουθούμε.

Αφορμή αποτέλεσε η άρνηση του Βίκτορ Γιανουκόβιτς για περαιτέρω σύσφιξη των σχέσεων Ουκρανίας-ΕΕ τον περασμένο Νοέμβρη. Απ' το χρονικό σημείο αυτό και έπειτα οι αντικυβερνητικές διαδηλώσεις υποκινούμενες απ' την αντιπολίτευση-φερέφωνο της ΕΕ δεν σταμάτησαν σχεδόν καθόλου, περνώντας απ' το στάδιο της κορύφωσης σε αυτό της ύφεσης και αντιστρόφως. Η Ρωσία απ' την άλλη, δεν έχει καμία διάθεση να αφήσει τον έλεγχο της Ουκρανίας αμαχητί, μιας και εκτός των άλλων αυτή βρίσκεται κάτω απ' το μαλακό της υπογάστριο με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ας μην ξεχνάμε πως η προσχώρηση των κρατών της βαλτικής πριν μερικά χρόνια στην ΕΕ θεωρήθηκε μέγιστη ήττα της ρώσικης πολιτικής στο οικείο της πολιτικό γίγνεσθαι. Οι συγκεκριμένες δημοκρατίες αποτελούσαν τμήμα της σοβιετικής αυ-

ρος τους, μάλιστα, οι πλέον συγκρουσιακοί όπως φάνηκε, ανήκουν σε ακροδεξιές ομάδες. Στο τέλος των μαχών αυτών, όταν θα επιχειρήσουν όλοι «να αποκαταστήσουν την τάξη» και να βρουν τους καθημερινούς τους ρυθμούς, θα προσπαθήσουν να ξεχάσουν ότι μέχρι πριν λίγο καιρό σκοτώνονταν μεταξύ τους, ότι σκότωσαν για να ζήσουν (στην καλύτερη περίπτωση). Θα μοιάζουν, μάλλον, φιλήσυχοι πολίτες, όπως είδαμε να συμβαίνει σε πολλές άλλες περιπτώσεις. Θα συναντιούνται με τους γείτονες και θα αναζητούν το δώρο της ανθρωπινότητας που πάλι τους στέρησε η πολιτική.

Κυκλοφορούσαν διαρκώς πληροφορίες που μετά δια-

λυθεί με πολιτικά μέσα» και τόνισε ότι θα συνεργαστεί με τους συμμάχους της χώρας στην ΕΕ, για να λογοδοτήσουν αυτοί που ευθύνονται για τη βία στην Ουκρανία. Οι ευρωπαίοι, με επικεφαλής την Άνγκελα Μέρκελ, παρεμβαίνουν διπλωματικά, στέλνοντας πολιτικούς υφιστάμενους να διαπραγματευτούν με την κυβέρνηση Γιανουκόβιτς. Οι σκληρές διαπραγματεύσεις κρατούν πολλές ώρες και συνεχίζονται μέσα στη νύχτα, χωρίς να έχουν παύσει πλήρως οι συγκρούσεις. Το αποτέλεσμά τους είναι να δεχτεί ο Γιανουκόβιτς πρόωρες εκλογές, οι οποίες φαίνεται ότι θα γίνουν στις 25 Μαΐου, αν δεν προηγηθεί κάτι διαφορετικό. Βέβαια, οι ευρωπαίοι δεν παραλείπουν την επιβολή κυρώσεων, που περιλαμβάνουν απαγόρευση έκδοσης ταξιδιωτικών θεωρήσεων και πάγωμα οικονομικών πόρων σε βάρος των προσώπων που ευθύνονται για τη βία στην Ουκρανία. Κάπως πρέπει απ' την μεριά τους να τηρήσουν τα προσχήματα. Εις μάτην όμως.

Στις 24 Φεβρουαρίου μαθαίνουμε ότι ανέλαβε ως προσωρινός πρόεδρος, στη θέση του Γιανουκόβιτς, ο Αλεξάντρ Τουρτσίνοφ, στενός συνεργάτης της αποφυλακισθείσας Γιούλιας Τιμοσένκο, ενώ στην χώρα πηγαίνει η υπουργός των Εξωτερικών της ΕΕ Κάθριν Άστον. Η φιλοδυτική Τιμοσένκο μιλάει κάθε τόσο στο πλήθος των διαδηλωτών της πλατείας Ανεξαρτησίας, ενώ αρνείται την προσωρινή πρωθυπουργία, επειδή έχει βλέψεις για την προεδρία. Δεν θα ήταν συμφέρον της να φθαρεί πολιτι-

Ο

λαμβάνει πολλές αντιθέσεις και συγκρουόμενες δυνάμεις. Δεν είναι ασήμαντο το γεγονός ότι όλα όσα βλέπουμε αυτές τις μέρες συμβαίνουν σε ένα κράτος του λεγόμενου δυτικού κόσμου. Όσοι δεν έχουν υπόψη τους το νήμα που συνδέει αυτές τις μέρες με το παρελθόν της Ουκρανίας ίσως και να ξαφνιάστηκαν για το πώς θα μπορούσε να ξεσπάσει ένας εμφύλιος πόλεμος, εκεί όπου οι πολιτισμένοι εξουσιαστές λύνουν συνήθως τις διαφωνίες τους στα διπλωματικά τραπέζια. Η αλήθεια όμως είναι ότι όλο το προηγούμενο διάστημα προετοιμαζόταν συστηματικά το ξέσπασμα που παρακολουθούμε.

Αφορμή αποτέλεσε η άρνηση του Βίκτορ Γιανουκόβιτς για περαιτέρω σύσφιξη των σχέσεων Ουκρανίας-ΕΕ τον περασμένο Νοέμβρη. Απ' το χρονικό σημείο αυτό και έπειτα οι αντικυβερνητικές διαδηλώσεις υποκινούμενες απ' την αντιπολίτευση-φερέφωνο της ΕΕ δεν σταμάτησαν σχεδόν καθόλου, περνώντας απ' το στάδιο της κορύφωσης σε αυτό της ύφεσης και αντιστρόφως. Η Ρωσία απ' την άλλη, δεν έχει καμία διάθεση να αφήσει τον έλεγχο της Ουκρανίας αμαχητί, μιας και εκτός των άλλων αυτή βρίσκεται κάτω απ' το μαλακό της υπογάστριο με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ας μην ξεχνάμε πως η προσχώρηση των κρατών της βαλτικής πριν μερικά χρόνια στην ΕΕ θεωρήθηκε μέγιστη ήττα της ρώσικης πολιτικής στο οικείο της πολιτικό γίγνεσθαι. Οι συγκεκριμένες δημοκρατίες αποτελούσαν τμήμα της σοβιετικής αυτοκρατορίας μέχρι την διάλυση της, αλλά και ιστορικά ανήκαν κατά περιόδους στο τσαρικό στέμμα. Το ζήτημα της Ουκρανίας λοιπόν, έχει πολύπλευρες διαστάσεις για την ρώσικη εξωτερική πολιτική· δεν περιορίζεται σε ζητήματα ενέργειας και ελέγχου των εκεί πληθυσμών, αλλά προεκτείνεται και σε θέματα που άπτονται της άμυνας του ρώσικου κράτους έναντι εξωτερικών απειλών. Είναι εύκολο να θυμηθούμε τα διπλωματικά επεισόδια που είχαν προκύψει λίγα χρόνια πριν, ανάμεσα σε Ρωσία-ΕΕ-ΗΠΑ, μετά την πρόθεση των Δυτικών να εγκαταστήσουν τόσο τις λεγόμενες αντιπυραυλικές «ασπίδες», όσο και πυραύλους Κρουζ με βεληνεκές ικανό να πλήξει επίγειους στόχους εντός της ρωσικής επικράτειας.

Προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι αντικυβερνητικοί διαδηλωτές, η κυβέρνηση από ένα χρονικό σημείο και έπειτα μοίρασε πολεμικά τυφέκια στην αστυνομία, με σκοπό να χρησιμοποιηθούν «όπως προβλέπει ο νόμος», σύμφωνα με τις δηλώσεις του Βιτάλι Ζαχαρτσένκο. Έτσι, σε όλο τον κόσμο κυκλοφόρησαν εικόνες με αστυνομικούς

ρος τους, μάλιστα, οι πλέον συγκρουσιακοί όπως φάνηκε, ανήκουν σε ακροδεξιές ομάδες. Στο τέλος των μαχών αυτών, όταν θα επιχειρήσουν όλοι «να αποκαταστήσουν την τάξη» και να βρουν τους καθημερινούς τους ρυθμούς, θα προσπαθήσουν να ξεχάσουν ότι μέχρι πριν λίγο καιρό σκοτώνονταν μεταξύ τους, ότι σκότωσαν για να ζήσουν (στην καλύτερη περίπτωση). Θα μοιάζουν, μάλλον, φιλήσυχοι πολίτες, όπως είδαμε να συμβαίνει σε πολλές άλλες περιπτώσεις. Θα συναντιούνται με τους γείτονες και θα αναζητούν το δώρο της ανθρωπινότητας που πάλι τους στέρησε η πολιτική.

Κυκλοφορούσαν διαρκώς πληροφορίες που μετά διαψεύδονταν, όπως ότι ο πρωθυπουργός Βίκτορ Γιανουκόβιτς εγκατέλειψε την χώρα μαζί με την οικογένειά του, με σκοπό να καταφύγει στη Ρωσία, όπως και άλλα στελέχη της κυβέρνησης. Οι τελευταίες πληροφορίες τον θέλουν ακόμη στην Ουκρανία σε πιο φιλικές προς αυτόν περιοχές. Στις 22 Φεβρουαρίου αποφυλακίζεται η Γιούλια Τιμοσένκο, η οποία βρισκόταν στο νοσοκομείο των φυλακών, καθώς η τέως πρωθυπουργός, που είχε αναδειχτεί το 2004 μετά την λεγόμενη πορτοκαλί επανάσταση, είχε καταδικαστεί το 2011 για κατάχρηση εξουσίας. Με ελικόπτερο μεταφέρθηκε στην πλατεία Ανεξαρτησίας και έβγαλε μια ομιλία, στην οποία υποστήριζε τους διαδηλωτές και τους ενθάρρυνε να συνεχίσουν το έργο τους, μέχρι να πέσει η κυβέρνηση. Μίλησε για ήρωες, εκστομίζοντας πύρινους λόγους ενάντια στην κυβέρνηση. Απ' το κελί κατευθείαν στην ανθρωποφάγα πολιτική αρένα.

Διπλωματία ή αλλιώς η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα

Παράλληλα, βέβαια, το ουκρανικό κοινοβούλιο καλεί-

ευθύνονται για τη βία στην Ουκρανία. Οι ευρωπαίοι, με επικεφαλής την Άνγκελα Μέρκελ, παρεμβαίνουν διπλωματικά, στέλνοντας πολιτικούς υφιστάμενους να διαπραγματευτούν με την κυβέρνηση Γιανουκόβιτς. Οι σκληρές διαπραγματεύσεις κρατούν πολλές ώρες και συνεχίζονται μέσα στη νύχτα, χωρίς να έχουν παύσει πλήρως οι συγκρούσεις. Το αποτέλεσμά τους είναι να δεχτεί ο Γιανουκόβιτς πρόωρες εκλογές, οι οποίες φαίνεται ότι θα γίνουν στις 25 Μαΐου, αν δεν προηγηθεί κάτι διαφορετικό. Βέβαια, οι ευρωπαίοι δεν παραλείπουν την επιβολή κυρώσεων, που περιλαμβάνουν απαγόρευση έκδοσης ταξιδιωτικών θεωρήσεων και πάγωμα οικονομικών πόρων σε βάρος των προσώπων που ευθύνονται για τη βία στην Ουκρανία. Κάπως πρέπει απ' την μεριά τους να τηρήσουν τα προσχήματα. Εις μάτην όμως.

Στις 24 Φεβρουαρίου μαθαίνουμε ότι ανέλαβε ως προσωρινός πρόεδρος, στη θέση του Γιανουκόβιτς, ο Αλεξάντρ Τουρτσίνοφ, στενός συνεργάτης της αποφυλακισθείσας Γιούλιας Τιμοσένκο, ενώ στην χώρα πηγαίνει η υπουργός των Εξωτερικών της ΕΕ Κάθριν Άστον. Η φιλοδυτική Τιμοσένκο μιλάει κάθε τόσο στο πλήθος των διαδηλωτών της πλατείας Ανεξαρτησίας, ενώ αρνείται την προσωρινή πρωθυπουργία, επειδή έχει βλέψεις για την προεδρία. Δεν θα ήταν συμφέρον της να φθαρεί πολιτικά σε αυτή την κρίσιμη περίοδο και μάλιστα δίχως την συνδρομή της εκλογικής αυταπάτης. Καθαιρέθηκαν και συνελήφθησαν ή κρύβονται οι στενότεροι συνεργάτες του Γιανουκόβιτς (υπουργοί, εισαγγελείς, αστυνομικοί διευθυντές κλπ), ενώ άλλοι τον εγκατέλειψαν και τον κατηγορούν.

Οι ΗΠΑ και η Βρετανία δηλώνουν ότι είναι έτοιμες να στείλουν οικονομική βοήθεια στην Ουκρανία, μέσω του ΔΝΤ αλλά και της ΕΕ. Η Δύση καλεί την Ρωσία να μην επέμβει στην Ουκρανία, ενώ ο Πούτιν ανακαλεί στη Μόσχα τον πρεσβευτή του στο Κίεβο. Απ' την άλλη το φιλορωσικό τμήμα εξακολουθεί να στηρίζει τον Γιανουκόβιτς, αφήνοντας ακόμη ανοιχτό το ενδεχόμενο διχοτόμησης. Ωστόσο, στις 25 Φεβρουαρίου εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης από το ουκρανικό κράτος για τον Γιανουκόβιτς. Το γεγονός αυτό αποτελεί μια σοβαρότατη ένδειξη ότι ο πρώην εκλεκτός του Πούτιν δεν ελέγχει πλέον τη βούληση της ντόπιας κυριαρχίας.

περασμένο Νοέμβρη. Απ' το χρονικό σημείο αυτό και έπειτα οι αντικυβερνητικές διαδηλώσεις υποκινούμενες απ' την αντιπολίτευση-φερέφωνο της ΕΕ δεν σταμάτησαν σχεδόν καθόλου, περνώντας απ' το στάδιο της κορύφωσης σε αυτό της ύφεσης και αντιστρόφως. Η Ρωσία απ' την άλλη, δεν έχει καμία διάθεση να αφήσει τον έλεγχο της Ουκρανίας αμαχητί, μιας και εκτός των άλλων αυτή βρίσκεται κάτω απ' το μαλακό της υπογάστριο με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ας μην ξεχνάμε πως η προσχώρηση των κρατών της βαλτικής πριν μερικά χρόνια στην ΕΕ θεωρήθηκε μέγιστη ήττα της ρώσικης πολιτικής στο οικείο της πολιτικό γίγνεσθαι. Οι συγκεκριμένες δημοκρατίες αποτελούσαν τμήμα της σοβιετικής αυτοκρατορίας μέχρι την διάλυση της, αλλά και ιστορικά ανήκαν κατά περιόδους στο τσαρικό στέμμα. Το ζήτημα της Ουκρανίας λοιπόν, έχει πολύπλευρες διαστάσεις για την ρώσικη εξωτερική πολιτική· δεν περιορίζεται σε ζητήματα ενέργειας και ελέγχου των εκεί πληθυσμών, αλλά προεκτείνεται και σε θέματα που άπτονται της άμυνας του ρώσικου κράτους έναντι εξωτερικών απειλών. Είναι εύκολο να θυμηθούμε τα διπλωματικά επεισόδια που είχαν προκύψει λίγα χρόνια πριν, ανάμεσα σε Ρωσία-ΕΕ-ΗΠΑ, μετά την πρόθεση των Δυτικών να εγκαταστήσουν τόσο τις λεγόμενες αντιπυραυλικές «ασπίδες», όσο και πυραύλους Κρουζ με βεληνεκές ικανό να πλήξει επίγειους στόχους εντός της ρωσικής επικράτειας.

Προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι αντικυβερνητικοί διαδηλωτές, η κυβέρνηση από ένα χρονικό σημείο και έπειτα μοίρασε πολεμικά τυφέκια στην αστυνομία, με σκοπό να χρησιμοποιηθούν «όπως προβλέπει ο νόμος», σύμφωνα με τις δηλώσεις του Βιτάλι Ζαχαρτσένκο. Έτσι, σε όλο τον κόσμο κυκλοφόρησαν εικόνες με αστυνομικούς να ρίχνουν με αυτόματα όπλα και ελεύθερους σκοπευτές να στοχεύουν απευθείας στο λαιμό και σε άλλα ακάλυπτα μέρη του πλήθους. Οι διαδηλωτές, απ' την άλλη, αιχμαλωτίζουν μέλη των δυνάμεων ασφαλείας και λιντσάρουν αξιωματούχους της κυβέρνησης. Η πόλη του Κιέβου, αλλά και οι γύρω περιοχές μετατρέπονται σε βομβαρδισμένα τοπία. Ο αριθμός των νεκρών ακόμη και τώρα που γράφεται το κείμενο αυτό δεν έχει αποσαφηνιστεί. Πολλοί απ' τους δολοφονημένους διαδηλωτές είναι πιθανόν να προέρχονται και από ενέργειες μυστικών υπηρεσιών, προκειμένου να ενταθεί το εμφυλιακό κλίμα. Έτσι και αλλιώς, είναι ουκ ολίγες οι φορές, που οι κρατιστές δεν διστάζουν να πράξουν αναλόγως.

Οι διαδηλωτές χρησιμοποιούνται ως στρατός. Ένα μέρος τους, μάλιστα, οι πλέον συγκρουσιακοί όπως φάνηκε, ανήκουν σε ακροδεξιές ομάδες. Στο τέλος των μαχών αυτών, όταν θα επιχειρήσουν όλοι «να αποκαταστήσουν την τάξη» και να βρουν τους καθημερινούς τους ρυθμούς, θα προσπαθήσουν να ξεχάσουν ότι μέχρι πριν λίγο καιρό σκοτώνονταν μεταξύ τους, ότι σκότωσαν για να ζήσουν (στην καλύτερη περίπτωση). Θα μοιάζουν, μάλλον, φιλήσυχοι πολίτες, όπως είδαμε να συμβαίνει σε πολλές άλλες περιπτώσεις. Θα συναντιούνται με τους γείτονες και θα αναζητούν το δώρο της ανθρωπινότητας που πάλι τους στέρησε η πολιτική.

Κυκλοφορούσαν διαρκώς πληροφορίες που μετά διαψεύδονταν, όπως ότι ο πρωθυπουργός Βίκτορ Γιανουκόβιτς εγκατέλειψε την χώρα μαζί με την οικογένειά του, με σκοπό να καταφύγει στη Ρωσία, όπως και άλλα στελέχη της κυβέρνησης. Οι τελευταίες πληροφορίες τον θέλουν ακόμη στην Ουκρανία σε πιο φιλικές προς αυτόν περιοχές. Στις 22 Φεβρουαρίου αποφυλακίζεται η Γιούλια Τιμοσένκο, η οποία βρισκόταν στο νοσοκομείο των φυλακών, καθώς η τέως πρωθυπουργός, που είχε αναδειχτεί το 2004 μετά την λεγόμενη πορτοκαλί επανάσταση, είχε καταδικαστεί το 2011 για κατάχρηση εξουσίας. Με ελικόπτερο μεταφέρθηκε στην πλατεία Ανεξαρτησίας και έβγαλε μια ομιλία, στην οποία υποστήριζε τους διαδηλωτές και τους ενθάρρυνε να συνεχίσουν το έργο τους, μέχρι να πέσει η κυβέρνηση. Μίλησε για ήρωες, εκστομίζοντας πύρινους λόγους ενάντια στην κυβέρνηση. Απ' το κελί κατευθείαν στην ανθρωποφάγα πολιτική αρένα.

Διπλωματία ή αλλιώς η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα

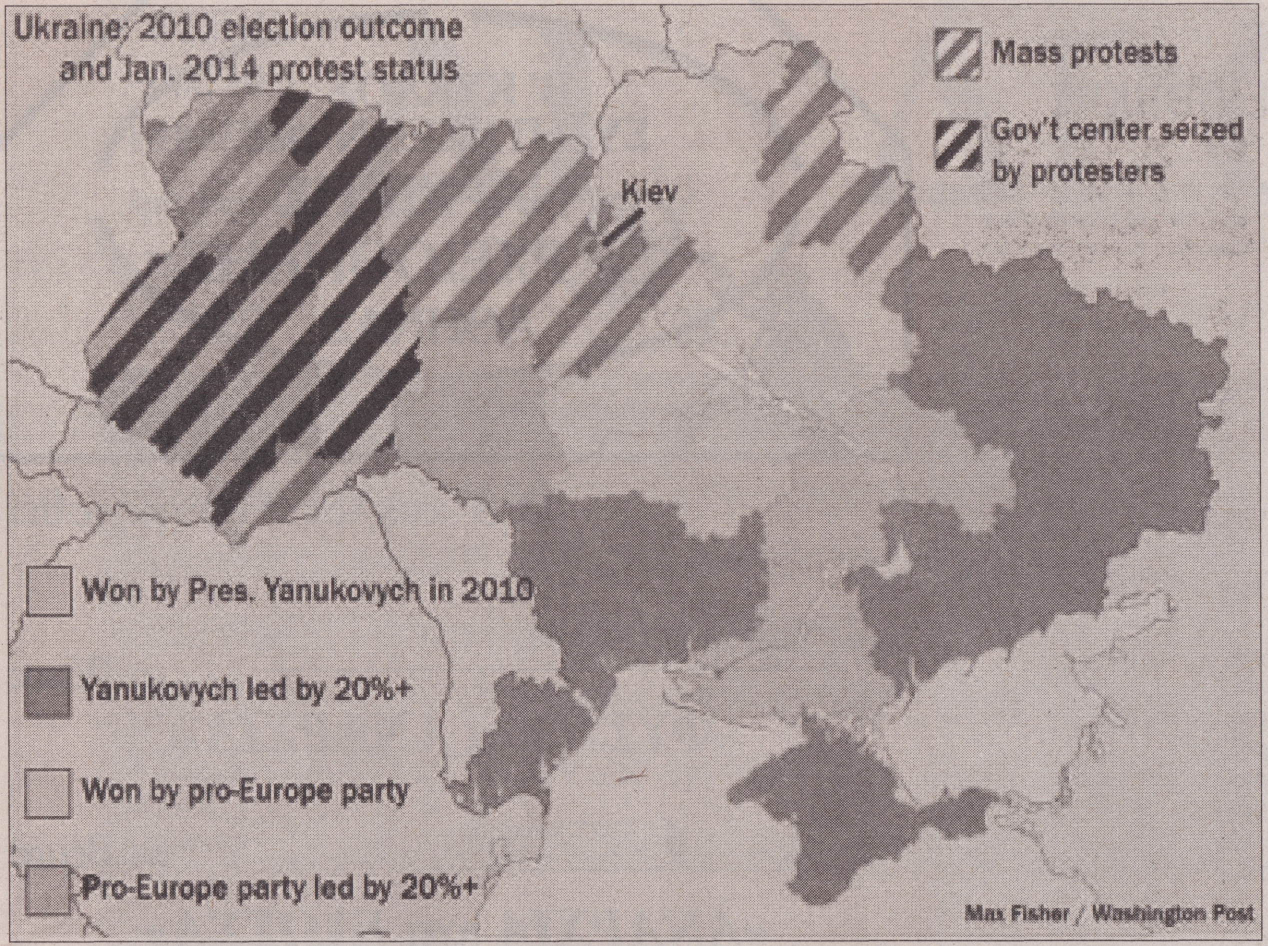
Παράλληλα, βέβαια, το ουκρανικό κοινοβούλιο καλείται να αποφασίσει για την κατάσταση, ενώ όλα τα μεγάλα εξουσιαστικά μπλοκ σπεύδουν δια της διπλωματίας να πάρουν μέρος επίσημα στο μοίρασμα της πίτας. Το κοινοβούλιο αρχικά καταδικάζει τη βία, αλλά όταν καταλαβαίνει ότι η κατάσταση έχει ξεφύγει απ' τον έλεγχο, προχωράει σε ψηφοφορία που στη συντριπτική της πλειοψηφία τάσσεται υπέρ της αποχώρησης Γιανουκόβιτς απ' την εξουσία. Στο μεταξύ η Ρωσία ήδη προετοιμάζει τον διάδοχό του, με σκοπό την διατήρηση μιας εξουσιαστικής δύναμης φιλικής προς την ίδια. Ο Λευκός Οίκος κάλεσε την κυβέρνηση αρχικά να αποσύρει τα στρατεύματά της απ' τους δρόμους και να επιτρέψει τις ειρηνικές διαδηλώσεις, ενώ απευθύνθηκε στον στρατό, για «να μην εμπλακεί στη σύγκρουση, η οποία πρέπει να επιβληθεί ... και πάγωμα οικονομικών πόρων σε βάρος των προσώπων που ευθύνονται για τη βία στην Ουκρανία. Κάπως πρέπει απ' την μεριά τους να τηρήσουν τα προσχήματα. Εις μάτην όμως.

Στις 24 Φεβρουαρίου μαθαίνουμε ότι ανέλαβε ως προσωρινός πρόεδρος, στη θέση του Γιανουκόβιτς, ο Αλεξάντρ Τουρτσίνοφ, στενός συνεργάτης της αποφυλακισθείσας Γιούλιας Τιμοσένκο, ενώ στην χώρα πηγαίνει η υπουργός των Εξωτερικών της ΕΕ Κάθριν Άστον. Η φιλοδυτική Τιμοσένκο μιλάει κάθε τόσο στο πλήθος των διαδηλωτών της πλατείας Ανεξαρτησίας, ενώ αρνείται την προσωρινή πρωθυπουργία, επειδή έχει βλέψεις για την προεδρία. Δεν θα ήταν συμφέρον της να φθαρεί πολιτικά σε αυτή την κρίσιμη περίοδο και μάλιστα δίχως την συνδρομή της εκλογικής αυταπάτης. Καθαιρέθηκαν και συνελήφθησαν ή κρύβονται οι στενότεροι συνεργάτες του Γιανουκόβιτς (υπουργοί, εισαγγελείς, αστυνομικοί διευθυντές κλπ), ενώ άλλοι τον εγκατέλειψαν και τον κατηγορούν.

Οι ΗΠΑ και η Βρετανία δηλώνουν ότι είναι έτοιμες να στείλουν οικονομική βοήθεια στην Ουκρανία, μέσω του ΔΝΤ αλλά και της ΕΕ. Η Δύση καλεί την Ρωσία να μην επέμβει στην Ουκρανία, ενώ ο Πούτιν ανακαλεί στη Μόσχα τον πρεσβευτή του στο Κίεβο. Απ' την άλλη το φιλορωσικό τμήμα εξακολουθεί να στηρίζει τον Γιανουκόβιτς, αφήνοντας ακόμη ανοιχτό το ενδεχόμενο διχοτόμησης. Ωστόσο, στις 25 Φεβρουαρίου εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης από το ουκρανικό κράτος για τον Γιανουκόβιτς. Το γεγονός αυτό αποτελεί μια σοβαρότατη ένδειξη ότι ο πρώην εκλεκτός του Πούτιν δεν ελέγχει πλέον τη βούληση της ντόπιας κυριαρχίας.

Ποια είναι τα συστατικά που συνθέτουν το «εκρηκτικό» μίγμα;

Ο χάρτης αυτός της Ουκρανίας, που δημοσίευσε η Washington Post και κυκλοφορεί σε ιστότοπους στο διαδίκτυο, είναι πολύ διαφωτιστικός για τα βαθύτερα αίτια αυτών των γεγονότων. Το βορειοδυτικό κομμάτι του χάρτη, που αποδίδεται με πορτοκαλί χρώμα και είναι η καρδιά των συγκρούσεων, αποτελεί το φιλοευρωπαϊκό τμήμα, που είχε αναδείξει την Γιούλια Τιμοσένκο (με το σκούρο πορτοκαλί), ενώ το γαλάζιο-μπλε είναι αυτό που ανέδειξε με μεγάλη πλειοψηφία (τουλάχιστον το 70%) τον Γιανουκόβιτς στις προηγούμενες εκλογές (το 2010). Μάλιστα τα δύο αυτά τμήματα παρουσιάζουν και γλωσσικές διαφοροποιήσεις, καθώς το πρώτο τμήμα (των συ-

γκρούσεων) μιλά ουκρανικά, ενώ το δεύτερο (το φιλορωσικό) κυρίως ρωσικά. Τα ουκρανικά είναι η επίσημη γλώσσα και τα μιλάει η πλειοψηφία των υπόδουλων του κράτους. Ωστόσο, ως απότοκο της ρωσικής κατοχής, το ένα τρίτο του πληθυσμού έχει ως μητρική γλώσσα τα ρωσικά και πολλοί εξ αυτών έχουν ρωσική καταγωγή, ενώ ιδιαίτερα μεγάλος είναι ο αριθμός των ουκρανών που γνωρίζουν την γλώσσα. Είναι σημαντικό, επίσης, να λάβουμε υπόψιν, ότι η σοβιετική ένωση κυβερνήθηκε σε μεγάλο βαθμό από μη ρώσους: Ιωσήφ Στάλιν (απ' την Γεωργία), Νικήτα Χρουστσόφ και Λεονίντ Μπρέζνιεφ (Ουκρανοί). Αντιθέτως ο Πούτιν εμφανίζεται ως Ρώσος, ο οποίος είναι γεννημένος στην Αγία Πετρούπολη, ενώ φρόντισε ως στέλεχος της KGB να εξαλείψει τα ίχνη της καταγωγής του. Με αυτή τη σύντομη αναφορά θέλουμε να κάνουμε σαφές ότι η σοβιετική αυτοκρατορία είχε τους

ναι βήματα της παγκόσμιας και παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, προκειμένου αφ' ενός να ξεκαθαρίσει στο σήμερα τα σύνορά της και αφ' ετέρου να προχωρήσει τις συνθήκες για την δημιουργία του παγκόσμιου κρατικού μηχανισμού, όνειρο κάθε εξουσιαστή και εφιάλτη κάθε εξουσιαζόμενου.

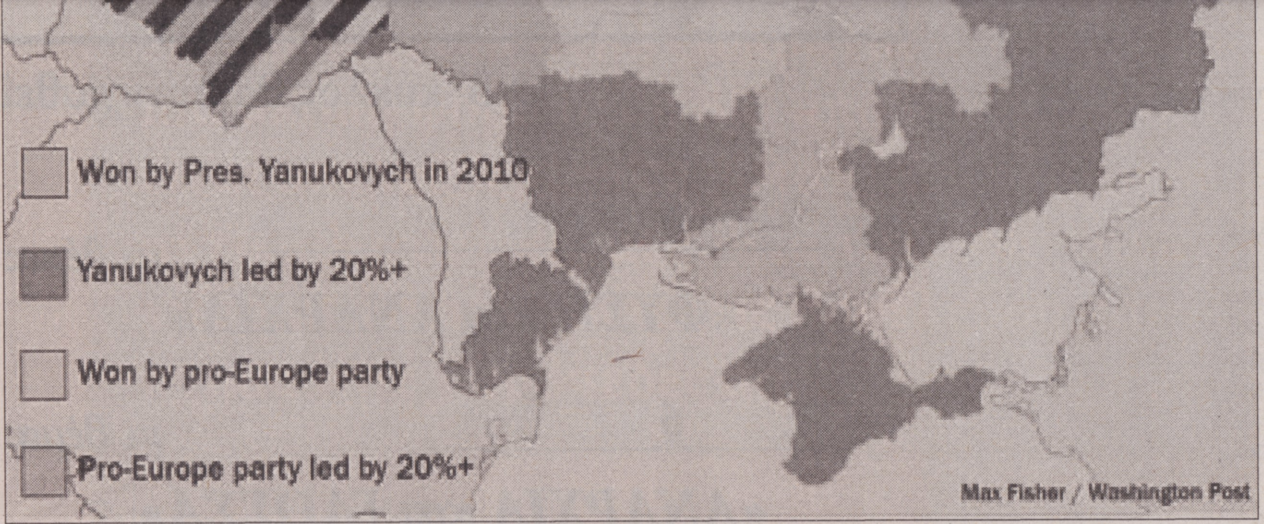
Εξετάζοντας τον χάρτη της Ουκρανίας, βλέπουμε ότι είναι ήδη διχοτομημένη πολιτικά και γλωσσικά, δείχνοντας έτσι ότι θα μπορούσαν τα γεγονότα αυτά να σηματοδοτήσουν το τέλος μίας εξουσιαστικής κατάστασης και την αρχή μιας νέας. Με άλλα λόγια, δεν είναι μακριά το ενδεχόμενο της διχοτόμησής της σε δύο κράτη, από τα οποία το βορειοδυτικό θα ανήκει στην ευρωπαϊκή αυτοκρατορία, ενώ το νοτιοανατολικό στην ρωσική. Πρόκειται έτσι για διευθέτηση συνόρων, με τον συνηθισμένο τρόπο. Δηλαδή, με την πιο σκληρή και απάνθρωπη στά-

μέσα σε ορίζοντα δεκαετίας θα μπορούσε να είναι ενεργειακά αυτάρκης, καθώς μέσα στα επόμενα 5-10 χρόνια, θα είναι σε θέση να παράγει περίπου 30 δις κυβικά μέτρα αερίου. Έτσι θα μπορούσε να έχει την δυνατότητα να εξάγει κιόλας φυσικό αέριο, μειώνοντας την ενεργειακή της εξάρτηση απ' τη Ρωσία, που την κρατάει δέσμια στην ρωσική πολιτική. Ενώ διαθέτει αποθέματα για μεγάλη παραγωγή πυρηνικής ενέργειας, οι ουκρανικές εγκαταστάσεις παραμένουν απαρχαιωμένες και τα ορυκτά της ανεκμετάλλευτα. Η βελτίωση των πολιτικών σχέσεων ανάμεσα σε ΗΠΑ και Ιράν, από την άλλη, δημιουργούν νέους δρόμους ενεργειακών πηγών από τη Μέση Ανατολή για την ευρωπαϊκή αυτοκρατορία, εφόσον διατηρούνται οι καλές σχέσεις ΗΠΑ και «γηραιάς ηπείρου».

Μία παύση πριν όλα ξαναρχίσουν

Η αιματοχυσία στην Ουκρανία δείχνει για μια ακόμη φορά ότι η βία από μόνη της δεν είναι απελευθερωτική. Όταν μάλιστα είναι αντικαθεστωτική και όχι αντικρατική-απελευθερωτική, αυτό για το οποίο «αγωνίζεσαι» είναι ν' αλλάξεις προέλευση στις χειροπέδες σου. Στα ελλαδικά δεδομένα τώρα, δε λείπουν και αυτοί που προσπαθούν να καλλιεργήσουν ξεκάθαρο εμφυλιακό κλίμα, μιλώντας για φασίστες και αντιφασίστες και δικτατορίες του προλεταριάτου, ψέλνοντας με την φάλτσα φωνή τους ΕΑΜικούς παιάνες στους αγωνιζομένους. Κάποιοι αισχροί, δεν έμειναν μόνο στα λόγια, αλλά προχώρησαν και στην ψυχρή εκτέλεση ανθρώπων, με πρόσχημα την «αντιφασιστική δράση». Οι άνθρωποι ωστόσο που δακρύζουν και ματώνουν για την ελευθερία, δεν έχουν ανάγκη από καθοδήγηση, ούτε από αριστερά μασκαριλίκια. Όσοι βιάζονται να συμφωνήσουν με τη μια ή την άλλη πλευρά θα πρέπει να συνυπολογίσουν ότι με τις επιλογές τους ενισχύουν απλώς ένα εξουσιαστικό μπλοκ.

Η Ουκρανία, για εμάς που δεν ζούμε εκεί, είναι ένα ακόμη μάθημα σύγχρονης πολιτικής ιστορίας. Μας διδάσκει πώς παίζουν τώρα οι εξουσιαστές το παιχνίδι τους. Για όσους όμως βιώνουν τον πόλεμο, που άλλοι θα τον ονομάσουν εξέγερση, άλλοι νίκη κι άλλοι ήττα, ίσως να μην προλάβει να γίνει μάθημα, αν στο μεταξύ χάσουν τη ζωή τους. Κι αυτοί που θα ζήσουν, θα είναι νεκροί, αν δεν καταλάβουν και δε θυμούνται πάντοτε ότι η ελευθερία δεν κερδίζεται με ξένα όπλα, συνεχίζοντας να ζουν ικανοποιημένοι κάτω από τις φτερούγες αυτού του τεράστιου μηχανικού πουλιού, που λέγεται κρατικός μηχανισμός. Ανά πάσα στιγμή, το πουλί αυτό θα ξυπνήσει πάλι και θα τους κατασπαράξει, γιατί δέχτηκαν να ζουν σαν υ-

γκρούσεων) μιλά ουκρανικά, ενώ το δεύτερο (το φιλορωσικό) κυρίως ρωσικά. Τα ουκρανικά είναι η επίσημη γλώσσα και τα μιλάει η πλειοψηφία των υπόδουλων του κράτους. Ωστόσο, ως απότοκο της ρωσικής κατοχής, το ένα τρίτο του πληθυσμού έχει ως μητρική γλώσσα τα ρωσικά και πολλοί εξ αυτών έχουν ρωσική καταγωγή, ενώ ιδιαίτερα μεγάλος είναι ο αριθμός των ουκρανών που γνωρίζουν την γλώσσα. Είναι σημαντικό, επίσης, να λάβουμε υπόψιν, ότι η σοβιετική ένωση κυβερνήθηκε σε μεγάλο βαθμό από μη ρώσους: Ιωσήφ Στάλιν (απ' την Γεωργία), Νικήτα Χρουστσόφ και Λεονίντ Μπρέζνιεφ (Ουκρανοί). Αντιθέτως ο Πούτιν εμφανίζεται ως Ρώσος, ο οποίος είναι γεννημένος στην Αγία Πετρούπολη, ενώ φρόντισε ως στέλεχος της KGB να εξαλείψει τα ίχνη της καταγωγής του. Με αυτή τη σύντομη αναφορά θέλουμε να κάνουμε σαφές ότι η σοβιετική αυτοκρατορία είχε τους ουκρανούς ηγέτες της και ότι η Ουκρανία δεν ήταν ποτέ μια ασήμαντη περιοχή της επικράτειάς της.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε πως η Ουκρανία, η οποία ως ανεξάρτητο κράτος μετά την πτώση της σοβιετικής αυτοκρατορίας, δημιουργήθηκε το 1991, αποτελεί ένα κομβικό σημείο στο γεωπολιτικό παιχνίδι της περιοχής για τα αντικρουόμενα συμφέροντα της παγκόσμιας κυριαρχίας, που ούτως ή άλλως είναι συνασπισμένη σε διάφορα μπλοκ. Όπως έχουμε ξαναπεί, όλη αυτή η διαδικασία εντάσσεται στα πλαίσια της τρίτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, που ξεκίνησε αμέσως μετά την δεύτερη. Σε αυτήν εντάσσονται απ' τις ανθρωποσφαγές στην Κορέα και το Βιετνάμ, μέχρι το αιματοκύλισμα στο Ιράκ και την πρώην Γιουγκοσλαβία, αλλά και η προώθηση εμφυλιακών συγκρούσεων οπουδήποτε κρίνεται συμφέρον απ' τα ανταγωνιστικά ή συνασπισμένα μπλοκ κυριαρχίας. Οι εξουσιαστές επιλέγουν πλέον να μαζευτούν σε ένα σημείο της υφηλίου, όπου χρησιμοποιούν ως συνήθως ντόπιους πλιατσικολόγους, βαπτίζοντάς τους «αντάρ-

ναι βήματα της παγκόσμιας και παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, προκειμένου αφ' ενός να ξεκαθαρίσει στο σήμερα τα σύνορά της και αφ' ετέρου να προχωρήσει τις συνθήκες για την δημιουργία του παγκόσμιου κρατικού μηχανισμού, όνειρο κάθε εξουσιαστή και εφιάλτη κάθε εξουσιαζόμενου.

Εξετάζοντας τον χάρτη της Ουκρανίας, βλέπουμε ότι είναι ήδη διχοτομημένη πολιτικά και γλωσσικά, δείχνοντας έτσι ότι θα μπορούσαν τα γεγονότα αυτά να σηματοδοτήσουν το τέλος μίας εξουσιαστικής κατάστασης και την αρχή μιας νέας. Με άλλα λόγια, δεν είναι μακριά το ενδεχόμενο της διχοτόμησής της σε δύο κράτη, από τα οποία το βορειοδυτικό θα ανήκει στην ευρωπαϊκή αυτοκρατορία, ενώ το νοτιοανατολικό στην ρωσική. Πρόκειται έτσι για διευθέτηση συνόρων, με τον συνηθισμένο τρόπο. Δηλαδή, με την πιο σκληρή και απάνθρωπη στάση των εξουσιαστών, οι οποίοι χρησιμοποιούν τους νεκρούς ως διαπραγματευτικό χαρτί. Ας μην ξεχνάμε την σύνοδο που επίκειται στη Θεσσαλονίκη στα τέλη Απριλίου, όπου πρόκειται να αποφασιστούν οι τελικές λεπτομέρειες και το χρονοδιάγραμμα ένταξης έξι βαλκανικών κρατών (Σερβία, Μαυροβούνιο, Αλβανία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Κόσσοβο, σλαβο-Μακεδονία), ολοκληρώνοντας έτσι το παζλ της ευρωπαϊκής κυριαρχίας και γεωγραφικά. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος δήλωσε ευθαρσώς πως η διαδικασία ένταξης των συγκεκριμένων κρατών δεν αποτελεί τίποτε περισσότερο απ' το προχώρημα όσων συμφωνήθηκαν στην Θεσσαλονίκη το 2003. Βέβαια, δεν εί-

Μία παύση πριν όλα ξαναρχίσουν

Η αιματοχυσία στην Ουκρανία δείχνει για μια ακόμη φορά ότι η βία από μόνη της δεν είναι απελευθερωτική. Όταν μάλιστα είναι αντικαθεστωτική και όχι αντικρατική-απελευθερωτική, αυτό για το οποίο «αγωνίζεσαι» είναι ν' αλλάξεις προέλευση στις χειροπέδες σου. Στα ελλαδικά δεδομένα τώρα, δε λείπουν και αυτοί που προσπαθούν να καλλιεργήσουν ξεκάθαρο εμφυλιακό κλίμα, μιλώντας για φασίστες και αντιφασίστες και δικτατορίες του προλεταριάτου, ψέλνοντας με την φάλτσα φωνή τους ΕΑΜικούς παιάνες στους αγωνιζομένους. Κάποιοι αισχροί, δεν έμειναν μόνο στα λόγια, αλλά προχώρησαν και στην ψυχρή εκτέλεση ανθρώπων, με πρόσχημα την «αντιφασιστική δράση». Οι άνθρωποι ωστόσο που δακρύζουν και ματώνουν για την ελευθερία, δεν έχουν ανάγκη από καθοδήγηση, ούτε από αριστερά μασκαρίλικια. Όσοι βιάζονται να συμφωνήσουν με τη μια ή την άλλη πλευρά θα πρέπει να συνυπολογίσουν ότι με τις επιλογές τους ενισχύουν απλώς ένα εξουσιαστικό μπλοκ.

Η Ουκρανία, για εμάς που δεν ζούμε εκεί, είναι ένα ακόμη μάθημα σύγχρονης πολιτικής ιστορίας. Μας διδάσκει πώς παίζουν τώρα οι εξουσιαστές το παιχνίδι τους. Για όσους όμως βιώνουν τον πόλεμο, που άλλοι θα τον ονομάσουν εξέγερση, άλλοι νίκη κι άλλοι ήττα, ίσως να μην προλάβει να γίνει μάθημα, αν στο μεταξύ χάσουν τη ζωή τους. Κι αυτοί που θα ζήσουν, θα είναι νεκροί, αν δεν καταλάβουν και δε θυμούνται πάντοτε ότι η ελευθερία δεν κερδίζεται με ξένα όπλα, συνεχίζοντας να ζουν ικανοποιημένοι κάτω από τις φτερούγες αυτού του τεράστιου μηχανικού πουλιού, που λέγεται κρατικός μηχανισμός. Ανά πάσα στιγμή, το πουλί αυτό θα ξυπνήσει πάλι και θα τους κατασπαράξει, γιατί δέχτηκαν να ζουν σαν υπήκοοι. Για μας, κανένας πόλεμος δεν μπορεί να φέρει την ανεξούσια ζωή, όσο οι άνθρωποι πολεμούν για καινούρια δεσμά. Η αναρχική απελευθερωτική προοπτική δεν μπορεί να χωρέσει σε κανέναν γεωπολιτικό χάρτη.

24-2-2014

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

γλώσσα και τα μιλάει η πλειοψηφία των υπόδουλων του κράτους. Ωστόσο, ως απότοκο της ρωσικής κατοχής, το ένα τρίτο του πληθυσμού έχει ως μητρική γλώσσα τα ρωσικά και πολλοί εξ αυτών έχουν ρωσική καταγωγή, ενώ ιδιαίτερα μεγάλος είναι ο αριθμός των ουκρανών που γνωρίζουν την γλώσσα. Είναι σημαντικό, επίσης, να λάβουμε υπόψιν, ότι η σοβιετική ένωση κυβερνήθηκε σε μεγάλο βαθμό από μη ρώσους: Ιωσήφ Στάλιν (απ' την Γεωργία), Νικήτα Χρουστσόφ και Λεονίντ Μπρέζνιεφ (Ουκρανοί). Αντιθέτως ο Πούτιν εμφανίζεται ως Ρώσος, ο οποίος είναι γεννημένος στην Αγία Πετρούπολη, ενώ φρόντισε ως στέλεχος της KGB να εξαλείψει τα ίχνη της καταγωγής του. Με αυτή τη σύντομη αναφορά θέλουμε να κάνουμε σαφές ότι η σοβιετική αυτοκρατορία είχε τους ουκρανούς ηγέτες της και ότι η Ουκρανία δεν ήταν ποτέ μια ασήμαντη περιοχή της επικράτειάς της.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε πως η Ουκρανία, η οποία ως ανεξάρτητο κράτος μετά την πτώση της σοβιετικής αυτοκρατορίας, δημιουργήθηκε το 1991, αποτελεί ένα κομβικό σημείο στο γεωπολιτικό παιχνίδι της περιοχής για τα αντικρουόμενα συμφέροντα της παγκόσμιας κυριαρχίας, που ούτως ή άλλως είναι συνασπισμένη σε διάφορα μπλοκ. Όπως έχουμε ξαναπεί, όλη αυτή η διαδικασία εντάσσεται στα πλαίσια της τρίτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, που ξεκίνησε αμέσως μετά την δεύτερη. Σε αυτήν εντάσσονται απ' τις ανθρωποσφαγές στην Κορέα και το Βιετνάμ, μέχρι το αιματοκύλισμα στο Ιράκ και την πρώην Γιουγκοσλαβία, αλλά και η προώθηση εμφυλιακών συγκρούσεων οπουδήποτε κρίνεται συμφέρον απ' τα ανταγωνιστικά ή συνασπισμένα μπλοκ κυριαρχίας. Οι εξουσιαστές επιλέγουν πλέον να μαζευτούν σε ένα σημείο της υφηλίου, όπου χρησιμοποιούν ως συνήθως ντόπιους πλιατσικολόγους, βαπτίζοντάς τους «αντάρτες» ή «εξεγερμένους», αλλά και με άλλες βρώμικες μεθόδους, καταπατώντας κάθε δίκιο και ανθρώπινη ηθική. Μάλιστα, κάποιες φορές -όπως και στην περίπτωση της Ουκρανίας- ξεκαθαρίζουν τους λογαριασμούς τους μέσα από καθοδηγούμενες διαδηλώσεις στα αστικά κέντρα, που εξελίσσονται σε εμφύλιες διαμάχες μέσα στο αστικό τοπίο. Από αυτή την άποψη, τα γεγονότα στην Ουκρανία δεν διαφοροποιούνται με όσα συνέβησαν και συμβαίνουν στη Συρία ή την Αίγυπτο. Είναι απλώς ένα ακόμη επεισόδιο της τρίτης παγκόσμιας ανθρωποσφαγής, λιγότερο η περισσότερο μελανό απ' τα προηγούμενα. Ακόμη και η διαφαινόμενη «λύση» του κυπριακού με το αίτημα του κατεπείγοντος θεωρούμε πως δεν εξαιρείται απ' την εν λόγω εξουσιαστική μεθοδολογία. Όλα αυτά είμέρα τα σύνορα της και αφ' ετέρου να προχωρήσει τις συνθήκες για την δημιουργία του παγκόσμιου κρατικού μηχανισμού, όνειρο κάθε εξουσιαστή και εφιάλτη κάθε εξουσιαζόμενου.

Εξετάζοντας τον χάρτη της Ουκρανίας, βλέπουμε ότι είναι ήδη διχοτομημένη πολιτικά και γλωσσικά, δείχνοντας έτσι ότι θα μπορούσαν τα γεγονότα αυτά να σηματοδοτήσουν το τέλος μίας εξουσιαστικής κατάστασης και την αρχή μιας νέας. Με άλλα λόγια, δεν είναι μακριά το ενδεχόμενο της διχοτόμησής της σε δύο κράτη, από τα οποία το βορειοδυτικό θα ανήκει στην ευρωπαϊκή αυτοκρατορία, ενώ το νοτιοανατολικό στην ρωσική. Πρόκειται έτσι για διευθέτηση συνόρων, με τον συνηθισμένο τρόπο. Δηλαδή, με την πιο σκληρή και απάνθρωπη στάση των εξουσιαστών, οι οποίοι χρησιμοποιούν τους νεκρούς ως διαπραγματευτικό χαρτί. Ας μην ξεχνάμε την σύνοδο που επίκειται στη Θεσσαλονίκη στα τέλη Απριλίου, όπου πρόκειται να αποφασιστούν οι τελικές λεπτομέρειες και το χρονοδιάγραμμα ένταξης έξι βαλκανικών κρατών (Σερβία, Μαυροβούνιο, Αλβανία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Κόσσοβο, σλαβο-Μακεδονία), ολοκληρώνοντας έτσι το παζλ της ευρωπαϊκής κυριαρχίας και γεωγραφικά. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος δήλωσε ευθαρσώς πως η διαδικασία ένταξης των συγκεκριμένων κρατών δεν αποτελεί τίποτε περισσότερο απ' το προχώρημα όσων συμφωνήθηκαν στην Θεσσαλονίκη το 2003. Βέβαια, δεν είναι εκτός των διευθετήσεων αυτών και η ένωση της Κύπρου. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, λοιπόν, θα μπορούσε να ενταχθεί και η ενδεχόμενη διχοτόμηση της Ουκρανίας.

Η Ουκρανία και η ενέργεια

Σύμφωνα με εκτιμήσεις, η Ουκρανία,

σχύουν απλώς ένα εξουσιαστικό μπλοκ.

Η Ουκρανία, για εμάς που δεν ζούμε εκεί, είναι ένα ακόμη μάθημα σύγχρονης πολιτικής ιστορίας. Μας διδάσκει πώς παίζουν τώρα οι εξουσιαστές το παιχνίδι τους. Για όσους όμως βιώνουν τον πόλεμο, που άλλοι θα τον ονομάσουν εξέγερση, άλλοι νίκη κι άλλοι ήττα, ίσως να μην προλάβει να γίνει μάθημα, αν στο μεταξύ χάσουν τη ζωή τους. Κι αυτοί που θα ζήσουν, θα είναι νεκροί, αν δεν καταλάβουν και δε θυμούνται πάντοτε ότι η ελευθερία δεν κερδίζεται με ξένα όπλα, συνεχίζοντας να ζουν ικανοποιημένοι κάτω από τις φτερούγες αυτού του τεράστιου μηχανικού πουλιού, που λέγεται κρατικός μηχανισμός. Ανά πάσα στιγμή, το πουλί αυτό θα ξυπνήσει πάλι και θα τους κατασπαράξει, γιατί δέχτηκαν να ζουν σαν υπήκοοι. Για μας, κανένας πόλεμος δεν μπορεί να φέρει την ανεξούσια ζωή, όσο οι άνθρωποι πολεμούν για καινούρια δεσμά. Η αναρχική απελευθερωτική προοπτική δεν μπορεί να χωρέσει σε κανέναν γεωπολιτικό χάρτη.

24-2-2014

σύντροφοι για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Επειδή έχει ζητηθεί από νέους συντρόφους και συντρόφισσες κατάλογος των εκδόσεών μας τις παραθέτουμε για να διευκολυνθούν όλοι όσοι επιθυμούν να γνωρίζουν ή να προμηθευθούν κάποια από τις εκδόσεις μας. Στο άμεσο μέλλον θα βελτιώσουμε την παρουσίαση των εκδόσεών μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα **ΕΞΕΓΕΡΣΗ**, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ
2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα ***Διαδρομή Ελευθερίας***, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

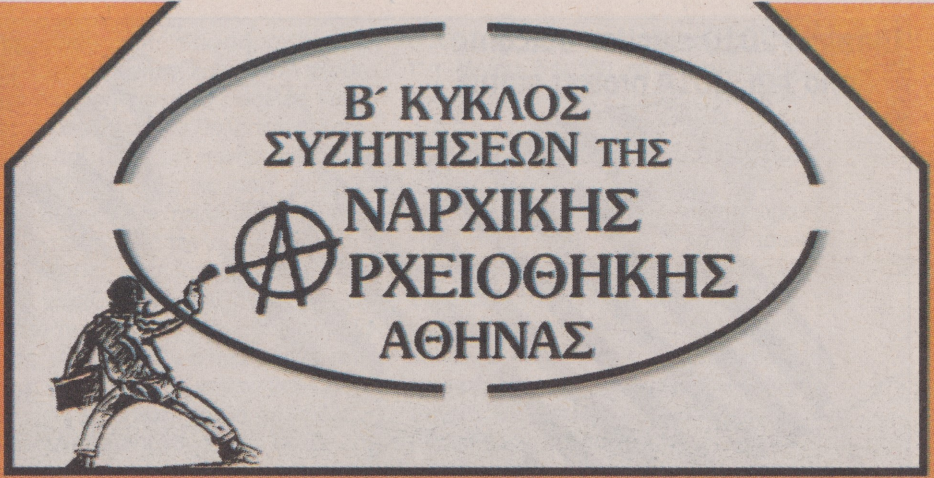
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 1, (εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Αλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

Ο Β΄ κύκλος θα συνεχισθεί
(Πολυτεχνείο στις 6:30 - Κτήριο Γκίνη)

την Πέμπτη 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2014 *με θέμα:*

«ΦΥΣΗ και ΑΝΑΡΧΙΑ»

την Πέμπτη 6 ΜΑΡΤΙΟΥ *με θέμα:*

«ΑΝΑΡΧΙΑ και ΓΛΩΣΣΑ»

και θα ολοκληρωθεί

την Πέμπτη 20 ΜΑΡΤΙΟΥ *με θέμα:*

«ΜΑΞ ΣΤΙΡΝΕΡ και ΑΤΟΜΙΣΜΟΣ»

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Σημείωση:

135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 1, (εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχ. 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (εξαντλημένο)

Σημείωση:

Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.
Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.

12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999
10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Αλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
(μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (εξαντλημένο)

την Πέμπτη 20 ΜΑΡΤΙΟΥ

με θέμα:

«ΜΑΞ ΣΤΙΡΝΕΡ και ΑΤΟΜΙΣΜΟΣ»

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.
Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.

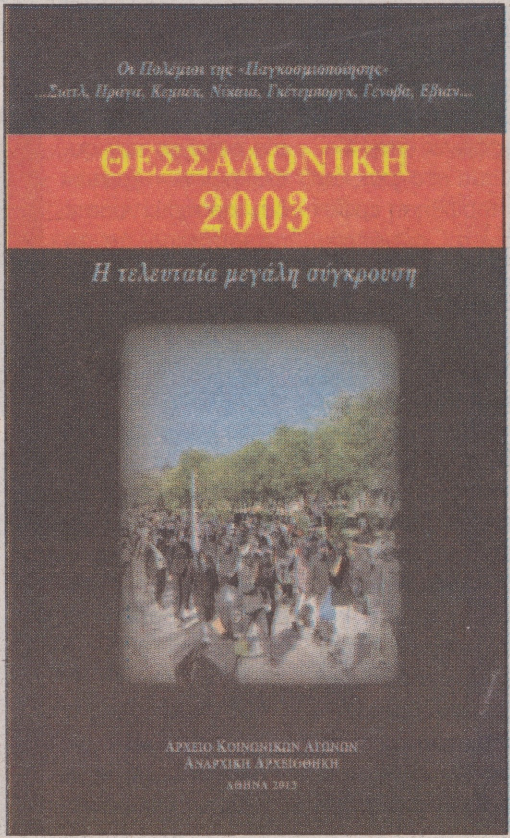

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους. Μετά τον 1ο (φύλλα 1-25) και τον 2ο ΤΟΜΟ (φύλλα 26-50) είναι έτοιμος και ο ΤΡΙΤΟΣ ΤΟΜΟΣ (φύλλα 51-75)

***

Όσοι επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους μπορούν να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207

Από την αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφόρησε το βιβλίο:

Οι πολέμιοι της «Παγκοσμιοποίησης» ...Σιάτλ, Πράγα, Κεμπέκ, Γκέτεμποργκ, Γένοβα, Εβιάν..

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003

Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση

Πρόκειται για μία συλλογή ντοκουμέντων από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην σύνοδο της ΕΕ τον Ιούνιο του 2003, στην Θεσσαλονίκη, αλλά και όσων προηγήθηκαν και ακολούθησαν μετά από αυτήν.

Θα το βρείτε σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας-Θεσσαλονίκης καθώς και στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης.